

a.

MARMOR
SANDVICENSE

CVM

COMMENTARIO ET NOTIS

IOANNIS TAYLORI

LL.D.

COLLEGII D. IOANNIS CANT.

SOCII.

CANTABRIGIAE

TYPIS ACADEMICIS EXCVDEBAT IOS. BENTHAM.

M.DCC.XL.III.

Prostant Exemplaria apud *G. Thurlbourn* Cantabrigiae.

Innys, *Manby*, *Whiston*, *Bathurst*, *Vaillant* Londini.

LECTORI ERVDITO

SALVTEM.

TRADO Tibi in manus, Lector beneuole et erudite, MARMOR SANDVICENSE, Monumentorum fere omnium, quae hodie leguntur, et literarum genere, et nouitate exarandi, et certiſſimis vetustatis indiciis longe commendatiſſimum. Illud Athenis repertum VIR ILLVSTRISSIMVS, cuius ſub nomine et auſpiciis iam ſinceriorem conſequitur diuturnitatem, A. MDCCXXXIX. peregre rediens ſecum in Angliam aduexit; in aere deinceps quam accuratiſſime deſcriptum, meisque, quas lecturus es, obſeruationibus illustratum iri voluit. Nolui certe meam opellam deeſſe, tali potiſſimum Viro hortante, cuius inter postremas laudes olim recenſebitur, potuiſſe eum cum fructu, non ſolum proprio, verum etiam publico, peregrinari.

In

LECTORI.

In hoc Commentario debeo multum humanitati et ingenio viri doctiſſimi THOMAE DAMPIER, Collegii Regalis in Academia nostra Socii: multum etiam IACOBI MERRICK, Oxonienſis, eximii Iuuenis, et ſingulariſſima in cultioribus literis maturitate. Quorum vterque in ſuis commentationibus cum multa mecum communiter animaduertit, ſi quid tamen in ea re ineſſe laudis putent, tum plurima etiam a me praetermiſſa ſubmonuit, quod ego vel in prima et humanitatis et laudis parte pono, vt non diſſimularem.

Vale.

Dabam Cantabrigiae
Menſe Maio
M.DCC.XL.III.

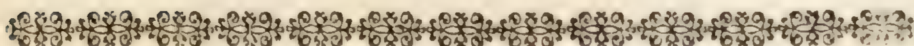

MARMOR SANDVICENSE

Literis minuſculis,

CVM

LATINA INTERPRETATIONE.

*

F A C I E S

Ε. Θ.

1 Τάδε ἔπραξαν Ἀμφικτυόνες Ἀθηναίων
2 ἀπὸ Καλλέο Ἄρχοντος μέχρι τõ Θαργηλιῶνος μηνὸς
3 τõ ἐπὶ Ἱπποδάμαντος Ἄρχοντος Ἀθήνησι ἐν Δήλῳ δὲ
ἀπὸ Ἐπιγένος Ἄρχοντος μέχρι τõ Θαργηλιῶνος μηνὸς
4 τõ ἐπὶ Ἱππίο Ἄρχοντος χρόνον ὅσον ἕκαστος αὐτῶν
ἦρχεν
5 Οἷς Διόδωρος Ὀλυμπιοδώρο Σκαμβωνίδης ἐγραμ-
μάτευεν
6 ἀπὸ Χαρισάνδρο Ἄρχοντος
Ἰδιώτης Θεογένος Ἀχαρνεὺς
7 μέχρι τõ Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς τõ ἐπὶ Ἱπποδάμαντος
Ἄρχοντος
8 Σωσιγένης Σωσιάδο Ξυπεταίων
ἐνιαυτὸν ἐπὶ Καλλέο Ἄρχοντος
9 Ἐπιγέν.. .ελαγένος ἐκ Κοίλης
Ἀντίμαχος Εὐθυνόμο Μαραθώνιος
10 Ε...ρά..ς Μενεστράτο Παλληνεύς.

Αἵδε τῶν Πόλεων .. τόκο ἀπέδο.αν

	Μυκόνιοι	Χ Η Η 𐅄 Δ
11	Σύριοι	Χ Χ Η Η Η
	Τήνιοι	Τ
	Κεῖοι	. . . . Η 𐅄 Δ Δ ⊢ ⊢ ΙΙ ΙΙ (
	Σερίφιοι	Χ 𐅅 Η

Σι-

A N T E R I O R.

Haec fecerunt Amphictyones Athenienſium
a Callia Praetore [*ineunte*] vſque ad Thargelionem
menſem qui erat Hippodamante Praetore Athenis
in Delo autem ab Epigene Praetore [*ineunte*] vſque
ad Thargelionem menſem qui erat Hippia Praetore
quantum temporis vnuſquiſque eorum magistratum
geſſit

Quorum Diodorus Olympiodori [*F. domo*] Scambo-
nides erat Scriba

a Chariſandro Praetore
Idiota Theogenis Acharnenſis
vſque ad Hecatombaeonem menſem qui erat Hippo-
damante Praetore

Soſigenes Soſiadis Xypetaeo
annum [*integrum*] Callia Praetore
Epigen . . . etagenis e Coele
Antimachus Euthynomi Marathonius
E . . . ra . . s Meneſtrati Pallenenſis.

Ex Ciuitatibus hae [*partem*] Vſurae ſoluerunt

Myconii	CIↃ C C L X
Syrii	CCIↃↃ C C C
Tenii	T
Cei	. . . . C L X X ⊦ ⊦ II II C
Seriphii	CIↃ D C

 Siphnii

12	Σίφνιοι	XXXH𐅄ΔΔΔΔII
	Ἰῆται	𐅅HHH
	.....ι	XX𐅅HHHH𐅄ΔΔ
13	Οἰναῖοι ἐξ Ἰκάρου	X.XX
	Θερμαῖοι ἐξ Ἰκάρου	HHH.

..φάλαιον τόκο παρὰ τῶν Πόλεων

14 TTT.XXX𐅅HHHH𐅄ΔΔΔΔͰͰͰͰC

Οἵ.ε τῶν Ἰδίω. τõ τ.κο ἀπέδοσαν

15	Ἀρίστω. Δήλιος ὑπὲρ Ἀπολλοδώρου Δηλίο	𐅅HHHH
	Α.τυσι.εὼς Δήλιος ὑπὲρ	𐅅HH
16	Γλαυκέτο Δηλίο	
	Ὑψοκλέης Δήλιος	HHH
17	Αγα..κλέης Δήλιος ὑπὲρ Θεοκύδος Δηλίο	..Δ..
	Θεόγνητος Δήλιος ὑπὲρ	HHHΔͰͰIII
18	Ὑψοκλέος Δηλ..	
	Ἀντίπατρος Δή..ος ὑπὲρ	HH𐅄ΔΔΔΠͰͰ.I
19	Ὑψοκλέος Δηλίο	
	Πολύ....ς Τήνιος ὑπὲρ Μ...μένος Τηνίο	HHHH
20	Λευκῖνος Δήλι.ς ὑπὲρ Κλετάρχο .ηλίο	𐅅HH..ΔΔΔ
	Κλεοφῶν Δήλιος ὑπὲρ	HHH𐅄
21	Πιςοξέ.ο Δηλίο	
	Πατροκλέης Δ..ιος ὑπὲρ Ὑψοκλέος Δηλίο	HHH

22 Αει-

Siphnii	CCCIƆƆƆCLXXXXIIII
Ietae	DCCC
.....i	CCIƆƆDCCCCLXX
Oenaei ex Icaro	CCCCIƆƆƆƆ
Thermaei ex Icaro	CCC.

Summa Vſurae ex Ciuitatibus [*profectae*]
TTT. CCCIƆƆƆ DCCCCLXXXXꟷꟷꟷꟷC

Ex priuatis [*autem*] Hi [*partem*] Vſurae ſoluerunt

Aristo Delius pro Apollodoro Delio	DCCCC
A.tyſi.aos Delius pro Glauceta Delio	DCC
Hypſocles Delius	CCC
Aga..cles Delius pro Theocyde Delio	..X..
Theognetus Delius pro Hypſocle Del..	CCCXꟷꟷIII
Antipater De..us pro Hypſocle Delio	CCLXXXVꟷꟷ.I
Poly....s Tenius pro M...mene Tenio	CCCC
Leucinus Deli.s pro Cletarcho .elio	DCC..XXX
Cleopho Delius pro Pistoxe.o Delio	CCCD
Patrocles D..ius pro Hypſocle Delio	CCC

Aristi-

22	Αρισ. είδης Τήνιος ὑπὲρ Οινάδο Τηνίο	Η Η Δ
23	. εφάλαιον τόκο παρὰ τῶν Ι . ιώτων	. Η Η Η Δ Δ Π
24	Εἰσεπεάχθη μηνυθὲν ἐκ τῶν Επιθένος Δηλίο	Η Η . 𐅄 Δ Δ Δ
	Ε . σεπεάχθη μηνυθ . . παρὰ Πύθωνος Δηλίο	Χ 𐅅
25	Εκ τῶν ἐνεχύε.ν τῶν ὠφ . ηκότων τὰς δίκα . τίμης κε . άλαιον	. Χ 𐅅 Η Η Η Δ Δ Δ Π
26	Μισθώ . εις τεμένων ἐξ Ρηνείας ἐπὶ Αρχόντ.ν	
27	Αθήνησι { Χαεισάνδρο / Ιπποδάμαντος } ἐν Δήλῳ δὲ { Παλαίο / Ιπ . . ο }	Τ Τ Χ Η Η . .
28	Μισθώσεις τεμένων ἐ . Δήλο ἐπὶ τῶν αὐτῶν Αρχόντων	Χ Χ Η Η Η Η 𐅄 Δ Δ Δ ⊢ ⊢ ⊢ ⊢
29	Οικιῶν Μισθώ . εις ἐπὶ Ιπποδάμαντος Αρχοντος Αθήνησι, ἐν Δήλῳ δὲ	Η Η 𐅄 . Δ Δ Δ Π ⊢ ⊢
30	Ιππίο	

ΛΗΜΜΑΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ΙΤ Τ Τ Τ Χ Χ Χ Χ 𐅅 Η Δ Δ Δ Δ ⊢ ⊢ ⊢ ⊢ ΙΙ Ι

Απὸ

Literis minuſculis.

Ariſtides Tenius pro Oenade Tenio	C C X

.umma Vſurae a Priuatis [*profectae*]
. C C C X X V

Exigebantur indicio facto e bonis Episthenis Delii	C C . L X X X
Exigebantur indicio facto e Pythone Delio	CIↃ D
E pignoribus eorum qui in iudicio cauſis cecidere vniuerſa ſumma	CIↃ D C C C X L V
Locationes locorum ſacrorum e Rhenea [*profectae*] Praetoribus Athenis { Chariſandro, Hippodamante; in Delo autem { Palaeo, Hippia	T T CIↃ CC
Locationes locorum ſacrorum e Delo [*profectae*] Praetoribus iiſdem	CCIↃↃ C D L X X X ⊦ ⊦ ⊦ ⊦
Aedium locationes Hippodamante Praetore Athenis, in Delo autem Hippia	C C L . X X X V ⊦ ⊦

Receptarum [*pecuniarum*] ſumma
Π T T T CCCCIↃↃↃↃ D C X L ⊦ ⊦ ⊦ ⊦ II I

Ex

31 Ἀπὸ τότο . άδε ἀνηλώθη

Στέφανος ἀριστεῖον τῷ
32 .εῷ καὶ τῷ ἐργασαμένῳ } Χ 𐅅
μισθὸς

Τρίποδες νικητήρια το.ς
Χορεῖς καὶ τῷ ἐργασα- } Χ .
33 μένῳ. μισθὸς

Ἀρχεθεωρεῖς Τ

Εἰς κομιδὴν τῶν Θεωρῶν
34 καὶ τῶν Χορῶ. Ἀντι- } Τ Χ
μάχῳ Φίλωνος Ἑρμείῳ
τριηράρχῳ

35 Ἀριθμὸς Βοῶν τῶν ...
..ν ἑορτὴν ὠνηθέντων } Η Π ΙΙ ΙΙ

Τίμη τότων Τ Χ Χ Η Η Η Η Δ Π ⊢ ⊢ ⊢ ⊢

36 Πεταλ.....α καὶ χρυσώ.σ
μισθὸς } Η Δ Δ . .

Εἰς τὰ προθύματα τῆς
37 ἑορτῆς } . . .

...ιδὴ τῶν τριπόδων καὶ
τῶν βοῶ. } . . .

38 ..ντηκοστὴ καὶ τρο.....
....ι καὶ ξύλων τίμη τῶν
επ..................

39 ντιμ..........κα ταλλ..
....

Literis minuſculis.

Ex hac [*ſumma*] haec expendebantur

Corona donarium .eo et operanti merces	CIↃ D
Tripodes victoriae praemia Choris et operanti merces	CIↃ .
Architheoris	T
In vecturam Theororum et Chororum Antimacho Philonis [*F. domo*] Hermienſi trierarcho	T CIↃ
Numerus Boum ad Festum coemptorum	C V II II
Precium eorum	T C CIↃↃ C D X V ⊦ ⊦ ⊦ ⊦
Fol . . . . . et merces in deaurationem	C X X . .
Ad anteſacrificium	. . .
. . . tura Tripodum et Bou .	. . .
. . nquageſima et tro . . .	
. . . . et lignorum precium quae ad	
. . . . Antim	
. . . .	

** Hae

FACIES

1 Αἵδε τῶν Πόλεων τὸ τό.ο ὂν ἔδει αὐτὰς ἐπὶ τῆς ἡμετέ-
2 ρας ἀρχῆς ἀποδοῦναι .νέλ.πο. καὶ ὀκ ἀπέδοσαν τῶν
3 τεττάρων ἐτῶν

	Κεῖοι	Χ Χ Χ Χ Η Δ Δ Π ⊢ ⊢ .
	Μυκόνιοι	Η Η Η Η Δ Δ
4	Σύριοι	Χ Χ Χ Χ 𐅅 Η Η Η Η
	Σίφνιοι	Χ Χ 𐅄 Δ Δ Δ Π ⊢ ⊢ ⊢ ⊢ ΙΙ
	Τήνιοι	Χ Χ Η Η Η Η
5	Θερμαῖοι ἐξ Ικάρο	Η Η Η Η
	Πάριοι	Τ Τ Τ Τ Χ 𐅅 Η Η Η Δ Δ Δ
6	Οιναῖοι ἐξ Ικάρο	Τ 𐅄 Δ Δ Δ

7 Αἵδε τῶν Πόλεων τὸν τόκον ὀκ ἀπέδοσαν τὸν ἐπὶ τῆς
ἡμετέρας ἀρχῆς τεττά.ων ἐτῶν ἐπὶ Αρχόντων

8 Αθήνησι { Καλλέο, Χαρισάνδρο, Ιπποδάμαντος, Σωκρατίδο }

ἐν Δήλῳ
9 δὲ { Επιγένος, Παλαίο, Ιππίο, Πυῤῥαίθο }

	Νάξιοι	Τ Χ Χ Χ 𐅅 Η
10	Ανδριοι	Τ Τ
	Καρύστιοι	Τ Χ Χ Η Η Η Η

vndecim literae erasae

Οἵδε

A V E R S A.

Hae Ciuitates ex V*ſur*a quam oportebat eas in nostro magistratu ſoluere, *omiſ*erun*t* et non ſoluerunt per integrum quadriennium

Cei	CCCCIƆƆƆƆ C X X V ⊢ ⊢.
Myconii	C D X X
Syrii	CCCCIƆƆƆƆ D C C C C
Siphnii	CCIƆƆ LXXXV ⊢ ⊢ ⊢ ⊢ II
Tenii	CCIƆƆ C D
Thermaei ex Icaro	C D
Parii	T T T T CIƆ D C C C X X X
Oenaei ex Icaro	T L X X X.

Hae Ciuitates reditum non [*omnino*] ſoluerunt quem [*debuerunt*] in nostro magistratu per integrum quadriennium Praetoribus

Athenis { Callia, Chariſandro, Hippodamante, Socratide }

in Delo autem { Epigene, Palaeo, Hippia, Pyrrhaetho }

Naxii	T CCCIƆƆƆ D C
Andrii	T T
Carystii	T CCIƆƆ C D

. . . .

Hi

11 Οἵδε τῶν Ιδιωτῶν τὸν τόκον ὀκ ἀπέδο.αν τὸν ἐπὶ τῆς
12 ἡμετέρας ἀρχῆς τεττάρων ἐτῶν ἐπὶ Αρχόντων

13 Αθήνησι { Καλλέο / Χαρισάνδρο / Ιπποδάμαντος / Σωκρατίδο

14 ἐν Δήλῳ δὲ { Επιγένος / Παλαίο / Ιππίο / Πυῤῥαίθο

	Αγάθαρχο. .ρίςων@ Δή..@	Η Η Η Η
15	Αγα.λέης Υψοκλέ@ Τήνι@	Η Η . .
16	Εὐφραίνετ@ Εὐφάντο Δήλι@	Η Δ
	Αλκμεωνίδης Θρασυ...ο Αθηναῖος	𐅅 Δ
17	Γλαύκιππος Κλειτάρχο Δήλιος	Η Η Η Η Δ
	...ων Καρύςιος	Η Η
18	Σκυλλίας Ανδριος	Η Η
	Υψοκλέης Θεο...το Δήλιος	Η Η Η Η
19	Πειρανθὺς Σύριος Γαλη.σίο	. Δ Δ Δ Δ Π .
20	.....κλείδης Θρασυννάλο Δήλιος	𐅄
	Ικαρέων Θράσωνος .....ιος	Η Η 𐅄 Δ Δ Δ
21	Λάχης Λάχητος Στειριεὺς	𐅅 Η Η . .
22	Α.σι.... Νυμφοδώρο Δήλιος	Η Δ Δ Δ Δ
	Θράσων Αῤῥωνος Σφήττιο.	. . .
23	.ρισηίδης Δεινομένος Τήνιος ὑπὲρ Οἰναλοκλέο ......νίο	Η Η Δ

Literis minuſculis.

Hi [*autem*] ex priuatis Vſuram non [*omnino*] ſoluerunt quem [*debuerunt*] in nostro magistratu per integrum quadriennium Praetoribus

Athenis { Callia
Chariſandro
Hippodamante
Socratide

in Delo autem { Epigene
Palaeo
Hippia
Pyrrhaetho

Agatharchu. .ristonis De .. us	C C C C
Aga. les Hypſoclis Tenius	C C . .
Euphraenetus Euphanti Delius	C X
Alcmeonides Thraſy . . . i Athenienſis	D X
Glaucippus Clitarchi Delius	C D X
. . . o Carystius	C C
Scyllias Andrius	C C
Hypſocles Theo . . . ti Delius	C C C C
Prianeus Syrius Gale. ſii	. X X X X V .
. . . . . clides Thraſynnali Delius	L
Icario Thraſonis . . . . . ius	C C L X X X
Laches Lachetis Stirienſis	D C C . .
A . ſi . . . . Nymphodori Delius	C X X X X
Thraſo Arrhonis Sphettiu .	. . .
. riſtides Dinomenis Tenius pro Oenalocle . . . . . . nio	C C X

Hi

24 Οἵδε ὦφλον Δηλίων ἀσεβείας ... ..ρισάνδρ. Αρ-
25 χοντος Αθήνησι, ἐν Δήλῳ δὲ Παλαίο τ..... το ...
26 πε.ραγμένον .αι ἀειφυγία ορι... ἐκ τõ ἱε.. ..
27 .πόλλωνος τõ Δηλίο η.ον.ος Αμφικτυόνας καὶ ἐτυ....

28 .πιγένης Πολυκράτος M
Πύρραιθος Αντιγόνο M
Παλερ...ης Επισθένος M
29 octodecim literae erasae
Αριστοφῶν Λι...ππου .
30 Αντιφῶν Τ.ννω.ος M
.δοιτέλης Αντ....ο M
Τηλ....ης Πολυάρκος M
...

31 Οικ... ἐν Δη... .ερὰ τõ Απόλλωνος τ. ..λίο
32 Οἰκία ἐν Κολω... HHH
ε.... τονι. ε..ων αλεξος
33 ..Κεραμεια. μνευφα...ο. σγ.....
34 Τὸ βαλανεῖον το α... των οφεμπεδιων
Οι... ηνναρ .... ποη .. ε..ων
35 ....σ
Οικία ἣ ἦν Επισθε ... η....... πο..ς
36 Χαλκεῖον ο η..... Ιπποω .. ε..ω.ι
...........ων
Οικήματα Οικία ....
.ικ... ην Επισθενο.... reliqua

Literis minuſculis.

Hi autem conuicti ſunt Deliorum impietati. ...-
.iſandro Praetore Athenis, in Delo autem Palaeo..
.... exactum... perpetuo exſilio.... e tem... .pol-
linis Delii .... Amphictyonas, et ...

.pigenes Polycrati.	M
Pyrrhaethus Antigoni	M
Patro..es Episthenis	M
....	
Aristopho Li ... ppi	M
Antipho T.nno.is	M
.doiteles Ant.... i	M
Tel.... es Polyarcis	M
...	

Dom*us* De*li* ſacrae Apollini *D*elio
Domus in Colo..   HHH

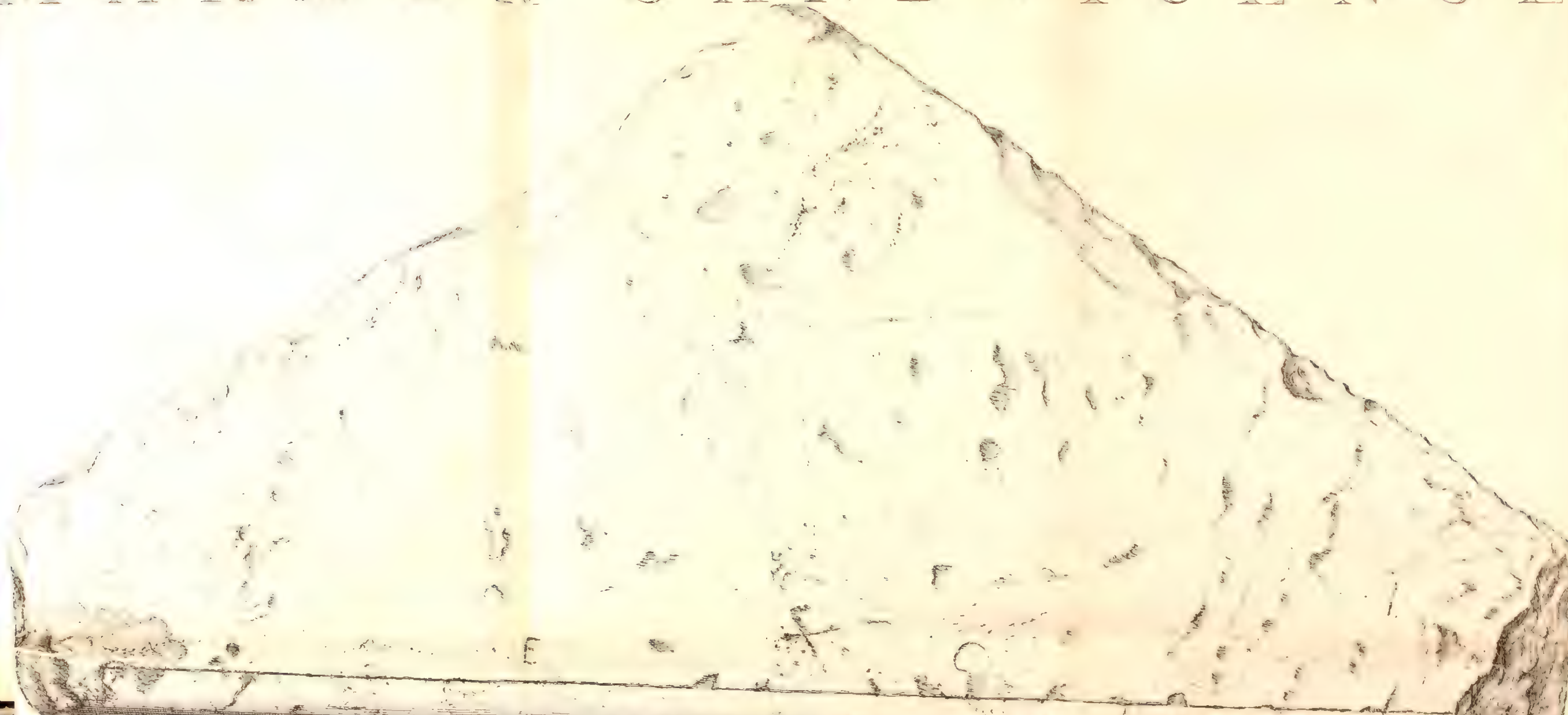
....

....

....

Balneum ....
Domus ......
....
Domus ... Episthe ....
Officina aeraria .... Hippo ....
.....
Aedificia. Domus
.....
*Do*mus ... Epiſtheni*s* ..... etc.

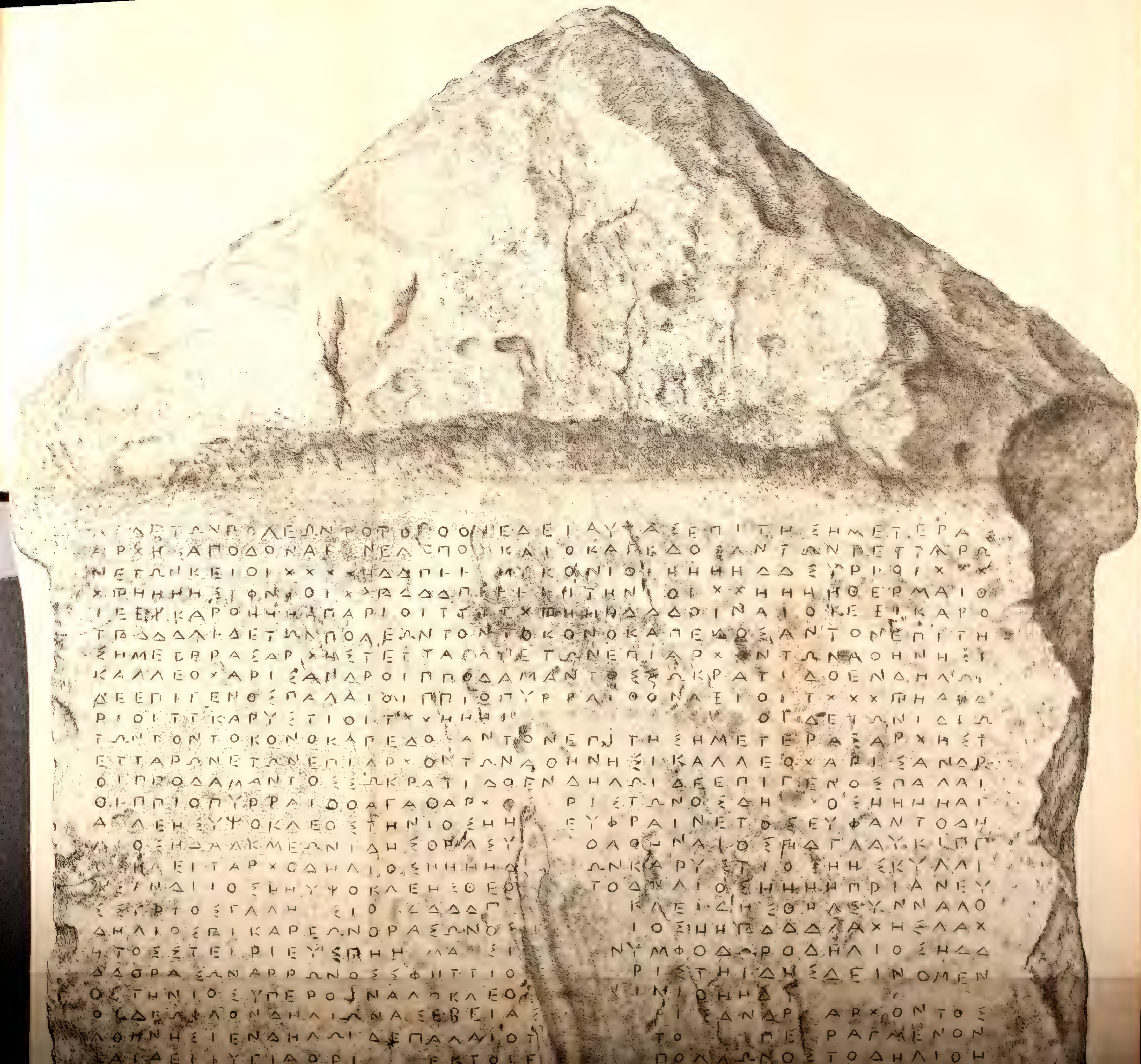
MARMOR SANDVICENSE

ΤΑΔΕΕΠΡΑΞΑΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣΑΘΗΝΑΙΩΝΑΠΟΚΑΛΛΕΟΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΧΡ
ΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣΤΟΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ
ΕΝΔΗΛΩΙΔΕΑΠΟΕΠΙΓΕΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΧΡΙΤΟΑΡΠΑΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣ
ΤΟΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΧΡΟΝΟΝΟΣΟΝΕΚΑΣΤΟΙΑΥΤΑΝΗΡΧΕΝΟΙΣΔΙΟ
ΩΡΟΣΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΣΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΑΠΟΧΑΡΙΣΑΡ
ΟΑΡΧΟΝΤΟΣΙΑΙΩΤΗΣΘΕΟΓΕΝΟΣΑΧΑΡΝΕΥΣΜΕΧΡΙΤΟΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΟ
ΣΜΗΝΟΣΤΟΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΣΩΙΓΕΝΗΣΣΩΣΙΑΔΟΕΥΠΕ
ΤΑΙΩΝΕΝΙΑΥΤΟΝΕΠΙΚΑΛΛΕΟΑΡΧΟΝΤΟΣΕΠΙΓΕΝΗΣΕΤΑΓΕΝΟΣΕΚΚ
ΙΑΗΣΑΝΤΙΜΑΧΟΣΕΥΟΥΝΟΜΟΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣΕΠΡΑΣΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΠ
ΑΛΛΗΝΕΥΣΑΙΔΕΤΩΝΠΟΛΕΩΝΤΟΚΟΑΠΕΔΟΣΑΝΜΥΚΟΝΙΟΙΧΗΗΠΔΣΥΡ
ΙΟΙΧΧΗΗΗΤΗΝΙΟΙΤΚΕΙΟΙΚΠΔΔΗΗΙΙΣΕΡΙΦΙΟΙΧΠΗΣΙΦΝΙΟΙ
ΧΧΗΠΔΔΔΔΙΙΙΙΗΤΑΙΠΗΗΗΙΧΧΠΗΗΗΗΠΔΔΟΙΝΑΙΟΙΕΙΚΑΡΟΙ
ΧΧΘΕΡΜΑΙΟΙΕΙΚΑΡΟΗΗΗΦΑΛΑΤΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΙΩΝΠΟΛΕΩΝΤΤΤ
ΧΧΧΠΗΗΗΗΗΠΔΔΔΔΙΙΙΙΟΙΕΤΩΝΙΔΙΩΤΟΤΟΚΟΑΠΕΔΟΣΑΝΑΡΙΣΤΩ
ΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΔΗΛΙΟΠΗΗΗΑΤΥΣΕΩΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡ
ΓΛΑΥΚΕΤΟΔΗΛΙΟΠΗΗΥΨΟΚΛΕΗΣΔΗΛΙΟΣΗΗΗΑΓΑΚΛΕΗΣΔΗΛΙΟΣΥΠ
ΕΡΘΕΟΚΥΔΟΣΔΗΛΙΟΗΔΘΕΟΓΝΗΤΟΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛ
ΗΗΔΙΙΙΙΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣΔΗΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛ
ΙΠΟΧΥΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚ

ΤΑΔΕΕΠΡΑΞΑΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣΑΘΗΝΑΙΩΝΑΠΟΚΑΛΛΕΟΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΧΡ
ΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣΤΟΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ
ΕΝΔΗΛΩΙΔΕΑΠΟΕΠΙΓΕΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΧΡΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣ
ΤΟΕΠΙΙΠΠΟ..ΑΡΧΟΝΤΟΣΧΡΟΝΟΝΟΣΟΝΕΚΑΣΤΟΙΑΥΤΩΝΗΡΧΕΝΟΙΣΔΙΟ
.ΩΡΟΣΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΣΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΑΠΟΧΑΡΙΣ..ΔΡ
.ΑΡΧΟΝΤΟΣΙΑΙΩΙΗΣΘΕΟΓΕΝΟΣΑΧΑΡΝΕΥΣΜ.ΧΡΙΤΟΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΟ
ΣΜΗΝΟΣΤΟΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΣΩ.ΙΓΕΝ..ΣΣΩΣ.ΑΔΟΕΥΠΕ
ΤΑΙΩΝΙΝΙΑΥΤΟΝ.ΠΙΚΑΛΛΕΟΑΡΧΟΝΤΟΣΕΠΙΓΕΝΗ..ΕΤΑΓΕΝΟΣΕΚΚ
ΙΛΗΣΑΝΤΙΜΑΧΟΣΕΥΘΥΝΟΜΟΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣΕ..ΡΑ..ΣΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟ.
ΑΛΛΗΝΕΥΣΚΑΙΔΕΤΩΝΠΟΛΕΩΝ..ΤΟΚΟΑΠΕΔΟ.ΑΝΜΥΚΟΝΙΟΙΧΗΗ𐅄ΔΣΥΡ
ΙΟΙΧΧΗΗΗΤΗΝΙΟΙΤΚΕΙΘΙ..Η𐅄ΔΔ⊢⊢ΙΙ(ΣΕΡΙΦΙΟΙΧ𐅅ΗΣΙΦΝΙΟΙ
ΧΧΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΙΗΤΑΙ𐅅ΗΗΗ..ΙΧΧ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΟΙΝΑΙΟΙΕΙΚΑΡΟΧ
ΧΧΘΕΡΜΑΙΟΙΓ..ΡΟΗΗΗ..ΦΑΛΑΙΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΙΩΝΠΡΟΑΕΩΝΓΤΤ
ΧΧΧ𐅅ΗΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔ⊢⊢⊢⊢ΣΟΙ.ΕΤΩΝΙΑΙΩ.ΤΟΤ.ΚΟΑΠΕΔΟΣΑΝΑΡΙΣΤΩ
ΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΔΗΛΙΟ𐅅ΗΗΗΗΑ.ΤΥΣΙ..ΕΩΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡ
ΠΑΥΛΕΤΟΔΗΛΙΟ𐅅ΗΗΥΨΟΚΛΕΗΣΔΗΛΙΟΣΗΗΗΗΔΓΔ..ΚΛΕΗΣΔΗΛΙΟΣΥΠ
ΕΡΘΕΟΚΥΔΟΣΔΗΛΙΟ𐅅..Δ..ΘΕΟΓ.ΗΤΟΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛ
ΡΗΗΗΔ⊢⊢ΙΙΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣΔ..ΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗ𐅄ΔΔΔΠ⊢⊢
ΙΠΟΧΥ....ΣΤΗΝΙΟΣΥΠΕΡΜ....ΜΕΝΟΣΤΗΝΙΟΗΗΗΗΛΕΥΚΙΝΟΣΔΗΛΙ
ΣΥΠΕΡΒ..ΕΤΑΡΧΟ.ΗΛΙΟ𐅅ΗΗ..ΔΔΔΚΑΕΣ.ΦΩΝΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΠΙΣΤΟΞΕ
.ΟΔΗΛΙΟΗΗΗ𐅅ΠΑΤΡΟΚΛΕΗΣΔ..ΙΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗΗΑΡΙΣ
ΕΙΔΗΣΤΗΝΙΟΣΥΠΕΡΟΙΝΑΔΟΤΗΝΙΟΗΗΔ..ΕΦΑΛΑΙΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΙΩΝΙ
ΙΩΤΩΝΗΗΗΗΔΔΠΕΙΣΕΠΡΑΧΘΗΜΗΝΥΘΕΝΕΚΤΩΝΕΠΙΣΘΕΝΟΣΔΗΛΙΟΗΗ
𐅄ΔΔΔΕ.ΣΕΠΡΑΧΘΗΜΗΝΥΘΕ..ΑΡΑΓΥΘΩΝΟΣΔΗΛΙΟΧ𐅅ΕΚΤΩΝΕΝΕΧΥΡ
.ΝΤΩΝΩΦ.ΗΕΟΓΩΝΤΑΣΔΙΚΑ..ΤΙΜΗΣΚΕΦΑΛΑΙΟΝΧ𐅅ΗΗΗΔΔΔΔΠΜΙΣΘΩ
ΕΙΣΤΕΜΕ.ΩΝΕΞΡΗΝΕΙΑΣΕΠΙΑΡΧΟΝΤ..ΝΑΘΗΝΗΣΙΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟΙΠΠ
ΔΑΜΑΝΤΟΣΕΝΔΗΛΩΙΔΕΓΑΛΑΑΙΟΙΠ..ΟΤΧΗΗ..ΜΙΣΘΩΣΕΙΣΤΕΜΕΝΩ
ΕΠΙΔΗΛΟΘΕΠΙΤΩΝΑΥΤΩΝΑΡΧΟΝΤΩΝΧΧΗΗΗΗ𐅄Δ.Δ⊢⊢⊢ΟΙΚΙΩΝΜΙΣΘΩ
ΕΙΣΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ.ΕΝΔΗΛΩΙΔΕΙΠΠΙΟΗΗ𐅅
ΔΔΔΠ⊢⊢ΛΗΜΜΑΤΟΣΚΕΦΑΛΑΙΟΝ𐅅ΓΤΓ.ΧΧΧ𐅅Η.ΔΔΔ⊢⊢⊢⊢ΙΙΡΑΠΟΤΟΤΟ
ΑΔΕΑΝΗΛΩΘΗΣΤΕΦΑΝΟΣΑΡΙΣΤΕΙΟΝΤΩΙ.ΕΩΙΚΑΙΤΩΙΕΡΓΑΣΑΜΕΝ
ΜΙΣΘΟΣΧ𐅅ΤΡΙΠΟΔΕΣΝΙΚΗΤΗΡΙΑΤΟ..ΣΧΟΡΟΙΣΚΑΙΤΩΙΕΡΓΑΣΑΜΕΝ
ΙΜΙΣΘΟΣΧΑΡΧΕΘΕΩΡΟΙΣΤΕΙΣΚΟ..ΔΗΝΤΩΝΘΕΩΡΩΝΚΑΙΤΩΝΧΟΡΩ
ΑΝΤΙΜΑΧΩΙΟΙΚΩΝΟΣΕΡΜΕΙΩΙΤΡΙΙΡΑΡΧΩΙΤΧΑΡΙΘΜΟΣΒΟΩΝΤΩΝΕ
ΝΕΟΡΤΗΝΩΝΗΘΕΝΤΩΝΗΠΙΙΙΙΤΙΜΙ..ΤΟΤΩΝΤΧΧΗΗΗΗΔΠ⊢⊢⊢⊢ΠΕΤΑΛ
ΑΚΑΙΧΡΥΣΩΤΕΙΜΙΣΘΟΣΗΛΑΣΙ..ΕΙΣΤΑΠΡΟΘΥΜΑΤΑΤΗΣΕΟΡΤΗΣ
ΙΔΗΤΩΝΤΡΙΠΟΔΩΝΚΑΙΤΩΝΒΟΩ..ΝΤΗΚΟΣΤΗΚΑΙΤΡΟ
ΙΚΑΙΕΥΛΩΝΤΙΜΗΙΩΝΕΠΙ..ΝΤΙΜ
ΚΑΤΑΛΛ

Engrav'd from the Marble by [illegible]

ΛΙΑΣΤΩΝΠΟΛΕΩΝΡΟΤΟΙ ΟΟΝΕΔΕΙΑΥΤΑΣΕΠΙΤΗΣΗΜΕΤΕΡΑΣ
ΑΡΧΗΣΑΠΟΔΟΝΑΙ ΝΕΑ ΠΟ ΚΑΙΟΚΑΠΕΔΟΣΑΝΤΩΝΠΕΤΤΑΡΩ
ΝΕΤΩΝΚΕΙΟΙΧΧΧΧΗΔΔΠΗΗ ΜΥΚΟΝΙΟΙΗΗΗΗΔΔΣΥΡΡΙΟΙΧΧΧ
ΧΡΗΗΗΗΣΙΦΝΙΟΙΧΧΡΔΔΔΠΗΗΗΙΤΗΝΙΟΙΧΧΗΗΗΗΘΕΡΜΑΙΟ
ΙΕΞΙΚΑΡΟΗΗΗΠΑΡΙΟΙΤΤΤΧΡΗΗΗΗΔΔΔΘΙΝΑΙΟΙΚΕΙΚΑΡΟ
ΤΡΔΔΔΛΙΔΕΤΩΝΠΟΛΕΩΝΤΟΝΤΟΚΟΝΟΚΑΠΕΔΟΣΑΝΤΟΝΕΠΙΤΗ
ΣΗΜΕΤΕΡΑΣΑΡΧΗΣΕΤΕΤΤΑΡΩΝΕΤΩΝΕΠΙΑΡΧΟΝΤΩΝΑΘΗΝΗΣΙ
ΚΑΛΛΕΟΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΣΩΚΡΑΤΙΔΟΕΝΔΗΛΩΙ
ΔΕΕΠΙΓΕΝΟΣΠΑΛΑΙΟΙΠΠΙΟΠΥΡΡΑΙΘΟΝΑΞΙΟΙΤΧΧΧΡΗΔΔ
ΡΙΟΙΤΤΚΑΡΥΣΤΙΟΙΤΧΗΗΗΙ ΟΙΔΕΤΩΝΙΔΙΩ
ΤΩΝΤΟΝΤΟΚΟΝΟΚΑΠΕΔΟΣΑΝΤΟΝΕΠΙΤΗΣΗΜΕΤΕΡΑΣΑΡΧΗΣΤ
ΕΤΤΑΡΩΝΕΤΩΝΕΠΙΑΡΧΟΝΤΩΝΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΕΟΧΑΡΙΣΑΝΔΡ
ΟΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΣΩΚΡΑΤΙΔΟΕΝΔΗΛΩΙΔΕΕΠΙΓΕΝΟΣΠΑΛΑΙ
ΟΙΠΠΙΟΠΥΡΡΑΙΘΟΑΓΑΘΑΡΧ ΡΙΣΤΩΝΟΣΔΗ ΟΣΗΗΗΗΑΙ
Α ΛΕΗΣΥΨΟΚΛΕΟΣΤΗΝΙΟΣΗΗ ΕΥΦΡΑΙΝΕΤΟΣΕΥΦΑΝΤΟΔΗ
ΟΣΗΔΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΣΘΡΑΣΥ ΟΑΘΗΝΑΙΟΣΗΔΓΑΑΥΚΛΠΓ
ΗΛΕΙΤΑΡΧΟΔΗΛΙΟΣΗΗΗΗΔ ΩΝΚΑΡΥΣΤΙΟΣΗΗΣΚΥΛΛΙ
ΣΙΛΗΔΙΙΟΣΗΗΥΨΟΚΛΕΗΣΘΕΟ ΤΟΔΗΛΙΟΣΗΗΗΗΠΡΙΑΝΕΥ
ΣΤΡΤΟΣΓΛΑΗ ΙΟ ΔΔΔΠ ΚΛΕΙΔΗΣΘΡΑΣΥΝΝΛΑΟ
ΔΗΛΙΟΣΡΙΚΑΡΕΩΝΟΡΑΣΩΝΟ ΙΟΣΗΗΡΔΔΔΔΧΗΣΛΑΧ
ΗΤΟΣΣΤΕΙΡΙΕΥΣΡΗΗ ΛΔ Σ ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΔΗΛΙΟΣΗΔΔ
ΔΔΘΡΑΣΩΝΑΡΡΩΝΟΣΣΦΗΤΤΙΟ ΡΙΣΤΗΙΔΗΣΔΕΙΝΟΜΕΝ
ΟΣΤΗΝΙΟΣΥΠΕΡΟΙΝΑΛΟΚΛΕΟ ΝΙΟΣΗΗΔ
ΟΥΔΕΛΦΛΟΝΔΗΛΙΩΝΑΣΕΒΕΙΑΣ ΟΙΣΑΝΔΡ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΛΘΗΝΗΣΙΕΝΔΗΛΩΙΔΕΠΑΛΛΝΙΟΤ ΤΟ ΠΕ ΡΑΓΜΕΝΟΝ
ΣΑΙΑΕΙΗΥΓΙΑΘΡΙ ΕΚΤΟΣΕ ΠΟΛΛΩΝΟΣΤΟΔΗΛΙΟΘΗ
ΩΝ ΟΣΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣΒΑΤΕΤΥ ΠΙΓΕΝΗΣΠΟΛΥΚΡΑΤΟ
ΣΜΠΥΡΡΑΜΘΟΣΑΝΤΙΓΟΝΟΜΠΑΤΡΟ ΗΣΕΠΙΣΘΕΝΟΣΜ
ΑΡΙΣΤΟΦΩΝΑΙ ΠΠΟΛΑΝΤΙΦΩΝΤ ΝΝΩ
ΟΣΜ ΔΘΙΤΕΛΗΣΑΝΤ ΟΜΤΗΛ ΗΣΠΟΛΥΑΡΚΟΣΜ
ΟΙΚ ΕΛΔΗ ΕΡΑΙΤΟΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤ
ΛΙΘΟΟΙΚΙΑΕΝΚΟΛΛ ΗΜΗΕ ΓΟΗΙ Ε ΩΝΑΛΕΞΟΣ
ΚΕΡΑΜΕΙΑΑΜΜΕΥΦΑ ΘΟ ΣΤ ΤΟΒΑΛΑΝΕΙΟΝΤΟΑ
ΤΩΝΟΦΕΜΠΕΔΙΩΝΟΙ ΗΝΑΙ ΠΟΗ Ε ΩΝ
ΣΟΙΚΙΑΗΝΗΝΕΠΙΣΘΕ Η Ι ΤΟ ΣΧΑΛΚΕΙΟΝΘΗ
ΙΠΠΟΝ Ε Ω ΩΝΟ ΚΗΜΑΤΑΘΙΚΙΑ
ΙΚΝ ΗΝΕΠΙΣΘΕΝΟ
ΛΡ ΙΠΠΟΛΙΣΓΡ
ΙΤΑΟΙΚΗΜ
ΑΗΝΡΥ

MARMORIS SANDVICENSIS

FACIES ANTERIOR.

Ε Θ

ΤΑΔΕΕΠΡΑΞΑΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣΑΘΗΝΑΙΩΝΑΠΟΚΑΛΛΕΟΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΧΡ
ΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣΤΟΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ
ΕΝΔΗΛΩΙΔΕΑΠΟΕΠΙΓΕΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΧΡΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣ
ΤΟΕΠΙΙΠΠΙΟΑΡΧΟΝΤΟΣΧΡΟΝΟΝΟΣΟΝΕΚΑΣΤΟΣΑΥΤΩΝΗΡΧΕΝΟΙΣΔΙΟ
ΔΩΡΟΣΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΣΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΑΠΟΧΑΡΙΣΑΝΔΡ
ΟΑΡΧΟΝΤΟΣΙΔΙΩΤΗΣΘΕΟΓΕΝΟΣΑΧΑΡΝΕΥΣΜΕΧΡΙΤΟΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΟ
ΣΜΗΝΟΣΤΟΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΣΩΣΙΓΕΝΗΣΣΩΣΙΑΔΟΞΥΠΕ
ΤΑΙΩΝΕΝΙΑΥΤΟΝΕΠΙΚΑΛΛΕΟΑΡΧΟΝΤΟΣΕΠΙΓΕΝ...ΕΤΑΓΕΝΟΣΕΚΚΩ
ΙΑΗΣΑΝΤΙΜΑΧΟΣΕΥΘΥΝΟΜΟΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣΕ...ΡΑ..ΣΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΠ
ΑΛΛΗΝΕΥΣΑΙΔΕΤΩΝΠΟΛΕΩΝ..ΤΟΚΟΑΠΕΔΟ.ΑΝΜΥΚΟΝΙΟΙΧΗΗ𐅄ΔΣΥΡ
ΙΟΙΧΧΗΗΗΗΤΗΝΙΟΙΤΚΕΙΟΙ...Η𐅄ΔΔ⊦⊦ΙΙΙ(ΣΕΡΙΦΙΟΙΧ𐅅ΗΣΙΦΝΙΟΙ
ΧΧΧΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΙΗΤΑΙ𐅅ΗΗΗΙ.....ΙΧΧ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΟΙΝΑΙΟΙΕΞΙΚΑΡΟΧ
.ΧΧΘΕΡΜΑΙΟΙΕΞΙΚΑΡΟΗΗΗ...ΦΑΛΑΙΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΤΩΝΠΟΛΕΩΝΤΤΤ
.ΧΧΧ𐅆ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔ⊦⊦⊦Ι(ΟΙ.ΕΤΩΝΙΔΙΩ.ΤΟΤ.ΚΟΑΠΕΔΟΣΑΝΑΡΙΣΤΩ
.ΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΔΗΛΙΟ𐅅ΗΗΗΗΑ.ΤΥΣΙ.ΕΩΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡ
ΓΛΑΥΚΕΤΟΔΗΛΙΟ𐅅ΗΗΥΨΟΚΛΕΗΣΔΗΛΙΟΣΗΗΗΑΓΑ..ΚΑΕΗΣΔΗΛΙΟΣΥΠ
ΕΡΘΕΟΚΥΔΟΣΔΗΛΙΟ..Δ..ΘΕΟΓΝΗΤΟΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛ.
.ΗΗΗΔ⊦⊦ΙΙΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣΔΗ..ΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗ𐅄ΔΔΔΙΙ⊦⊦
.ΙΠΟΛΥ....ΣΤΗΝΙΟΣΥΠΕΡΜ...ΜΕΝΟΣΤΗΝΙΟΗΗΗΗΛΕΥΚΙΝΟΣΔΗΛΙ
.ΣΥΠΕΡΚΛΕΤΑΡΧΟ.ΗΛΙΟ𐅅ΗΗ..ΔΔΔΚΛΕΩΦΩΝΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΠΙΣΤΟΞΕ
.ΟΔΗΛΙΟΗΗΗ𐅄ΠΑΤΡΟΚΛΕΗΣΔ..ΙΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗΗΑΡΙΣ
.ΕΙΔΗΣΤΗΝΙΟΣΥΠΕΡΟΙΝΑΔΟΤΗΝΙΟΗΗΔ.ΕΦΑΛΑΙΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΤΩΝΙ
.ΙΩΓΩΝ.ΗΗΗΔΔΠΕΙΣΕΠΡΑΧΘΗΜΗΝΥΘΕΝΕΚΤΩΝΕΠΙΣΘΕΝΟΣΔΗΛΙΟΗΗ
.𐅄ΔΔΔΕ.ΣΕΠΡΑΧΘΗΜΗΝΥΘ..ΠΑΡΑΠΥΘΩΝΟΣΔΗΛΙΟΧ𐅅ΕΚΤΩΝΕΝΕΧΥΡ
.ΝΤΩΝΩΦ.ΗΚΟΤΩΝΤΑΣΔΙΚΑ.ΤΙΜΗΣΚΕ.ΑΛΑΙΟΝΧ𐅅ΗΗΗΔΔΔΔΠΜΙΣΘΩ
ΕΙΣΤΕΜΕΝΩΝΕΞΡΗΝΕΙΑΣΕΠΙΑΡΧΟΝΤ.ΝΑΘΗΝΗΣΙΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟΙΠΠ
ΟΔΑΜΑΝΤΟΣΕΝΔΗΛΩΙΔΕΠΑΛΑΙΟΙΠ..ΟΤΤΧΗΗ..ΜΙΣΘΩΣΕΙΣΤΕΜΕΝΩ
Ε.ΔΗΛΟΕΠΙΤΩΝΑΥΤΩΝΑΡΧΟΝΤΩΝΧΧΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔ⊦⊦⊦ΙΟΙΚΙΩΝΜΙΣΘΩ
.ΕΙΣΕΠΙΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΕΝΔΗΛΩΙΔΕΙΠΠΙΟΗΗ𐅄
.ΔΔΔΠ⊦⊦ΛΗΜΜΑΤΟΣΚΕΦΑΛΑΙΟΝ𐅈ΤΤΤΧΧΧΧ𐅅ΗΔΔΔΔ⊦⊦⊦⊦ΙΙΙΑΠΟΤΟΤΟ
.ΑΔΕΑΝΗΛΩΘΗΣΤΕΦΑΝΟΣΑΡΙΣΤΕΙΟΝΤΩΙ.ΕΩΙΚΑΙΤΩΙΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩ
.ΜΙΣΘΟΣΧ𐅅ΤΡΙΠΟΔΕΣΝΙΚΗΤΗΡΙΑΤΟ.ΣΧΟΡΟΙΣΚΑΙΤΩΙΕΡΓΑΣΑΜΕΝ
.ΙΜΙΣΘΟΣΧ.ΑΡΧΕΘΕΩΡΟΙΣΤΕΙΣΚΟΜΙΔΗΝΤΩΝΘΕΩΡΩΝΚΑΙΤΩΝΧΟΡΩ
.ΑΝΤΙΜΑΧΩΙΦΙΛΩΝΟΣΕΡΜΕΙΩΙΤΡΙΗΡΑΡΧΩΙΤΧΑΡΙΘΜΟΣΒΟΩΝΤΩΝ.
....ΝΕΟΡΤΗΝΩΝΗΘΕΝΤΩΝΗΠΙΙΙΤΙΜΗΤΟΤΩΝΤΧΧΗΗΗΗΔΠ⊦⊦⊦⊦ΠΕΤΑΛ
.....ΑΚΑΙΧΡΥΣΩ.ΕΙΜΙΣΘΟΣΗΔΔ..ΕΙΣΤΑΠΡΟΘΥΜΑΤΑΤΗΣΕΟΡΤΗΣ
.......ΙΔΗΤΩΝΤΡΙΠΟΔΩΝΚΑΙΤΩΝΒΟΩ......ΝΤΗΚΟΣΤΗΚΑΙΤΡΟ..
........ΙΚΑΙΞΥΛΩΝΤΙΜΗΤΩΝΕΠ...................ΝΤΙΜ...
........ΚΑΤΑΛΛ..............................
......
......
...

NDVICENSIS

TERIOR.

ΝΑΙΩΝΑΠΟΚΑΛΛΕΟΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΧΡ
ΙΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ
ΤΟΣΜΕΧΡΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣ
ΣΟΝΕΚΑΣΤΟΣΑΥΤΩΝΗΡΧΕΝΟΙΣΔΙΟ
ΗΣΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΑΠΟΧΑΡΙΣΑΝΔΡ
ΚΑΡΝΕΥΣΜΕΧΡΙΤΟΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΟ
ΧΟΝΤΟΣΣΩΣΙΓΕΝΗΣΣΩΣΙΑΔΟΞΥΠΕ
ΟΝΤΟΣΕΠΙΓΕΝ...ΕΤΑΓΕΝΟΣΕΚΚΟ
ΘΩΝΙΟΣΕ...ΡΑ..ΣΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΠ
ΚΟΑΠΕΔΟ.ΑΝΜΥΚΟΝΙΟΙΧΗΗ𐅄ΔΣΥΡ
𐅄ΔΔ⊢⊢ΙΙΙΙ(ΣΕΡΙΦΙΟΙΧ𐅅ΗΣΙΦΝΙΟΙ
ΙΧΧ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΟΙΝΑΙΟΙΕΞΙΚΑΡΟΧ
ΛΛΑΙΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΤΩΝΠΟΛΕΩΝΤΤΤ
ΝΙΔΙΩ.ΤΟΤ.ΚΟΛΠΕΔΟΣΑΝΑΡΙΣΤΩ
Ο𐅅ΗΗΗΗΑ.ΤΥΣΙ.ΕΩΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡ
ΗΛΙΟΣΗΗΗΑΓΑ..ΚΛΕΗΣΔΗΛΙΟΣΥΠ
ΗΤΟΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛ.
ΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗ𐅄ΔΔΠ⊢⊢
ΜΕΝΟΣΤΗΝΙΟΗΗΗΗΛΕΥΚΙΝΟΣΔΗΛΙ
ΔΔΚΛΕΩΦΩΝΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΠΙΣΤΟΞΕ
ΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗΗΑΡΙΣ
ΙΟΗΗΔ.ΕΦΑΛΛΑΙΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΤΩΝΙ
ΝΥΘΕΝΕΚΤΩΝΕΠΙΣΘΕΝΟΣΔΗΛΙΟΗΗ
ΛΠΥΘΩΝΟΣΔΗΛΙΟΧ𐅅ΕΚΤΩΝΕΝΕΧΥΡ
ΗΣΚΕ.ΑΛΛΑΙΟΝΧ𐅅ΗΗΗΔΔΔΔΠΜΙΣΘΩ
ΧΟΝΤ.ΝΑΘΗΝΗΣΙΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟΙΠΙΙ
Ι..ΟΤΤΧΗΗ..ΜΙΣΘΩΣΕΙΣΤΕΜΕΝΩ
ΝΧΧΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔ⊢⊢⊢ΙΟΙΚΙΩΝΜΙΣΘΩ
ΟΣΑΘΗΝΗΣΙΕΝΔΗΛΩΙΔΕΙΠΠΙΟΗΗ𐅄
ΤΤΤΧΧΧΧ𐅅ΗΔΔΔΔ⊢⊢⊢⊢ΙΙΙΑΠΟΤΟΤΟ
ΙΟΝΤΩΙ.ΕΩΙΚΑΙΤΩΙΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩ
ΑΤΟ.ΣΧΟΡΟΙΣΚΑΙΤΩΙΕΡΓΑΣΑΜΕΝ
ΚΟΜΙΔΗΝΤΩΝΘΕΩΡΩΝΚΑΙΤΩΝΧΟΡΩ
ΡΙΗΡΑΡΧΩΙΤΧΑΡΙΘΜΟΣΒΟΩΝΤΩΝ.
ΙΜΗΤΟΤΩΝΤΧΧΗΗΗΗΔΠ⊢⊢⊢⊢ΠΕΤΑΛ
Δ..ΕΙΣΤΑΠΡΟΘΥΜΑΤΑΤΗΣΕΟΡΤΗΣ
ΝΒΟΩ......ΝΤΗΚΟΣΤΗΚΑΙΤΡΟ..
.........................ΝΤΙΜ...
....

FACIES AVERSA.

ΑΙΔΕΙΟΝΠΟΛΕΓΩΝΤΟΤΟ . ΟΟΝΕΔΕΙΑΥΤΑΣΕΠΙΓΗΣΗΜΕΤΕΡΑΣ
ΑΡΧΗΣΑΠΟΔΟΝΑΙ . ΝΕΑ . ΠΟ . ΚΑΙΟΕΛΗ⊢ΔΟΣΑΝΤΩΝΤΕΤΤΑΡΩ
ΝΕΤΩΝΚΕΙΟΙΧΧΧΧΗΔΔΠ⊢⊢ . ΜΥΚΟΝΙΟΙΗΗΗΗΔΔΣΥΡΙΟΙΧΧΧ
Χ𐅅ΗΗΗΗΣΙΦΝΙΟΙΧΧ𐅄ΔΔΔΠ⊢⊢⊢⊢ΠΤΗΝΙΟΙΧΧΗΗΗΗΘΕΡΜΑΙΟ
ΙΕΞΙΚΑΡΟΗΗΗΗΠΑΡΙΟΙΤΤΤΤΧ𐅅ΗΗΗΔΔΔΟΙΝΑΙΟΙΕΞΙΚΑΡΟ
Ι𐅄ΔΔΔΑΙΔΕΤΩΝΠΟΛΕΩΝΤΟΝΤΟΚΟΝΟΚΑΠΕΔΟΣΑΝΤΟΝΕΠΙΤΗ
ΣΗΜΕΤΕΡΑΣΑΡΧΗΣΤΕΤΤΑ . ΩΝΕΤΩΝΕΠΙΑΡΧΟΝΤΩΝΑΘΗΝΗΣΙ
ΚΑΛΛΕΟΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΣΩΚΡΑΤΙΔΟΕΝΔΗΛΩΙ
ΔΕΕΠΙΓΕΝΟΣΠΑΛΛΑΙΟΙΠΠΙΟΠΥΡΡΑΙΘΟΝΑΞΙΟΙΤΧΧΧ𐅅ΗΑΝΔ
ΡΙΟΙΤΤΚΑΡΥΣΤΙΟΙΤΧΧΗΗΗΗ vndecim literae eraſae ΟΙΔΕΤΩΝΙΔΙΩ
ΤΩΝΤΟΝΤΟΚΟΝΟΚΑΠΕΔΟ . ΑΝΤΟΝΕΠΙΤΗΣΗΜΕΤΕΡΑΣΑΡΧΗΣΤ
ΕΤΤΑΡΩΝΕΤΩΝΕΠΙΑΡΧΟΝΤΩΝΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΕΟΧΑΡΙΣΑΝΔΡ
ΟΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣΣΩΚΡΑΤΙΔΟΕΝΔΗΛΩΙΔΕΕΠΙΓΕΝΟΣΠΑΛΛΑΙ
ΟΙΠΗΙΟΠΥΡΡΑΙΘΟΑΓΑΘΑΡΧΟ . . ΡΙΣΤΩΝΟΣΔΗ . . ΟΣΗΗΗΗΑΓ
Α . ΑΕΗΣΥΨΟΚΛΕΟΣΤΗΝΙΟΣΗΗ . . ΕΥΦΡΑΙΝΕΤΟΣΕΥΦΑΝΤΟΔΗ
ΛΙΟΣΗΔΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΣΘΡΑΣΥ . . . ΟΑΘΗΝΑΙΟΣ𐅅ΔΓΛΑΥΚΙΠΠ
ΟΣΚΛΕΙΤΑΡΧΟΔΗΛΙΟΣΗΗΗΗΔ . . . ΩΝΚΑΡΥΣΤΙΟΣΗΗΣΚΥΛΛΙ
ΑΣΑΝΔΡΙΟΣΗΗΥΨΟΚΛΕΗΣΘΕΟ . . . ΤΟΔΗΛΙΟΣΗΗΗΗΠΡΙΑΝΕΥ
ΣΣΥΡΙΟΣΓΑΛΗ . ΣΙΟ . ΔΔΔΔΠ . . . . . . ΚΛΕΙΔΗΣΘΡΑΣΥΝΝΑΛΟ
ΔΗΛΙΟΣ𐅄ΙΚΑΡΕΩΝΘΡΑΣΩΝΟΣ . . . . . ΙΟΣΗΗ𐅄ΔΔΔΛΑΧΗΣΛΑΧ
ΗΤΟΣΣΤΕΙΡΙΕΥΣ𐅅ΗΗ . . Α . ΣΙ . . . . ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΔΗΛΙΟΣΗΔΔ
ΔΔΘΡΑΣΩΝΑΡΡΩΝΟΣΣΦΗΤΤΙΟ . . . . . ΡΙΣΤΗΙΔΗΣΔΕΙΝΟΜΕΝ
ΟΣΤΗΝΙΟΣΥΠΕΡΟΙΝΑΛΟΚΛΕΟ . . . . . . ΝΙΟΗΗΔ
ΟΙΔΕΩΦΛΟΝΔΗΛΙΩΝΑΣΕΒΕΙΑΣ . . . . . ΡΙΣΑΝΔΡ . ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΑΘΗΝΗΣΙΕΝΔΗΛΩΙΔΕΠΑΛΛΑΙΟΤ . . . . . ΤΟ . . . ΠΕ . ΡΑΓΜΕΝΟΝ
. ΑΙΑΕΙΦΥΓΙΑΟΡΙ . . . ΕΚΤΟΙΕ . . . . . ΠΟΛΛΩΝΟΣΤΟΔΗΛΙΟΗ
. ΟΝ . ΟΣΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣΚΑΙΕΤΥ . . . . . ΠΙΓΕΝΗΣΠΟΛΥΚΡΑΤΟ
ΣΜΠΥΡΡΑΙΘΟΣΑΝΤΙΓΟΝΟΜΠΑΤΡΟ . . . ΗΣΕΠΙΣΘΕΝΟΣΜ octode-
cim literae eraſae ΑΡΙΣΤΟΦΩΝΑΙ . . . ΠΠΟ . ΑΝΤΙΦΩΝΤ . ΝΝΩ
. ΟΣΜ . ΔΟΙΤΕΛΗΣΑΝΤ . . . . ΟΜΤΗΛ . . . . ΗΣΠΟΛΥΑΡΚΟΣΜ
ΟΙΚ . . . ΕΝΔΗ . . . . ΕΡΑΙΤΟΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤ
. . . ΛΙΟΟΟΙΚΙΑΕΝΚΟΛΩ . . . ΗΗΗΕ . . . . ΤΟΗΙ . Ε . . ΩΝΑΛΕΞΟΣ
. . ΚΕΡΑΜΕΙΑΑΜΝΕΥΦΑ . . . Ο . ΣΓ . . . . . ΤΟΒΑΛΑΝΕΙΟΝΤΟΑ .
. . ΤΩΝΟΦΕΜΠΕΔΙΩΝΟΙ . . . ΗΗΝΑΡ . . . . ΠΟΗ . . Ε . . ΩΝ . . . . .
. . . ΣΟΙΚΙΑΗΗΝΕΠΙΣΘΕ . . . Η . . . . ΠΟ . . ΣΧΑΛΚΕΙΟΝΟΗ
. . . . . ΙΠΠΟΩ . . Ε . . Ω . Ι . . . . ΩΝΟ . ΚΗΜΑΤΑΟΙΚΙΑ
. . . . ΙΚ . . . ΗΝΕΠΙΣΘΕΝΟ
. . . . Ε . . ΙΠΠΟΛΙΣΓΕΦ
. . . . ΙΤΩΟΙΚΗΜ .
. . . . ΛΗΝ . Υ .
. . . . ΙΕ . . .
. . . . . .
. . . . .
. . .

A V E R S A.

Ε Δ Ε Ι Α Υ Τ Τ Α Σ Ε Π Ι Τ Η Σ Η Μ Ε Τ Ε Ρ Α Σ
Κ Α Ι Ο Κ Α Π Ε Δ Ο Σ Α Ν Τ Ω Ν Τ Ε Τ Τ Α Ρ Ω
Μ Υ Κ Ο Ν Ι Ο Ι Η Η Η Η Δ Δ Σ Υ Ρ Ι Ο Ι Χ Χ Χ
Ͱ Ͱ Ͱ Π Τ Η Ν Ι Ο Ι Χ Χ Η Η Η Η Θ Ε Ρ Μ Α Ι Ο
Τ Χ 𐅅 Η Η Η Δ Δ Δ Ο Ι Ν Α Ι Ο Ι Ε Ξ Ι Κ Α Ρ Ο
Τ Ο Κ Ͻ Ν Ο Κ Α Π Ε Δ Ο Σ Α Ν Τ Ο Ν Ε Π Ι Τ Η
Ν Ε Τ Ω Ν Ε Π Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ω Ν Α Θ Η Ν Η Σ Ι
Α Μ Α Ν Τ Ο Σ Σ Ω Κ Ρ Α Τ Ι Δ Ο Ε Ν Δ Η Λ Ω Ι
Π Υ Ρ Ρ Α Ι Θ Ο Ν Α Ξ Ι Ο Ι Τ Χ Χ Χ 𐅅 Η Α Ν Δ
Η vndecim literae erasae Ο Ι Δ Ε Τ Ω Ν Ι Δ Ι Ω
Τ Ο Ν Ε Π Ι Τ Η Σ Η Μ Ε Τ Ε Ρ Α Σ Α Ρ Χ Η Σ Τ
Ν Α Θ Η Ν Η Σ Ι Κ Α Λ Λ Ε Ο Χ Α Ρ Ι Σ Α Ν Δ Ρ
Ο Ε Ν Δ Η Λ Ω Ι Δ Ε Ε Π Ι Γ Ε Ν Ο Σ Π Α Λ Λ Ι
Ο . . Ρ Ι Σ Τ Ω Ν Ο Σ Δ Η . . Ο Σ Η Η Η Η Α Γ
Η . . Ε Υ Φ Ρ Α Ι Ν Ε Τ Ο Σ Ε Υ Φ Α Ν Τ Ο Δ Η
Υ . . . Ο Α Θ Η Ν Α Ι Ο Σ 𐅅 Δ Γ Λ Α Υ Κ Ι Π Η
Δ . . . Ω Ν Κ Α Ρ Υ Σ Τ Ι Ο Σ Η Η Σ Κ Υ Λ Λ Ι
Ο . . . Τ Ο Δ Η Λ Ι Ο Σ Η Η Η Η Π Ρ Ι Α Ν Ε Υ
Ι . . . . . . Κ Λ Ε Ι Δ Η Σ Θ Ρ Α Σ Υ Ν Ν Α Λ Ο
Σ . . . . . Ι Ο Σ Η Η 𐅄 Δ Δ Δ Λ Α Χ Η Σ Λ Α Χ
Ι . . . . Ν Υ Μ Φ Ο Δ Ω Ρ Ο Δ Η Λ Ι Ο Σ Η Δ Δ
Ο . . . . . . Ρ Ι Σ Τ Η Ι Δ Η Σ Δ Ε Ι Ν Ο Μ Ε Ν
Ο . . . . Ν Ι Ο Η Η Δ
Α Σ . . . . . . Ρ Ι Σ Α Ν Δ Ρ . Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ
Ο Τ . . . . . . Τ Ο . . . Π Ε . Ρ Α Γ Μ Ε Ν Ο Ν
Ι Ε . . . . . . Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Τ Ο Δ Η Λ Ι Ο Η
Τ Υ . . . . . . Π Ι Γ Ε Ν Η Σ Π Ο Λ Υ Κ Ρ Α Τ Ο
Α Τ Ρ Ο . . . Η Σ Ε Π Ι Σ Θ Ε Ν Ο Σ Μ octode-
Ω Ν Α Ι . . . Π Π Ο . Α Ν Τ Ι Φ Ω Ν Τ . Ν Ν Ω
Μ Τ Η Λ . . . . Η Σ Π Ο Λ Υ Α Ρ Κ Ο Σ Μ
Ν Δ Η . . . . Ε Ρ Α Ι Τ Ο Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Τ
Η Η Ε . . . . Τ Ο Η Ι . Ε . . Ω Ν Α Λ Ε Ξ Ο Σ
Ι . Σ Γ . . . . . Τ Ο Β Α Λ Α Ν Ε Ι Ο Ν Τ Ο Α .
Η Ν Α Ρ . . . . Π Ο Η . . Ε . . Ω Ν . . . . .
Η . . . . Π Ο . . Σ Χ Α Λ Κ Ε Ι Ο Ν Ο Η
. . . . Ω Ν Ο . Κ Η Μ Α Τ Α Ο Ι Κ Ι Α
. . . . Ι Κ . . . Η Ν Ε Π Ι Σ Θ Ε Ν Ο
. . . . Ε . . Ι Π Π Ο Λ Ι Σ Γ Ε Φ
. . . . Ι Τ Ω Ο Ι Κ Η Μ .
. . . . Λ Η Ν . Υ .
. . . . Ι Ε . . .

IOANNIS TAYLORI
COMMENTARIVS
AD
MARMOR SANDVICENSE:

Illustrissimo et Praenobili VIRO

D. D. IOANNI
Comiti de SANDVICO,
Vicecomiti de HINCHINBROKE,
ET
Baroni MONTAGVE de Fano S^ti^ Neoti

NVNCVPATVS.

Illustrissime Comes,

QVOD singulare et praestantissimum marmor, Tuis auspiciis ex Athenis Atticis aduectum, commentario nostro illustratum iri voluisti: quod summopere efflagitasti, vt, quae rudiori tractu et subseciuis operis adnotaueram, ea diligentiori lima pertractarem, et publici iuris quantocius facerem, id mihi perquam honorificum accidisse, meorumque quos ab ineunte aetate posui, et pono quotidie, in antiquis literis laborum optimum et pulcerrimum fructum esse sensi. Nam vt essem cui potissimum committeres egregium hoc colendae Antiquitatis monumentum; vt conquisita fere omnia et explorata in isto commentariolo Tibi viderentur; cum maximo Tuae beneuolentiae argumento me ornari, tum non leue iudicium de mea siue solertia, siue in opti-

mis studiis vſu et exercitatione ferri iudicaui. Hortabantur praeterea multa alia, animumque accendebant non ſolum ad alacritatem in ſuſcipiendo hoc munere, verum etiam ſedulitatem in exſequendo. Nam ſiue fuerit Natalium Tuorum et Generis ſplendor, qua tamen auctoritate me minus commoueri libenter praedico, ni Honoribus, quos Maiorum virtus vnicuique comparauit, propria etiam accederet cultura quae tueretur; ſiue egregia morum Tuorum comitas, quae effecit vt ceteros tantum officiis et humanitate antecelleres, quantum loco antecellas et dignitate; ſiue Tua in iis literis, quibus ad humanitatem informamur, adeo incredibilis cultura, vt plus Tibi in Reip. negotiis verſatiſſimo debeant, quam nobis qui in ocio conſeneſcimus Academico; ſiue denique fuerit argumenti ipſius grauitas, et delectatio quam ex ipſo labore perceperim; habes, Vir illustriſſime, monumentum, qualecunque demum fuerit, industriae nostrae multis maximiſque stimulis excitatae. Veruntamen in hoc commentandi genere, tametſi nonnulla adnotauerim ex vetustis ſcriptoribus, quibuscum mihi aliqua intercedit familiaritas et coniunctio, ſaepenumero tamen erudito et iucundiſſimo Tuo conuictu, auctoritate grauiſſima, atque ipſa adeo oculorum fide me fuiſſe adiutum ſincere profiteor. Nam cum hoc Tibi ſit cum multis commune qui literate peregrinantur, vt quae veterum olim erant morum, cultuum et diſciplinae, ea iam domum aduecta deinde inciperent eſſe Tui quoque nominis Monumenta; tum illud etiam praeclare addidisti, vt pulcerrimae hae vetustatis relliquiae, eidem, vnde omnis profecta est et ſalutis ſuae et conſeruationis ratio, deberent quoque ſingulariſſima lucis et ſplendoris ornamenta. Iure igitur ad Te redit antiquiſſimum hoc et venerandum marmor, Tuis auſpiciis et praeſidio ex barbarorum regionibus ereptum et conſeruatum, Tuo etiam hortatu atque adeo ingenio illustratum. Multa ſemiſepultae, multa ignoratae penitus Antiquitatis indicia vno hoc RATIONARIO P. ATHENIENSIS in lucem retraxisti. Neſciebamus enim antehac, veterum ſcriptorum ceterorumque monumentorum fide destituti, quo pacto praestantiſſima omnium Reſp. in computo ineundo, atque in rationibus concinnandis ſe expediuerit; quali fuerit in deſcribendis curioſitate, in deſcriptis fide; quanta in exteris religionibus ſanctimonia, quanta in ſocios auctoritate; Populorum denique Ciuitatumque memoriam quaſi ex inferis reduxisti, quarum nomen et celebritas ante ſcriptores qui ſub Augusto inclaruerunt, et quos hodie vetustos vocare ſolemus, penitus obliterari atque intercidiſſe videtur.

Cum.

Cum singularissima multa curiosae vetustatis indicia Marmor istud complectatur, tum imprimis memorabile est illud siue *Antiquitatis* siue *Diligentiae* monumentum, quod in literis exarandis vnaquaeque linea στοιχηδὸν, vt dicitur, describatur, eoque fere tenore qualis in pomariis vsu venit et in arboribus conserendis [a]; nempe vt oculorum acies a summo marmore ad imum, per interualla linearum vniformiter et distincte deferatur, *in ordinem*, vt ait Plinius [b], *se porrigente versu.* Vnusquisque intelligit veterrimos Graecos in literis describendis, modo a dextra laeuorsum scribere [c], quo ordine delectabantur olim Phoenices, et Aegyptii [d]; modo a sinistra dextrorsum, vt nos hodie scribimus; modo etiam vtroque more simul, quod cum boum iter inter arandum imitetur, placuit βουστροφηδὸν [e] vocari, quo pacto memoriae proditum est descriptas fuisse olim leges Solonis [f]: aliquando autem neque dextrorsum, neque sinistrorsum in latum legere et scribere, verum, vt hodie Sinici solent, a summo ad imum perpendiculariter. Cuius rei vel solus *Eustathius* [g] luculentissimus testis esse potest. Στίχους οἱ παλαιοὶ, οὐχ ὡς νῦν ἡμεῖς ΚΑΤΑ ΜΕΤΩΠΟΝ, ἀλλὰ ΚΑΤΑ ΒΑΘΟΣ ἔγραφον —— ὅτι δὲ πολλάκις ἡ ἐν βίβλοις γραφὴ οὕτως ἐτάττετο —— ἑτέρωθέν ἐστι γνῶναι. Ad priscam hanc consuetudinem video adludere *Festum.* ΤΑΕΡΟCΟΝ *soliti sunt appellare Graeci genus scribendi deorsum versus, vt nunc dextrorsum scribimus.* Quae piacularis vox ΤΑΕ-ΡΟCΟΝ, cum varie in Codd. scribitur, variis etiam et infinitis [h] coniecturis impetitur, lubet etiam adiicere meam. Nimirum, cum disertissime dicatur vox esse Hellenica, libenter emendarem ΤΟ ΕΠ ΟΡΘΟΝ. Quandoquidem *Diodorus Siculus* de incolis Taprobanae insulae verba faciens [i], qui eo vtebantur scribendi more, ita loquitur: γράφουσι τοὺς στίχους οὐκ εἰς τὸ πλάγιον ἐκτείνοντες, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ' ἄνωθεν κάτω καταγράφοντες ΕΙΣ ΟΡΘΟΝ. Scilicet, vbi ordo literarum non in directum instituitur, et in linea, vt aiunt, Horizonti parallela, sed ab summo deorsum, modo et tenore perpendiculari.

[a] *Apollonius Rhodius* de Orpheo I. 28.

Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
Ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
ΕΞΕΙΗΣ ΣΤΙΧΟΩΣΙΝ ΕΠΗΤΡΙΜΟΙ ——

[b] XVII. II. [c] *Pausan.* l. 5. p. 338. [d] *Herodot. Euterp.* 36. *Pompon. Mel.* I. 9. [e] *Hesych. Pausan.* l. 5. p. 320 Vid. *Dickinson. Delph. Phoeniciz.* p. 106. *Chishull. Antiq. Asiat.* [f] *Euphorio* apud *Harpocr.* in Ὁ κάτωθεν νόμος. [g] ad *Il.* Ψ. v. 358. vbi vocat hoc scribendi genus [illegible] καὶ βάθος, ita vt ordinarentur literae [illegible] τελευταῖος. *Theodosius Grammaticus* in σχ. ad *Dionysium Thracem* appellat hunc morem literarum exarandarum ΚΙΟΝΗΔΟΝ, et exemplo illustrat. [h] Vid. *Scalig.* et *Dacier.* ad *Festum. Edm. Dickinson. Delph. Phoeniciz.* p. 105. *Miscell. Observ.* vol. IX. p. 381 [illegible] *Wesseling.* ad *Petit. LL. Atticas.* p. 179. [i] l. II. p. m. 98.

Inſcriptio noſtra, tametſi legendi curſus dextrorſum in latum vſitato ſcribendi genere ordinetur, cum tamen στιχηδὸν abſoluatur, literarum ordinibus ſeriatim a ſummo ad imum constructis, ideoque nonnullis videri poſſit priſcum illum ſcribendi morem et memoriam quodammodo conſeruare; *Fidei* tamen illud potius et *Religionis* monumentum eſſe dixerim, quam primaeuae alicuius et caſcae vetustatis, aut, vt nonnulli existimare poſſunt, inanis curioſitatis et λεπτολογίας exemplum. Deprehendiſſe, inquam, videor in ea ſcribendi ſingularitate cultiſſimi Populi in archiuis deſcribendis religionem, Tabularumque publicarum fidem. Hoc enim pulcerrimo conſilio, cum neceſſe fuerit vtique vt vnaquaeque linea totidem deinceps constaret elementis, procurarunt, ne dolo malo in Albo corrumpendo aditus pateret, et, vt non ſolum pecunias in numerato haberent, verum etiam literas apiceſque quibus earum ratio conficiebatur.

Vtcunque exercebat antiquam gentem *ea Cura* in deſcribendis hiſce Tabulis, non vtique *manebat Nepotes* in adſeruandis. Multum nimirum Indiligentiae, multum annorum ἀδηφαγίᾳ, nonnihil etiam fortaſſe rudi et inclementi Colono, qui has ſedis inuaſerit vbi inuentum ſit, attribuendum est, quod hoc monumentum non tam ſincere hodie legimus, quam fideliter Maiores olim deſcripſerint. Praetereo nonnulla industriae vestigia, de quibus commodior erit dicendi locus. Dolendum est autem maxime, quod particula tantum lapidis ad nos deſcenderit, et dimidiata fortaſſe Inſcriptio, cum plura in integro marmore, decurrente opera, potuiſſent eſſe deſcripta, quorum nihil hodie nobis restat praeter deſiderium. Quantum in flebili isto naufragio intercidit, nulla aut argumentorum fide, aut probabilitatis ſpecie, nulla coniecturae felicitate, non ipſo filo et tenore orationis aſſequi poſſumus: cum, licet a tergo non ſecus ac in fronte inſcribatur lapis, ſecundum Tabulae latus a noua periodo initium ducat. Satis vtique restat et ad inflammandum in amiſſis deſiderium, et ad excitandam in ſeruatis industriam. Cum fragmentum hoc, licet aliqua parte ſui mutilum, et in iis etiam quae ſuperſunt lacerum, Bibliothecas omnium fere Inſcriptionum et literarum genere, et argumenti nouitate, et auctoritatis pondere, et antiquitatis reuerentia ſuperare mihi videatur.

Quod ad extremam laudis partem attinet, vetustatem dico, feliciſſimum eſſe iudico, quod praeter cetera et luculentiſſima aetatis indicia, quibus vndique refertur, temporis etiam notam in quo deſcriberetur, accuratiſſime contineat, et, dum veterum recentiorumque ſcriptorum fidem tueatur in deſcribendis Athenienſium Fastis,

et

et in Chronographia Attica digerenda, antiquitatem prodat et commendet propriam. Anno ergo Olympiadis CI^m^c tertio, aut ſaltem post vnum elapſum, nempe CI^mae quarto exaratum eſſe nouimus. Complectitur enim RATIONES QVAS TRIVMVIRI ATHENIENSES AMPHICTYONICA POTESTATE PRAEDITI RERVM RELIGIONVMQVE IN DELO CELEBRATARVM SVB PRAETORIBVS CALLIA CHARISANDRO HIPPODAMANTE ET SOCRATIDE CONCLVSERVNT ET IN TABVLAS PVBLICAS RETVLERVNT EI REI QVAESITORES DATI. Istud vero Quadriennium, quo hi ſummum Athenis magiſtratum tenuerunt, ita in istius gentis annalibus perpetuo deſignatur, ſc.

Callias	Olymp.	C.	4.
Chariſander	———	CI.	1.
Hippodamas	———		2.
Socratides	———		3.

In marmoreo Chronico quod ſeruatur apud Oxonienſis, ſc. l. 82. reperitur Callias hiſce verbis: ΑΦ ΟΥ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣ Ο ΚΩΜ...... ΑΘΗΝΗΙΣΙ ΚΑΛΛΕΟΥ. Quodcunque istud fuerit quod de Anaxandrida Comico ibi proditum erat memoriae (heu nimium breui!) illud certiſſimum est, ita aetatis notam in lacero isto loco restitui et conſignari debere, nempe ΕΤΗ ΗΔΙΙΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ Ἀθήνησι Καλλέω, *A Callia Praetore vſque ad hunc diem anni* CXIII. Cui rei argumento eſſe poſſit, quod in illa quae proxime ſequitur Epocha, et integra legitur, anni computantur CIX ab Astaeo Praetore, qui Socratidi hic memorato in eo magistratu ſucceſſit, a Callia quartus. Vnde eruitur, marmor, de quo hodie commentamur, *Pario* eſſe centenario et quod excurrit antiquius. Quam autem rationem habeat aetatis ad ceteras quae vetustiſſimae ſunt Inſcriptiones, et de quarum natalibus aliquid certi statui potest, ex margine meo eruditus Lector diſcere potest.

Praetor ille Athenienſis, quem in hoc commentario Calliam vulgo dicimus, antiquitus tamen, ſc. in marmoribus *Sanduicenſi* hoc, et illo

	Marmor Sanduicenſe.	Chronicon Parium ſeu Marmor Arundellianum.	C. Duilii Columna rostrata.	Tabula L. Scipionis Barbati F.
Olymp.	CI. 3.	CXXIX. 1.	CXXIX. 4.	CXXX. 1.
Iul. Per.	4340.	4450.	4453.	4454.
V. C. Varr.	380.	490.	493.	494.
Ante Epoch. Chriſti vulg.	374.	264.	261.	260.

Arun-

Arundelliano Καλλέας diſerte ſcribitur. Cuiuſmodi Orthographia, ſiue vocalium pingendarum ratio doctiſſimum *Palmerium*, bonum militem Cadomenſem, qui marmor istud Oxonienſe ſatis feliciter illuſtrauit, videtur latuiſſe, cum errore in Quadratarium vel Typographum lato, hortatur potius Καλλίας reponere. Exarabant nostri homines ſedulo E pro I, vt ΚΑΛΛΕΑΣ, col. 1. l. 1. col. 2. l. 8. et 12. Ita col. 1. l. 33. ΑΡΧΕΘΕΩΡΟΙΣ, quod ſerior aetas ΑΡΧΙΘΕΩΡΟΙΣ, et fortaſſe etiam col. 2. l. 26. ΙΚΑΡΕΩΝ quod nos malumus ΙΚΑΡΙΩΝ. Apud veterrimos enim Graecos cognatae quodammodo inter ſe erant vocales E et I, et cum E per EI ſeu I productum enunciaretur[k], ideo ocioſe alteram figuram alterius vice frequentiſſime pingebant, ſono magis et potestate quam in ore habuit, quam figura ducti[l]. Ita in vetustiſſimis monumentis, *Sigaeenſi* nimirum et *Deliaco-Tourneſortiano*, EMI constanter pro eo quod posteriores ſcribebant EIMI. In antiqua igitur egestate literarum, vna figura plurimis potestatibus erat obnoxia, et Graeci ante adinuentam et receptam literam ἦτα, eodem calami ductu et e breuem exprimebant, itidemque longam, et, quod tertium est, verum luxuriae magis quam neceſſitatis fuiſſe videtur, eam potestatem quam E (ſiue EI) in pronunciando obtinebat. Vt ſcribit *Victorinus*[m] : E *et* O *ternas habebant apud eos* [Graecos] *potestates, vt E eſſet breue, et productum, I autem longum quodammodo ſonat, cum et E et I iunctum est.* Fortaſſe ſcripſit, *cum* ex *E et I iunctum est.* Haec etiam ſoni cognatio obtinuit in Latinis literis, cum, vt ait *Quintilianus*[n], *Quid? non E quoque I loco fuit? vt Menerua, et Leber, et Magester, et Dioue et Veioue, pro Diioui et Veioui?* Et *Donatus*[o] : *Propter cognationem E et I literarum, non dubitauerunt antiqui Heri et Here dicere, et Mane et Mani, et Veſpere et Veſperi.* Obſeruandum est autem, id quod Graeci aliquando neceſſitate coacti, in tenui illo et exili ſedecim literarum alphabeto facere conſueuerant, idem etiam eos vel per incuriam vel memoria lapſos retinuiſſe in literatura locupletata et octo elementis auctiori. Exempli gratia : In marmoribus et numiſmatibus occurrunt ΑΘΕ, id est, ΑΘΗΝΑΙ ; in lapide apud *Sponium*[p]

[k] Nomen quinti elementi in Alphabeto Graeco erat EI, figura E. Hoc confirmare potest locus ille *Plutarchi* in commentariolo quem ſcripſit περὶ τοῦ ΕΙ τοῦ ἐν Δελφοῖς. ſc. pag. 201. meae editionis, vtor autem Graeca Baſileenſi 1574. Ἐνταῦθα δὲ συνελθόντας [ſc. V viros ſapientiae laude celebris, CHILONEM nempe, THALETA, SOLONEM, BIANTEM et PITTACVM] αὐτοὺς καθ' ἑαυτοὺς καὶ διαλεχθέντας ἀλλήλοις, ἀναθεῖναι τῶν γραμμάτων ὃ τῇ τε τάξει πέμπτον ἐστι, καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τὰ πέντε δηλοῖ, μαρτυρουμένους μὲν ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς τὸν θεὸν, ὅτι πέντε εἰσὶ, τὸν δὲ ἕβδομον καὶ τὸν ἕκτον [ſc. CLEOBVLVM et PERIANDRVM] ἀποποιουμένους καὶ ἀποβάλλοντας, ὡς οὐ προσήκοντας αὐτοῖς. [l] *Chiſhull. Antiq. Aſiat.* pagg. 10. et 19. *Hauercamp. Diſſert. de Litt. Graec.* p. 262. [m] L. 1. p. 16. Edit. Sanctandreanae, 1594. [n] I. 4. [o] ad *Ter. Phorm.* Act. 1. Sc. 1. [p] *Miſcell. Erud. Antiq.* p. 315.

ΘΕΟ-

ΘΕΟΦΑΝΕΣ, ΚΑΛΛΙΦΟΝ, ΑΘΕΝΟΔΟΡΟΣ, ΛΕΟΧΑΡΕΣ, id est, ΘΕΟΦΑΝΗΣ, ΚΑΛΛΙΦΩΝ, ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ, ΛΕΩΧΑΡΗΣ, vbi vtriusque Grammaticae vestigia deprehenduntur, et illius veteris ante Euclidem Praetorem, qua Ε et Ο pro Η et Ω scribebantur, et huius nouae, quae densis, vt aiunt, literis Θ, Φ, Χ receptis [q], eo Praetore obtinebat. Marmor nostrum, quod XX circiter annis ab eo Magistratu exarabatur, et quidem auctoritate publica, Grammaticam etiam publicam, vsu et legibus munitam constantissime profitetur. Nam et consonantibus, quas duplicis vocant, itidemque iis quas adspiratas, vocalibus denique tam longis, quam breuibus, vniformi modo describitur, perinde vti nos hodie scribere solemus. In tertio solummodo vsu τοῦ Ε, vt modo vidimus, et in altero simillimo exemplo, vt statim videbimus, variatum est a nostra scriptura. Quod et impune fieri potuit, cum Grammatica siue Literatura Euclidea nihil quicquam de ea re statuerit.

Nam, quoniam in Orthographia huius monumenti occupemur, et expedire poterit vt ea res vno ictu conficeretur, paucissima de litera O adiiciemus, illi alteri et fato et fortuna perquam simili. Pariter enim et illa aliquando O breuem designabat, aliquando O longam, aliquando denique diphthongum ΟΥ, quod nomen scilicet in Alphabeto habuit [r]. *Apud Graecos*, inquit Quintilianus [s], O *litera, interim longa ac breuis, vt apud nos, interim pro syllaba, quam nomine suo exprimit, posita est.* Marius Victorinus de Orthographia [t], O *similiter quoque cum esset vnum, breuem et idem faceret longam syllabam, praeterea exprimeret vocem, quae apud eos per ο et υ scribitur,* ου. Et alibi [u], *Significaueram, priusquam Graecis inter vocalis repertae sunt η et ω, vicem earum tam apud illos quam apud nos explesse ε et ο : ο etiam scribi solitam pro syllaba* ου. In marmore itaque nostro ω siue ο longam nunquam repraesentat, propter auctoritatem Grammaticae quae ab Euclide inualuit, verum in diphthongo ου, potestatem nominis et appellationis suae vbique conseruat. Ita col. 1. l. 1. ΚΑΛΛΕΟ, l. 2. ΤΟ, l. 3. ΕΠΙΓΕΝΟΣ, l. 30. ΤΟΤΟ, et col. 2. l. 2. ΑΠΟΔΟΝΑΙ, ibid. ΟΚ, pro ΚΑΛΛΕΟΥ, ΤΟΥ, ΕΠΙΓΕΝΟΥΣ, ΤΟΥΤΟΥ, ΑΠΟΔΟΥΝΑΙ, ΟΥΚ, et in locis praeterea quamplurimis.

Quandiu ea litera auctoritate diphthongi pollebat, fortasse haud erit facile definire. Ab vltimis Graeciae temporibus vsque ad aeram

[q] Θ, Φ, Χ, *priusquam a Simonide inuenirentur, exprimebant iuxta τ et iuxta π, et κ adspirationis notam* Η *ponendo.* Mar. Victorinus *de Orthographia*, p. 17. [r] Hoc confirmat Epigramma apud *Athen.* l. 10. p. m. 224. in Thrasymachum Chalcedonium Sophistam:

Τοὔνομα θῆτα, ῥῶ, ἄλφα, σὰν, ὖ, μῦ, ἄλφα χῖ, οὖ, σάν·
Πατρὶς Χαλκηδὼν, ἡ δὲ τέχνη Σοφίη.

[s] I. 7. [t] p. 16. [u] p. 30.

Mace-

Macedonicam video constantiſſime obtinere. In monumentis quae Inſcriptionem noſtram aetate antecedunt, nihil mirum ſi perpetuo dominetur. Verbi gratia, in *Sigaeenſi*, vt

ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΟ,

In *Deliaco*,

Ο ΑFΥΤΟ ΛΙΘΟ,

Et in *Farneſiana* columna, Simia illa Vetuſtatis, ſaeculorumque de quibus agimus,

ΟΔΕΝΙ ΘΕΜΙΤΟΝ ΜΕΤΑΚΙΝΕΣΑΙ.

His accenſeri velim poculum inſcriptum nomine Bacchi, iuxta hos ſenarios *Achaei* Tragici antiqui, quos conſeruauit *Athenaeus*[y]:

Ο δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι,
Τὸ γράμμα φαῖνον δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον — Δ Ι
Ο, νῦ τ' αὖ πάρεστι, κοὐκ ἄπεστιν ὖ — Ο Ν Υ
Εκ τοῦ 'πέκεινα σὰν, τότ' ὂ κηρύσσετον. — Σ Ο

Quibus ſubiungit grauiſſimus ſcriptor, Ἐν τούτοις λείπει τὸ ὖ στοιχεῖον, ἐπεὶ πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ ο ἀπεχρῶντο, οὐ μόνον ἐφ' ἧς νῦν τάττεται δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ ὅτε τὴν δίφθογγον διασημαίνει,et quae ſequuntur. In *Tëiorum diris*, incertae admodum aetatis, ſed vetuſto ſane, monumento,

ΤΟ ΛΟΙΠΟ
ΤΟ ΞΥΝΟ
ΤΟ ΚΕΝΟ.

In marmore *Cretenſi*, quod hodie beneficio Comitis Arundelliae legitur Oxoniis,

ΚΑΤΑ ΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΣ ΕΚΑΤΕΡΗ ΚΕΙΜΕΝΟΣ.

Qua arrepta occaſione emendandus eſt a me *Mich. Apoſtolius*[z], in lepida hiſtoria quam prodidit de *Philoxeno* Poeta Cytherio: Qui, vbi latomias, in quas a Dionyſio Tyranno coniectus eſſet, euaſerat, rurſuſque a rege Syracuſas vocaretur, λαβὼν χάρτην, ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΜΕΣΟΝ ΓΡΑΨΑΣ ΜΙΚΡΟΝ ΟΥ περὶ τοῦτο μεῖζον περιεχάραττεν —— καὶ πλήσας τούτων πάντων τὴν χάρτην, ἔπεμψεν, ἐμφαίνων ὅτι πολλάκις καὶ μεγάλως ἀρνεῖται[a]. Nihil

[y] l. XI. p. m. 230. [z] *Prouerb. Centur.* XIX. 26. [a] Adludit aliquantulum *Tzetzes, Chiliad.* X. *Hiſt.* 358, ſcribens

Τοῦτον δ' ὁ Διονύσιος πέμψας εἰς λατομίας,
Εὐθέως μετεπέμπετο πάλιν γραφαῖς ἐκεῖνον.
Φιλόξενος τοιοῦτον δὲ τὶ γράφει πρὸς ἐκεῖνον·
Περιγραφῆς ἐν σχήματι ταυτοπολυλογήσας,
Δεκάκις καὶ πλειόνως δὲ γράψας τοιουτοτρόπως,
Οὐχὶ φροντὶς, οὐ μέλει μοι, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

Hic eſt facetiſſimus ille Scurra, quem ad manum habuit et conuiuiis adhibere ſolebat idem Dionyſius: erat autem cupediarum appetentiſſimus. Accidit, vt in coena, cum adponeretur Tyranno mullus praegrandis et bene ſaginatus, tenuior autem Poetae, piſciculum ori ſuo quaſi

Nihil falsius. Ea certe aetate, quae aliquot annis marmor nostrum antecedit, pronunciabant ΟΥ, scribebant vero religiosissime Ο: neque enim per multa saecula ea diphthongus innotuit. Deinde autem, quibus artificiis aut quo scribendi genere vnam ΟΥ diphthongum simili figura *circumscribere* aut *includere* potuit *Philoxenus* (περὶ τοῦτο περιγεγράφθαι) equidem non video. Nimirum media charta paruulam ο descripsit, deinde productiore aliquantulum radio alteram, vsquedum circulis, quos dicunt concentricos, totam aream chartae suae compleuerat. Et quia Ο valebat eo tempore ΟΥ, toties pertinaciter negabat se rediturum, quot circulos descripserat. Ea μαντικῇ nihil est verius, ne ea quae apud Sagram. Simili macula eluendus est *Plutarchus*[b]. *Lacones Philippo Regi per epistolam interroganti an vellent eum vrbe recipere, Laconice responderunt*, εἰς χάρτην ΟΥ μέγα γράψαντες. Veruntamen neque eo saeculo se insinuauerat diphthongus, et confirmat non ΟΥ sed Ο rescripsisse Lacedaemonios, qui eandem narrat historiam, *Ausonius*[c],

> Vna *fuit tantum, qua respondere Lacones,*
> Litera, *et irato Regi placuere negantes.*

Ad haec igitur tempora nunquam pingi solebat diphthongus, post paucissimos annos nunquam fere negligi. *Psephisma* enim *Sigaeorum* [d] in honorem Antiochi Soteris latum, *Chronicon Parium* illi aetate fere suppar, et *Magnetum Smyrnaeorumque Foedus* [e] per diphthongum ΟΥ non literam Ο perpetuo describuntur. Ea nimirum tempestate emicuit *Schola Alexandrina*, cui curae fuit Graecae loquelae nitor et elegantia: tum primum fortasse tonus vocis et inflexio apicum et signorum vsu regi coepit: tum discretum est inter Ε et ΕΙ, quorum prouincias vbi disterminarant, illud Ε ψιλὸν, i. e. nudum siue tibicine[f] suo segregatum appellabant; inter Ο et Ω, quorum illud *paruum*, hoc *magnum* erat; inter ΥΙ denique et Υ,[g] quorum hoc rursus extra diphthongum ψιλὸν vocari obtinuit; ad summum denique nouum

quasi cum eo conlocuturus, deinde auribus, quasi responsum accipere vellet, identidem admoueret. Sciscitanti Regi quidnam rei ageret, *Galateam*, inquit, *scribere meditor* (poemation eo nomine postea edidit in laudem Galateae quam deperibat) *et cupio ab eo rescire, quae apud Nereum geruntur: verum nihil quidquam earum rerum intelligere profitetur pisciculus minutus, se enim ea aetate esse captum, vt marinum istum Deum nunquam salutauerit: socium vero, qui coram Rege staret, natu grandiorem, ea omnia quae ego percontarer, facillime responsurum.* Athen. l. I. p. m. 4. [b] *De Garrulitate*, p. 340. [c] *Epist.* XXV. 36. [d] *Chishull. Antiq. Asiat.* p. 49. [e] Marmor inter Oxoniensia secundum. [f] *Eustathius* ad vulgarem ἐπιγραφὴν v[ti] libri *Iliados*, sc.

> Εἶ, βάλλει Κυθέρειαν, Ἄρηά τε Τυδέος υἱός,

haec habet, Ἴστεον δὲ ὅτι τὸ Ε στοιχεῖον ΕΙ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, προστιθέντες τὸ Ι, ἵνα τῷ διὰ τῆς διφθόγγου ἐοικότι δύνωνται περισπᾶν καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα. τοῦτο δὲ ποιοῦσι καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ Ο· καὶ ἐκεῖνο γὰρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ΟΥ λέγουσι. [g] *Athen.* l. XI. p. m. 230.

Graecarum literarum canonem nobis procuderunt, qui hodiernis etiamnum moribus recipitur.

Sat fortaſſe Grammaticae litauimus. Iam quid Marmori, ope harum literarum de quibus diſputauimus, conſignatum ſit, lectori meo non diſplicebit admoneri. Quod cum per compendia atque praeciſa quadam oratione ſupra pag. 5. edocui, commodum duxi in hoc loco paulo fuſius explicare. Solenne ſuetum erat celebrari in Delo Feſtum; in quo Athenienſes cum ſociorum nonnullis, qui Cycladas incolebant, Apollinem choris, ludis, ſacrificiis, omnique rituum genere propitiabant. Ad tolerandos igitur ſumptus, qui in iis cultibus fiebant maximi, quotieſcunque rediret religionis celebritas, toties in commentarios retulere Viri ei negocio praefecti, quicquid aut ex fiſco ſacro, aut ex ſingulorum patrimoniis, aut ex aere damnatorum, vſu et auctoritate publica, ſuppeditaretur. Ea cura ad Athenienſis praecipue, ſiue quod communi ciuitatum arbitrio ad hanc gentem deferebatur, ſiue quod leonina ſocietate cum prouincialibus agere vellent homines imperii praeter modum appetentes, ſpectaſſe videtur.

Id genus computi, quod modo memorauimus, repraeſentat Marmor noſtrum: et a prima quidem facie initium ſumit a *tempore* quo hae res geſtae ſint, a *Magiſtratibus* Athenienſibus qui eo cenſendi munere fungebantur, *et* a *Scribis* qui iiſdem erant a manu, et tabulas publicas conſignabant; nimirum a linea 1ma ad——10^{mam}. A linea 10ma ad——14^{tam} *Ciuitatum* Rerumque publicarum *nomina* complectitur, quae hoc ceremoniarum foedere tenebantur, adnotato diligenter quantum vnaquaeque ad eam religionem contulit. Cenſentur deinde eadem ratione *Perſonae ſingulares* 14——23. Ad computum rediguntur 23——25 *nummi* qui a nonnullis *delictorum nomine* luebantur, et proxime 26——29 *Reditus ſacri*. Quae omnia *ſummam* conficiunt linea ſequenti diſerte recitatam. Hucuſque agitur de Reditibus. Quod ſupereſt huius tabulae lateris *Expenſas* in his ſacris faciendis accurate et minutatim commemorat.

Secunda Facies *de lentis nominibus* agit, et ſimiliter a Rebusp. orditur, deinde priuatorum hominum rationes pertexit, nempe a l. 1ma ad——23^{tiam}. Quorum cum duo ſint genera, aut enim *in partem* erant obaerati aut *in ſolidum*, Illos a linea 1ma ad——6^{tam} recenſet, ΤΟ ΤΟΚΟ ΟΚ ΑΠΕΔΟΣΑΝ: Hos a 6ta ad——23^{tiam}, ΤΟΝ ΤΟΚΟΝ ΟΚ ΑΠΕΔΟΣΑΝ. Poſt aliquantulum ſpacii literis vacuum relictum, et exorſa linea 24ta inſtituitur noua periodus, quae *de mulctis* in iudicio damnatorum, nondum tamen perſolutis, agit: qua deſinente l. 30. ſimiliter alia, quae redituum ſacrorum cenſum, *Apollinis* nempe *patrimonium*,

monium,

monium, instituere videtur. Videtur inquam, nam in ea parte lapis fatiſcere incipit, atque interiit omne deinceps, quodcunque istum titulum olim exceperit. Habes monumenti nostri ea fide qua potui deſcriptum argumentum.

Populus Athenienſis vix ad aliquam in bello gloriam emicuerat, cum ſummo studio niteretur vt inſulas, quae Cyclades vocabantur, vrbi proximas et quaſi ſubiectas, vel vi et virtute militum in potestatem redigerent, vel oratione conciliarent vt id ſua ſponte facere vellent. Expedire enim viſum est Reip. vt eorum hominum animos aut vi aut fide obstrictos tenerent, quos eodem belli genere vſos et claſſe exercitatiſſimos, vel ambitionis optimos ſatellites, vel, ſi a Lacedaemoniis starent, acerrimos hostis erant habituri. Cauſabantur inter alia, generis propinquitatem, et id Iuris ſimulachrum quod ex communione ſacrorum naſci credebatur; quippe homines Athenis profecti pleraſque inſulas, quibus mare Aegaeum distinguitur, atque omnem oram Aſiae, quae isto oceano adluitur, incolis olim et vrbibus conſerebant [g]. Adeo maternum nomen in ſummam imperii acerbitatem et grauiſſimam tyrannidem tandem exire patiebantur. Neque oracula aut Deorum monita negligere voluiſſe videtur Populus, quibus erat proprium non minus ſuperstitionibus duci, quam hac imperii maritimi cupiditate inflammari. Athenienſibus enim ſacra olim in Delo peragentibus, cum puer aquas hauſiſſet, atque e vaſculo piſciculos aliquot vna cum latice effudiſſet, reſponderunt Vates Deliaci, nimirum Ἀττικίζειν pulchre edocti, *velle Deos eo ostentu ſignificare, fore vt Athenienſes ſummum in mari imperium olim obtinerent* [h]. Si vltimam memoriam repetere vellem, cuius vt vetustior est origo, ita ſanctiorem habere auctoritatem creditur, atque augustiorem ſui reuerentiam, Eryſichtho Cecropis filius, qui aetatem *Chronici Arundelliani* M.CCC.XVIII annis antecedit, Delum inſulam ditioni Athenienſium addidit, modo *Athenaeum* vere emendet ὁ πάνυ *Caſaubonus*, l. IX. c. II. [i] Inſecutis temporibus confirmatum est a multis istud imperium, a Piſiſtrato nimirum, circa Olymp. LXIII. [k] a Miltiade [l], Olymp. LXVIII. a Themistocle denique, Aristide [m], aliiſque, quorum alii Lemnum, alii Parum, alii Delum, et vicinas

[g] Τὰς Κυκλάδας πρότερον μὲν οἱ Μίνω παῖδες, ὕστερον δὲ οἱ Κόδρου, καὶ Νηλέως κατῴκησαν. Plutarch. de Exſilio. *Iones, duce Ione, profecti Athenis ——— multas in Aegaeo atque Icario occupauere inſulas, Samum, Chium, Andrum, Tenum, Parum, Delum, aliaſque ignobilis.* Paterc. l. 4. [h] *Athenaeus* l. III. init. [i] Κατεῖχε τὴν Δῆλον, non κατεῖδε. [k] *Herodot.* I. 64. *Thucyd.* I. 13. VIII. 104. [l] *Nepos* in Miltiade §. 3. *Pari felicitate, ceteras inſulas* [praeter Lemnum] *quae Cyclades nominantur, ſub Athenienſium redegit potestatem.* [m] *Plutarch.* in Aristide. *Diod. Sic.* l. XI.

pleraſque inſulas armis ſubegerunt. Huius autem, quem vltimo memoraui, cum iustitia factum est post pugnam ad Plataeas, tum intemperantia Pauſaniae, vt ſumma imperii maritimi a Lacedaemoniis transferretur ad Athenienſis[o]. Conflato bello Peloponneſiaco, in foedere et amicitia manebant Cyclades[p]; et, quamuis inclinatis postea Athenienſium rebus, labaſcere[q] videretur aliquando ſociorum fides, constanter tamen video P. A. maiestatem ſuam auctoritatemque in Aegaeo non niſi cum propria libertate amiſiſſe.

Huius θαλαττοκρατίας quaſi ſedes erat et caput DELVS, ab antiquis et poetis et mythologis decantatiſſima. Ea enim paruis inſulis vndique cincta, quae inde Cyclades nominari ſolebant[r], medium occupabat, et quandam loci quaſi praerogatiuam obtinere videbatur. Praeterea autem diſſita erat ab Athenis exiguo maris itinere, tali nimirum, quale homines oblectandi animi gratia, et citra omnem periculi metum facere conſueſcunt[s]. Accedebat denique fani, religionumque celebritas, feriarum ludorumque nobilitas, quorum tenuem aliquam memoriam cum conſeruauit Historia antiqua, tum ritus et rationes, ceteraque id genus monumenta Inſcriptio haec praestantiſſima quaſi ex postliminio reduxit. Nihil igitur mirum, ſi Delus morem ceterarum coloniarum quas duxerunt Athenienſes ſecuta, ad dominae normam et arbitrium totam ſe compoſuerit; verum eam eo vſque Atticiſſare, vt Athenas plane Atticas in ea inſula reperires, id, decurrente opere, Tibi, mi lector, non ingratum fortaſſe fuerit ediſcere. Ceterum ea, quae olim fuerat Deorum religionumque feraciſſima, et duobus ſummi ordinis numinibus incunabula praestitit, quae a priſcis poetis vſque ad ſatietatem celebrari ſolita (etenim

Cui non dictus Hylas puer et Latonia Delus[t]?)

quae et loci ſanctitate tantopere floruit, vt in bello Peloponneſiaco commune eſſet aerarium Graeciae[u], religionum vero celebritate, vt in eam concurſus maximi fieri non ſolum ex Attica viciniſque gentibus,

[o] *Corn. Nep.* in *Aristide*, §. 2. et 3. [p] Αθηναίων ξυμμαχία ——— νῆσοι ἐντὸς Πελοποννήσου καὶ Κρήτης πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, πᾶσαι αἱ ἄλλαι Κυκλάδες, πλὴν Μήλου καὶ Θήρας. Thucyd. II. 9. [q] *Thucyd.* et *Diod. Sic.* paſſim. [r] *Ipſaque longe clariſſima, et Cycladum media, ac templo Apollinis et mercatu celebrata Delus.* Plin. IV. 12. *A promontorio Geraesto circa Delum in orbem ſitae, vnde et nomen traxere, Cyclades.* Id. ibid. Ενδοξον αὐτὴν ἐποίησαν αἱ περιοικίδες νῆσοι, καλούμεναι Κυκλάδες. Strab. l. 10. p. m. 485. Δῆλος, καὶ αἱ περὶ αὐτὴν Κυκλάδες. Id. ibid.

Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσί. Dionyſ. περιηγ. v. 529.

Cycladas autumant inde dictas, quia, licet ſpaciis longioribus a Delo proiectae, in orbem tamen circa Delum ſitae ſunt, et orbem κύκλον Graii ferunt. Solin. c. XVII. [s] Vid. *Suid.* et *Paroemiographos.* Αδεις εἰς Δῆλον πλέων. [t] *Virg.* III. *Georg.* 6. [u] *Quantum pecuniae quaeque ciuitas daret, Aristides delectus est qui constitueret. Eius arbitrio quadraginta et ſexaginta talenta quotannis Delum ſunt collata. Id enim commune aerarium eſſe voluerunt.* Corn. Nep. in Aristide, §. 3. Ταμιεῖον Δῆλος ἦν αὐτοῖς etc. Thucyd. I. 96.

verum

verum ex vltimis Hyperboreis [x] dicerentur, Insula et portuum commoditate praestantissima, et mercatu [y] florentissima; hodie inculta et illaetabilis, vix quidquam tantae maiestatis conseruat praeter aliquot nominis [z] sui templique *ruinas*, quae et *ipsae* quoque quodammodo *periere*, leporum solummodo et mergorum domicilium, nulla aut agrorum satione, aut incolarum vsu, aut aduenarum fere appulsu nobilitata.

Istius autem Festi, de quo in hoc marmore agitur, vetustas et celebritas optime fortasse potest *Thucydidis* verbis explicari, ad Olymp. LXXXVIII. 3.

Thucyd. III. §. 104.

Τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος καὶ Δῆλον ἐκάθηραν Ἀθηναῖοι —— καὶ τὴν ΠΕΝΤΕΤΗΡΙΔΑ ΤΟΤΕ ΠΡΩΤΟΝ μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ΤΑ ΔΗΛΙΑ. ἦν δέ ποτε καὶ τὸ πάλαι μεγάλη ξύνοδος ἐς τὴν Δῆλον τῶν ΙΩΝΩΝ τε καὶ ΠΕΡΙΚΤΙΟΝΩΝ ΝΗΣΙΩΤΩΝ. ξύν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶν ΕΘΕΩΡΟΥΝ· ὥσπερ νῦν ἐς τὰ Ἐφέσια Ἴωνες· καὶ ΑΓΩΝ ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς, καὶ μουσικὸς, ΧΟΡΟΥΣ τε ΑΝΗΓΟΝ ΑΙ ΠΟΛΕΙΣ. δηλοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖσδε, ἅ ἐστιν ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος,

Ἀλλὰ σὺ Δήλῳ Φοῖβε κ. τ. λ.

Ὅτι δὲ καὶ Μουσικῆς ἀγὼν ἦν, καὶ ἀγωνιούμενοι ἐφοίτων, ἐν τοῖσδε αὖ δηλοῖ, ἅ ἐστιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ προοιμίου. τὸν γὰρ Δη-

Eadem hyeme Athenienses Delum lustrarunt —— tunc quoque primum Athenienses post lustrationem Festa lustralia, LVDOSQVE DELIACOS, QVI QVINTO QVOQVE ANNO CELEBRABANTVR *instituerunt. Fuit autem et priscis temporibus in Delo frequens* IONVM ET ACCOLARVM IN INSVLIS *circumiacentibus habitantium conuentus. Nam cum vxoribus et liberis* AD SPECTACVLA CONVENIEBANT, *(vt nunc Iones ad ludos in Dianae Ephesiae honorem institutos confluere solent) illic autem gymnicum musicumque* CERTAMEN *fiebat,* ET CIVITATES EO CHOROS MITTEBANT. *Quod autem haec ita se habuerint, Homerus in primis declarat, his versibus qui sunt ex hymno Apollinis,*

Tunc tibi magnopere etc.

Quod autem Musices etiam certamen

[x] Vid. Hymnographos. [y] *Ipsaque longe clarissima, et Cycladum media, ac templo Apollinis et* mercatu *celebrata Delus.* Plin. IV. 12. *Mercatus in Delo concelebrante toto orbe.* Id. XXXIV. 2. *Insula Delus, tam procul a nobis in Aegaeo mari posita, quo omnes vndique cum mercibus atque oneribus commeabant, referta diuitiis, parua, sine muro, nihil timebat.* Cic. pro L. Manil. § 18. Τὸ κοινὸν Ἑλλήνων ἐμπόριον. Pausan. l. 8. p. 509. Add. l. 3. p. 207. Strab. l. 10. p. m. 486. *Minorem Delum Puteolos esse dixerunt, quod Delus aliquando maximum emporium fuerit totius orbis terrarum, cui successit postea Puteolanum.* Festus. [z] Vocatur hodie *Sdili*, vt *Lemnus Stalimeni*, etc. Eodem modo *Setinas*, Ἐς τὰς Ἀθήνας, *Stampoli* Ἐς τὴν Πόλιν, i. e. CPolim, *Staloutra* Ἐς τὰ λοῦτρα. Ad Baias. *Ios* dicitur *Nio*, i. e. ἐν Ἰῷ, *Icarus Nicaria.*

Δηλιακὸν χορὸν τῶν γυναικῶν ὑμνήσας ἐτελεύτα τοῦ ἐπαίνου ἐς τάδε τὰ ἔπη, ἐν οἷς καὶ ἑαυτοῦ ἐπεμνήσθη,

Ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽, ἱλήκοι μὲν Ἀπόλλων
κ. τ. λ.

Τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν ὅτι ἦν καὶ ΤΟ ΠΑΛΑΙ *μεγάλη ξύνοδος καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δήλῳ·* ΥΣΤΕΡΟΝ ΔΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΧΟΡΟΥΣ ΟΙ ΝΗΣΙΩΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΕΘ ΙΕΡΩΝ ΕΠΕΜΠΟΝ. *τὰ δὲ περὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ πλεῖστα κατελύθη ὑπὸ ξυμφορῶν, ὡς εἰκὸς, πρὶν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι τότε τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν, καὶ ἱπποδρομίας, ὃ πρότερον οὐκ ἦν.*

men ibi fieret, et certaturi ſe conferrent, his quoque verſibus indicat qui ſunt ex eodem Apollinis hymno. Nam postquam Deliacum mulierum chorum celebrauit, ſuam laudationem his verſibus finiuit, in quibus et ſui ipſius mentionem fecit :

Verum agedum etc.

His igitur argumentis Homerus manifeste probauit, vel PRISCIS TEMPORIBVS *ingentem conuentum et celebritatem in Delo fieri conſueuiſſe ;* POSTEA VERO ATHENIENSES ET INSVLARVM INCOLAE CHOROS CVM SACRIS EO MITTEBANT. *Sed certamina, et cetera pleraque, vt credibile est, aduerſis caſibus exoluerunt, donec Athenienſes certamen tunc instaurarunt, et equorum curſum addiderunt, quod ante non fuerat.*

Quibus verbis ſubiungi velim *Strabonis* etiam auctoritatem, L. x. p. m. 485.

Ενδοξον αὐτὴν [Delum] *ἐποίησαν αἱ περιοικίδες νῆσοι, καλούμεναι Κυκλάδες, κατὰ τιμὴν πέμπουσαι δημοσίᾳ θεωροὺς τε καὶ θυσίας, καὶ χόρους παρθένων, πανηγύρεις τε ἐν αὐτῇ συνάγουσαι μεγάλας.*

Celebrem eam fecerunt circumpoſitae Inſulae Cyclades, honoris cauſa publice mittentes qui ſacra frequentarent, tum victimas, choros virginum, et ſolennis ibi magnos agitantes conuentus.

Constat igitur Ionas, antiquiſſimam Graeciae gentem, vna cum Cycladum incolis, ſolennis maxime et religioſas Ferias in Delo olim concelebrare ſolitos. (Id quod deinde posteri eorum, coloniis in Aſiam ductis, in vrbe Epheſina, patrio ritu, factitarunt, quas ſolennitates exinde EPHESIA, et Πανιώνια vocarent ; quia nempe Populus per plurimas vrbis diſſeminatus, de communi origine, horum Festorum ope, identidem admoniti, mutuam quae inter eos obtinebat cognationem felicius excolerent[a].) Deliaca autem ipſa, ſacra illa anti-

[a] Simile etiam obtinuit apud Dores, alteram Graecanicae gentis μερίδα, in memoriam priſcae conſanguinitatis. Συνιόντες, inquit *Dionyſ. Halic. Hist.* l. 4. p. m. 229. γυναιξὶν ὁμοῦ καὶ τέκνοις

antiquissima, vbi accidit vt per aliquot annos interpellarentur, et desinerent religiosi conuentus in Delo fieri, siue quod Persarum classis per diutinum tempus maria illa infestaret, siue quaecunque fuerit alia calamitas, Athenienses, qui iam in loco antiquorum Ionum essent, Olymp. LXXXVIII. anno 3tio solennitatem instaurabant, adscitis similiter in communionem sacrorum Insulanis quibusdam, patriamque religionem, *quarto quouis anno redituram*, de nouo concelebrabant.

Ea fuit Solennitas *Deliorum*, Festi ab Atheniensibus bellum cum Lacedaemoniis, Dorica natione, gerentibus, sapienter instituti, siue ad imaginem prioris, quod olim agi solitum, adumbrati potius et redintegrati. Quod cum a me dicatur vno quoque quadriennio recurrisse, mirabitur fortasse lector ita verti posse *Thucydidis* verba, ΤΗΝ ΠΕΝΤΕΤΗΡΙΔΑ τότε πρῶτον ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι, τὰ Δήλια, atque etiam illa *Pollucis*[b] : Δέκα ὄντες οὗτοι [ἱεροποιοὶ] ἔθυον θυσίας ΤΑΣ ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑΣ, ΤΗΝ ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ, τὴν ἐν Βραυρῶνι, τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν, τὴν Ἐλευσίνηθι. Multa autem animum meum impulerunt vt ita verterem. Nam et eodem anno Olympiadis (tertio nempe) quo instituebatur, recurrisse constat, et eam ipsam periodum celebrationis conseruat haec Inscriptio, sc. anno tertio Olymp. CImae exarata, rationes complexa Quadriennii proxime elapsi. Quae si deessent argumenta, attamen memorabile est eo loquendi genere delectari semper scriptores veteres. Πενταετηρίδας *maxime notandis temporibus Graeci obseruant, id est*, quaternum annorum circuitus. *Censorin.* de die natali, c. XVIII. Et alibi, *Idque tempus* τριετηρίδα *appellabant, quod tertio quoque anno intercalabatur*, quamuis biennii circuitus et reuera διετηρὶς esset. *Vnde Mysteria quae Libero Patri alternis fiunt annis, Trieterica a Poetis dicuntur. Postea* τετραετηρίδα *fecerunt, sed eam*, quod quinto quoque anno redibat πενταετηρίδα nominabant. Inde fiebat, vt, cum Olympias reuera esset quatuor annorum complexio siue comprehensio, ab aliis vocaretur Τετραετηρὶς : ab aliis autem, quia exacto quadriennio, in quintum annum ineuntem caderet ea celebratio, admisso in calculum eo quinto anno, non minori proprietate, Πενταετηρίς. Non quod quinquennium reuera complecteretur, sed quod *voluenda dies*, inclusiue, vt aiunt, computando, particulam anni proximi, licet minimam decerperet ; vt de ea re *Seneca*[c],

Quantus Eleum ruit ad Tonantem
Quinta *cum sacrum reuocauit* aestas.

τέκνοις κατὰ τοὺς ἀποδειχθέντας χρόνους, συνέθυόν τε καὶ συνεπανηγύριζον, καὶ ἀγῶνας ἐπετέλουν ἱππικοὺς καὶ γυμνικοὺς, καὶ τῶν περὶ μουσικὴν ἀκουσμάτων, καὶ τοὺς θεοὺς κοινοῖς ἀναθήμασιν ἐτίμων. Adde *Herodot. Clio* 143. 144. 148. [b] L. VIII. c. 9. §. 107. [c] *Herc. Fur.* Act. III.

Eam

Eam computandi rationem amant ICti Romani. Iussit Diuus Hadrianus, *quantum ad munera municipalia, eum annum, quem quis ingressus esset*, pro impleto *numerari*. l. 74. D. ad SCtum Trebell. Non ergo in Olympiadum recensione mirabitur aliquis Veteres tam parum sibi videri constare [d].

Necesse igitur fuerit vt DELIA Olymp. LXXXVIII^uae anno tertio instituta, Olymp. LXXXIX^nae tertio, si verum computum ineamus, repeterentur. Et de festo quidem altum vbique apud auctores silentium, nec tamen omnis praeciditur fides. Dicuntur Athenienses [e] hoc anno, quod supererat Lustrationis Olymp. LXXXVIII. 3. in Delo habitae confecisse, et in ea solennitate incolas antiquos ex sedibus pepulisse, religionem quandam simulantes, (ἡγησάμενος κατὰ παλαιάν τινα αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι. verba sunt *Thucydidis*) reuera autem, quod eos Spartanorum rebus nimirum studere suspicarentur [f]. Quos tamen oraculo moniti ante annum elapsum reduxerunt [g]. Meminerit lector instituta fuisse ante annum quartum *Delia* nostra, solenni prius habita lustratione. Iam ea Religione in orbem redeunte, vt rite fieret, prius lustratur insula quam sacra peraguntur: τὴν πεντετηρίδα ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΣΙΝ ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι, τὰ Δήλια, ait auctor noster vbi agit de festo instituendo. Coniungit pariter Festum et Lustrationem grauissimus auctor *Plutarchus* [h], Δηλίοις ἔναγχος ποιησάμενος τὸν μέγαν καθαρμόν. In illa priori καθάρσει sustulerunt defunctorum monumenta, ne pollueretur Religio modo recursura: in hac etiam ipsos *Colonos veteres migrare* iusserunt, maculae alicuius, vt insimulabantur, contagione pollutos, et inidoneos ad proximas ferias celebrandas. Cum

[d] ΤΕΤΡΑΕΤΗΡΙΣ

Οὐδὲ δεῖ περιμεῖναι ΤΕΤΡΑΕΤΙΑΝ, ἵν' ἔλθῃ ἄλλα Ὀλύμπια.

Arrian. *ad Epictet.* III. 25.

Ὀλυμπιάς. οὕτω καλεῖται παρ' Ἕλλησιν ὁ κατὰ ΤΕΣΣΑΡΑ ἔτη συντελούμενος ἀγών.

Cyrill. *Hierosol.* *Catech.* XII. §. 8.

ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Καὶ ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔ' ἅμα
Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ.

Pind. *Olymp.* Γ. 38.

καὶ ΠΕΝΤΑ-
ΕΤΗΡΙΔ' ὅπως ἄρα ἔστασαν ἑορτάν.

Pind. *Olymp.* Γ. 69.

Ἡρακλεῖ οὖν πρόσεστι τῷ Ἰδαίῳ δόξα τόντε ἀγῶνα διαθεῖναι πρώτῳ, καὶ Ὀλύμπια ὄνομα θέσθαι. ΔΙΑ ΠΕΜΠΤΟΥ οὖν ΕΤΟΥΣ αὐτὸν κατεστήσατο ἄγεσθαι, ὅτι αὐτός τε καὶ οἱ ἀδελφοὶ ΠΕΝΤΕ ἦσαν ἀριθμόν. Pausan. l. 5. p. 299.

In Scythia nobis quinquennis *Olympias*
acta est
Iam tempus lustri transit in alterius.

Ouid. IV. *ex Ponto.* 6. 5.

[e] *Thucyd.* V. 1. Iterum eandem rem memorat *Thucyd.* ad extr. *Historiae*, sc. VIII. 108. ὅτε ὑπ' Ἀθηναίων Δήλου καθάρσεως ἕνεκα ἀνέστησαν [Delii.] [f] Eam rationem adsignat *Diod. Sic.* l. XII. ad hunc annum. [g] *Thucyd.* V. 32. *Pausan. Messen.* p. 268. Edit. Hanou. 1613. [h] In *Conuiuio* VII *Sap.* p. 95.

haec

haec sit aperte *mens* Thucydidis, miror cum viro doctissimo, qui hanc telam mecum pertexuit, ita vulgo reddi posse *verba* laudati Historici,

Αθηναῖοι Δηλίες ἀνέςησαν ἐκ Δήλε, ἡγησάμενοι κατὰ παλαιάν τινα αἰτίαν ἐ καθαρὲς ὄντας ἱερῶσθαι.

Athenienses e Delo Delios summouerunt, quod existimarent ipsos, quamuis ob quoddam vetus piaculi crimen polluti essent, Deo tamen esse consecratos.

Nam siue Ιερῶσθαι, modo loquendi proprio, dicatur pro Ιεράσθαι, i. e. *munere sacerdotali fungi*, quemadmodum velle videtur *Etym. M.* qui quodammodo dicit Ιεράσθαι ἱερεργεῖν· ὁ δὲ Θεκυδίδης ἱερῶσθαι, atque etiam Hesychius, Ιερῶσθαι. θύειν καθαρὲς ὄντας, fortasse ad hunc ipsissimum locum adludens: siue Ιερᾶσθαι potius scribendum iuxta auctoritatem Cod. MS.[i] necesse est omnino ita *Thucydidem* intelligi debere, ne videatur memoriae reliquisse, *Delios* ideo *a sedibus suis fuisse pulsos*, propterea quod *Apollini Deo indigenae consecrati essent*, quamuis *veteri piaculari crimine tenerentur*. Sententiam non vno *piaculo* dignam, neque vno ostento et foeditate interpretationis pollutam! Ego certe praetulerim ἱερᾶσθαι. Ita *Thucydides*[k], Επὶ Χρυσίδος ἐν Αργει τότε πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ΙΕΡΩΜΕΝΗΣ. Ita *Pausanias*[l], Τὰ δὲ ἔτι παλαιότερα, προσεκέκειτο ἐκ τῶν παιδῶν ΙΕΡΑΣΘΑΙ τῷ Διῒ ὁ νικῶν κάλλει. Et *Strabo*[m], Οπε τὰ Πανιώνια κοινὴ πανήγυρις τῶν Ιώνων συντελεῖται τῷ Ελικωνίῳ Ποσειδῶνι, καὶ θυσία. ΙΕΡΩΝΤΑΙ ΔΕ ΠΡΙΗΝΕΙΣ. Quali autem sacerdotii genere in his sacris fungebantur Delii, alibi a me erit dicendum.

Si igitur hanc rem rite definiuimus, agebantur *tertium* DELIA Olymp. xc. 3. Qua celebritate Nicias Atheniensis Αρχιθεώρε munere fungebatur. [Vid. huius Inscript. col. 1. l. 33.] Aio autem hac Pentaeteride Niciam duxisse θεωρίαν; nam ante proximam, in Siciliam cum imperio mittitur, vbi caesus[n] est profligatis Atheniensium copiis, quibus praefuit: elucescet autem ex commento istius hominis, quod proxime sum relaturus, cum, quod certissimum est, neque *primis* feriis Architheorum potuisse fieri, neque quod verisimillimum, *secundis*. Erat autem huiusmodi, vti refert *Plutarchus*.

Plutarch. in Nicia.

Μνημονεύεται δ' αὐτε καὶ τὰ περὶ Δῆλον, ὡς λαμπρὰ καὶ θεοπρεπῆ φιλοτιμήματα. τῶν γὰρ χορῶν, ὃς αἱ πό-

Iam commemorantur eius in Delo magnifica et religiosa munera. nam quum chori, quos ciuitates ad canendum

[i] Vid. *H. Steph.* ad *Dionys. Halic. Antiq. Rom.* p. 17. *Edit. Hudson.* [k] II. 2. [l] P. 445. [m] L. 14. p. m. 639. [n] *Thucyd.* ad Olymp. xci. 1.

πόλεις ἔπεμπον ᾀσομένους τῷ θεῷ, προσπλεόντων μὲν ὡς ἔτυχεν, εὐθὺς δ' ὄχλου πρὸς τὴν ναῦν ἀπαντῶντος, ᾄδειν κελευομένων κατ' οὐδένα κόσμον, ἀλλ' ὑπὸ σπουδῆς ἀσυντάκτως ἀποβαινόντων ἅμα, καὶ στεφανουμένων, καὶ μεταμφιεννυμένων, ΕΚΕΙΝΟΣ, ΟΤΕ ΤΗΝ ΘΕΩΡΙΑΝ ΗΓΕΝ, *αὐτὸς μὲν εἰς Ῥηνίαν ἀπέβη τὸν χορὸν ἔχων, καὶ τὰ ἱερεῖα, καὶ τὴν ἄλλην παρασκευὴν, ζεῦγμα δὲ πεποιημένον Ἀθήνησι πρὸς τὰ μέτρα, καὶ κεκοσμημένον ἐκπρεπῶς χρυσώσεσι, καὶ βαφαῖς, καὶ στεφάνοις, καὶ αὐλαίαις κομίζων, διὰ νυκτὸς ἐγεφύρωσε τὸν μεταξὺ Ῥηνίας καὶ Δήλου πόρον, οὐκ ὄντα μέγαν· εἶθ' ἅμα ἡμέρᾳ τήν τε πομπὴν τῷ θεῷ, καὶ τὸν χορὸν ἄγων κεκοσμημένον πολυτελῶς, καὶ ᾄδοντα, διὰ τῆς γεφύρας ἀπεβίβαζε.*

nendum mittebant in Apollinis honorem, appellerent promiſcue, et quia naui turba repente occurrente canere iubebantur nullo ordine, ſed nimia festinatione, incompoſite ſimul deſcenderent de naui, coronas ſumerent, et vestis, ILLE, QVVM ARCHITHEORVS ESSET, *traiecit ſecum in Rheneam chorum, victimaſque, et reliquum apparatum trahens, ad haec pontem Athenis paratum competentem, atque eximie excultum auro, pictura, ſertis, tapetibus deportans, nocte fretum eo inter Rheneam et Delum medium, quod non est latum, iunxit: mox vbi diluxit, pompam Deo et chorum magnifice comptum cantantemque traduxit per pontem.*

Si cui incredibilius paulo videatur istud Niciae conſilium propter latitudinem freti, cum Rhenea inſula IV circiter stadiorum intervallo a Delo dirimebatur [o]; id quod optimum *Tournefortium* impulit, vt crederet potius non Rheneam cum Delo ponte fuiſſe iunctam, verum vnam ex inſulis, quae *Rematieri* dicuntur, medio fere itinere; meminerit id effici potuiſſe ratibus lintribuſque iunctis, ſuper quos tabulata ſecum domo aduecta sterneret Nicias, atque ita pompam tranſduceret. Dudum in ea fui ſententia, neque ea res mihi videtur exſuperare Polycratis factum, qui Rheneam inſulam bello expugnatam Apollini conſecrauit, ἀλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον [p].

Ea maiestate atque dominatione vſi ſunt per diutinum tempus in Delo Athenienſes, Templi curam, Fiſci administrationem, Sacrorumque instituendorum praerogatiuam in ſe trahentes; neque miſeris inſulanis quidquam reliqui fecerunt, quod non pleniſſimo iure ad ciuitatem Remque pub. Athenienſium ſpectaret, non ipſam loci religionem [q]. Sub exitu belli Peloponneſiaci, euerſis funditus Athenienſium rebus, cum Pauſanias Lacedaemoniorum dux, vrbem et metu et obſidione cinctam teneret, atque omnia in ista Rep. facere poſſe

[o] *Strabo* l. X. p. m. 486. [p] *Thucyd.* III 104. [q] Ἀλλὰ καὶ Δῆλος ἀνεῖται τοῖς θεοῖς· ἤδε ἐστι τῆς πόλεως. Aristid. *Panathen.*

vide-

videretur, Delii dominationis pertaesi Regem adorant, rati idoneam se ad eam rem nactos opportunitatem, et litem aduersus Atheniensis de proprietate insulae instituunt.

Plutarch. Apophth. Lacon. p. 59. Edit. Nouae.

Παυσανίας ὁ Κλεομβρότου, Δηλίων δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου πρὸς Ἀθηναίους, καὶ λεγόντων ὅτι κατὰ τὸν νόμον τὸν παρ᾽ αὐτοῖς οὔτε αἱ γυναῖκες ἐν τῇ νήσῳ τίκτουσιν, οὔτε οἱ τελευτήσαντες θάπτονται, πῶς οὖν, ἔφη, αὕτη πατρὶς ὑμῶν εἴη, ἐν ᾗ οὔτε γέγονέ τις ὑμῶν οὔτ᾽ ἔσται;

Pausanias Cleombroti F. Deliis de insulae suae iure aduersus Atheniensis disputantibus, ac dicentibus, lege apud ipsos receptum esse, vt neque pariant in insula mulieres, neque mortui sepeliantur: Et quomodo, *inquit*, Delus patria vestra sit, in qua neque natus est quisquam vestrum, neque erit post mortem?

Ad Pausaniam Plistanactis F. non ad illum alterum Cleombroti, aetate superiorem, merito has res reduxit eruditissimus *Doruillius* in eleganti commentario de Delo et rebus Deliacis, qui legitur *Miscell. Obseru.* Vol. VII. Tom. I. quem operae precium erit consulere.

Eo facetissimo responso, omni spe exclusi rursus se tradunt in clientelam Atheniensibus, et pristinam libertatem et auita iura per id tempus feliciter asserentibus. Olympiadem denuo circa CVII^niam^ aut CVIII^uam^, viginti sc. annos ab hoc marmore exarato, causam hanc de praefectura Templi ad Amphictyonas, qui Delphis congregabantur, deferebant, coram communi Graecorum concilio diiudicandam. Ea tempestate Athenis eloquentiae laude florebat *Aeschines*, quem P. A. Syndicum suum elegit, et Delphos causam Reip. peroraturum mittere voluit. Non tamen mittitur, cum Senatus Areopagiticus, neglecto Populi suffragio, id muneris in Hyperidem contulit [r].

Dem. de Corona, §. 43. Edit. *Foulk.* et *Friend.*

Μαρτυροῦσι Δημοσθένει ὑπὲρ ἁπάντων οἵδε· Καλλίας Σουνιεὺς, Ζήνων Φλυεὺς, Κλέων Φαληρεὺς, Δημόνικος

Demostheni pro omnibus hi testimonium tribuunt: sc. Callias Suniensis, Zeno Phlyensis, Cleo Phalereus,

[r] *Plutarch.* in *vita Aeschinis:* Συστάντος πρὸς Δηλίους [Ἀθηναίοις] ἀμφισβητήματος, ΠΟΤΕΡΟΥΣ ΔΕΙ ΠΡΟΙΣΤΑΣΘΑΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ, αἱρεθέντος Αἰσχίνου συνειπεῖν, ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ Ὑπερίδην ἐχειροτόνησε. Apollonius in vita eiusdem: Ἑλομένου γάρ ποτε αὐτὸν τοῦ δήμου σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἐν Δήλῳ ἱεροῦ πρὸς τὴν γενομένην πρὸς Δηλίους Ἀθηναίων διαδικασίαν, οὐκ ἀπέτρεπεν ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ etc.

κος Μαραθώνιος· Ὅτι τοῦ Δήμου ποτὲ χειροτονήσαντος Αἰσχίνην σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ εἰς τοὺς Αμφικτυόνας, συνεδρεύσαντες ἡμεῖς ἐκρίναμεν Ὑπερίδην ἄξιον εἶναι μᾶλλον ὑπὲρ τῆς πόλεως λέγειν, καὶ ἀπεστάλη Ὑπερίδης.

lereus, Demonicus Marathonius: Quod, cum Aeſchinem templi quod est in Delo ſyndicum apud Amphictyonas olim creaſſet Populus, nos concilio conuocato Hyperidem magis idoneum cenſuimus qui pro ciuitate diceret, et miſſus est Hyperides.

Hyperidis Oratio Deliaca, toties a veteribus laudata, vna cum ceteris istius viri ſcriptis diu intercidit. Constat tamen ex pauxillulis admodum, quae ſparſim leguntur, reliquiis[s], eum multa ex veteri mythologia deprompſiſſe, ad iura Athenienſium ab vltima antiquitate aſſerenda. Quali autem ſucceſſu cauſam hanc perorauit non admodum liquet, ſilentibus vtique de ea re istius aeui ſcriptoribus. Vero autem est ſimillimum, vel ad *Pauſaniae* aetatem eam templi custodiam non fuiſſe ab Athenienſibus ereptam; ille enim ſcriptor, dum fata vrbium et viciſſitudines lamentatur, ita loquitur:

Pauſan. Arcad. p. 509.
Edit. 1613.

Τὰ δὲ ὑπερηρκότα πλοῦτῳ τὸ ἀρχαῖον, Θῆβαί τε αἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ὁ Μινύης Ὀρχομενὸς, καὶ ἡ Δῆλος, τὸ κοινὸν Ἑλλήνων ἐμπόριον, αἱ μὲν ἀνδρὸς ἰδιώτου μέσου δυνάμει χρημάτων καταδέουσιν ἐς εὐδαιμονίαν· ἡ Δῆλος δὲ, ΑΦΕΛΟΝΤΙ ΤΟΥΣ ΑΦΙΚΝΟΥΜΕΝΟΥΣ ΠΑΡ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΤΗΝ ΦΡΟΥΡΑΝ, Δηλίων γε εἵνεκα, ἔρημός ἐστιν ἀνθρώπων.

Iam vero quae cunctas olim vrbis opum magnitudine antecellebant, Aegyptiae Thebae, et Minyarum Orchomenus, ne mediocris quidem nunc priuati hominis fortunas adaequant: Delus autem, commune olim Graecorum emporium, tantopere iam deſerta est, vt PRAESIDIO TEMPLI AMOTO QVOD ATHENIENSES MITTVNT, *hominibus, ſi Delios tantum numeres, prorſus orbata ſit.*

Post explanatam DELIORVM religionem, et adnotatas temporum vices quibus agi ſolita, paratior aliquanto accedet lector ad verſandum hoc monumentum, ſi prius mecum expenderit numerorum notas, quae paſſim in vtroque latere occurrunt, eaſque figuras, quibus omnis fere ratio computi Attici includi videtur. In qua re trutinanda, ſi diligentius paulo rem omnem ab origine repetam, ſecum repu-

[s] Βουλόμενος γὰρ ἐκεῖνος [i. e. *Hyperides* in *Orat. Deliaca*] ἐξ ἀρχαίου δεῖξαι ΤΟΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΙΕΡΑ ΠΡΟΣΗΚΟΝΤΑ, πολλῷ κέχρηται τῷ μύθῳ, λέγων οὕτως κ. τ. λ. *Schol. Hermog.* p. 389.

tet,

ſet, me ad eam orationem deſcendere, quae a nemine ad hunc diem ea vbertate, qua par est, tractata fuerit; et, ſi non ea proferre videar, quae veriſſima fore iudicabuntur, non aegre tamen accipiet quae veris ſunt proxima, memor me in argumento verſari, quod vnico hoc monumento, anguſtis ſane limitibus, continetur. Ecquis enim ait ſe vidiſſe aut in codice ſcribi, aut exarari in lapidibus, aut cudi in numiſmatibus, aut in quouis omnino hodie reſtare monumento, haec et ſimilia non ſolum notarum numerorumque compendia, verum etiam argenti ratiunculas? ſc.

[col. 1. l. 13. Τ Τ Τ . Χ Χ Χ 𐅅 Η Η Η Η 𐅄 Δ Δ Δ Δ ⊢ ⊢ ⊢ ⊢ C
l. 28. Χ Χ Η Η Η Η 𐅄 Δ Δ Δ ⊢ ⊢ ⊢ ⊢
l. 30. 𐅃 Τ Τ Τ Χ Χ Χ Χ 𐅅 Η Δ Δ Δ Δ ⊢ ⊢ ⊢ ⊢ ΙΙ Ι

Vna fuit antiquis, a natura profecta, et familiariſſima et ſimpliciſſima numerandi ratio. Graeci, de quibus praecipue loquimur, ante inuentos numeros, aut, vt accuratius dicam, numerorum notas, calculum omnem, rudem licet et horridulum, digitis inſtituere ſolebant. Cuius deinde ratio et proprietas in communem Arithmeticam fluxit atque in ea ſημεῖα,

quae post fabricauerat Vſus [t].

Inde fiebat vt numerus quinarius eam in artificioſis ſignis praerogatiuam computandi obtineret, quam natura olim attribuerat digitis; vt eſſet nimirum numerorum quaſi meta quaedam et flexus, cardo denique in quo omnis ſupputandi ratio verteretur [u].

[t] *Hor.* I. *Serm.* 3. 102. [u] Ea ratione vox Πεμπάζειν propter loci ſui dignitatem ſimpliciter pro *numerare* aut *calculum facere* dicitur:

Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάσας ΠΕΜΠΑΣΣΕΤΑΙ ἠδὲ ἴδηται.

Hom. Odyſſ. Δ. 411.

Schol. breu. ad *loc.* Κατὰ πέντε ἀριθμήσει. Heſych. Πεμπάσσεται. Κατὰ πέντε ἀριθμήσει. τὸ γὰρ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι. [illegible] ΚΑΙ ΨΙΛΩΣ ἀριθμήσει. Plutarch. de Ei apud *Delphos.* Ὡς δὲ μεγάλως πρὸς τὰ ὅλα [illegible] ἀριθμοῦ [illegible]. ἀλλ' ἐκ τοῦ ΑΡΙΘΜΕΙΝ οἱ ſοφοὶ ΠΕΜΠΑΖΕΙΝ ὠνόμαζον. Idem *de Orac. defectu.* ΠΕΜΠΑΣΑΣΘΑΙ τὸ ΑΡΙΘΜΗΣΑΙ τοῖς παλαιοῖς ἔθος ἦν καλεῖν. οἶμαι δὲ καὶ τὰ πάντα τοῦ πέντε παρώνυμα γεγονέναι κατὰ λόγον, ἅτε δὴ τῆς πεντάδος ἐκ τῶν πρώτων ἀριθμῶν ſυνεστώσης. Adde *Euſtath.* ad *Iliad.* Λ. 463. *Odyſſ.* Γ. 460. *Huetiana* n. XLVII. *Alciat. Parerg. Iuris* X. 20. *Biblioth Literariam Cl. Waſſei.* Eodem modo numerus *denarius*, meta proxima, et pleniſſimus numerandi terminus, quem neque nostra aetas ſuperauit, magni habebatur, vt *Plutarch. Placit. Philoſoph.* I. 3. Εἶναι δὲ τὴν φύσιν τοῦ ἀριθμοῦ δέκα· μέχρι γὰρ τοῦ δέκα πάντες Ἕλληνες, πάντες βάρβαροι ἀριθμοῦσιν, ἐφ' ἃ ἐλθόντες πάλιν ἀναποδοῦσιν ἐπὶ τὴν μονάδα. Vitruu. III. 1. *Ex manibus* Denarius, *digitorum numerus.* Ouid. *Fast.* III. 122.

Hic numerus magno tunc in honore fuit:
Seu quia tot digiti *per quos numerare ſolemus,*
Seu quia ———

Ita-

Itaque non ſolum apud Graecos, verum apud Romanos quoque vnaquaeque πεντὰς alio atque deinceps alio ſigno deſcribitur, hoc modo,

Ι	——	Π	I	——	V	1	——	5
Π	——	Δ	V	——	X	5	——	10
Δ	——	⌈Δ⌉	X	——	L	10	——	50
⌈Δ⌉	——	Η	L	——	C	50	——	100
Η	——	⌈Η⌉	C	——	D	100	——	500
⌈Η⌉	——	Χ	D	——	M	500	——	1000
Χ	——	⌈Χ⌉	M	——	IↃↃ	1000	——	5000
⌈Χ⌉	——	Μ	CIↃ	——	CCIↃↃ	5000	——	10000
Graecorum.			Romanorum.					

Apud Graecos lineae rectae et perpendiculares, ſiue digitorum ad inſtar effigiatae, ſiue a voce Iς, i. e. *Vnus*, mutuo ſumptae, vnitatem deſignabant[x]. Verum cum eandem vſque figuram iterare, infinitum eſſet, et Arithmeticam, quae diſtincta et praeciſa debet eſſe, ſumma inconſtantia et mole obrueret, placuit communi conſenſu in quinario cardine eam vnitatum progreſſionem paulo inflectere, eamque metam noua figura, quam a voce Πέντε mutuabantur, confirmare: hoc pacto,

I	——	1
II	——	2
III	——	3
IIII	——	4
IIIII	ſeu potius Π	5.

Deinde ad monadem reuertebantur, quam huic nouo ſigno, quoties opus erat, ſubiunxerunt vſque ad proximum terminum, ſcilicet,

Π I	——	6
Π II	——	7
Π III	——	8
Π IIII	——	9

Vbi, ne iterum in ἀσάφειαν inciderent, ſimiliter a nomine Δέκα, Δ detraxerunt, vt poteſtatem vocis, vnde originem traxit, quaſi notando deſignaret: nempe

Δ	——	10
Δ I	——	11 etc.
Δ Π	——	15
Δ Π I	——	16 etc.

x *Priſcian.* de Figuris numerorum, Iα *pro* μία *dicentes* I *ſcribebant.*

Eadem

Eadem ratione 𐅄 = 5 × 10 = Quinquaginta. Η numerum centenarium notauit, cum ἕκατον in antiquissimo Alphabeto Ηεκατον scriberetur[y]. Ita 𐅅 Quingenta, et sic de reliquis. Hoc pacto exponit has compendiarias notas *Priscianus de figuris numerorum*, non longe ab initio. *Vna per* Ι *scribitur antiquo more Atticorum, qui solebant principalem nominis numeri literam ponere, et significare numerum. Ergo* ἴα *pro* μία *dicentes* Ι *scribebant, et* Π, Πέντε, *et* Δ, Δέκα, *et sic* 𐅄 Πεντήκοντα, πεντάκις δέκα *significantes, et* Η, Εκατόν. *Vetustissimi enim quique Graeci pro aspiratione* Η *scribebant, quam habebat* HEKATON *in principio. Et sic* 𐅅 Πεντακόσια, *id est,* πεντάκις ἑκατόν. Χ, Χίλια, 𐅆 Πεντακισχίλια, *i.e.* πεντάκις χίλια. Μ, Μύρια, *vel sic,* X̲ δεκάκις χίλια. *Quidam autem et sic scribebant,* 𐅆̲. *Non incongruum tamen videtur etiam versus Graecos aptissime de his numeris compositos subiicere*;

> Χίλια Χ πέλεται, καὶ Πεῖ μέσον Ητα φέροντος
> Ημισυ τῶν ἐφάμην. Εκατὸν δ' ἄρα Ητα πέλονται.
> Δέλτα δὲ τεμνομένοιο μέσον καὶ Πεῖ φορέοντος
> Πεντήκοντ' ἀριθμοῦ σημήϊα, καὶ Δέκα Δέλτα.
> Πεῖ δ' ἄρα Πέντε πέλει καθαρὸν, καὶ Ιῶτα ἕν ἐστιν.

Neque aliter fere *Herodianus*, Grammaticus antiquus, quem ab *Aldo Manutio* olim impressum, deinde *Thesauro* suo *Graeco* subiunxit *H. Stephanus*. Addit autem praeter ea, quae a *Prisciano* dicuntur, notas illas numeralis, quae vnitatem etc. denotant, vim augendi seu prorogandi computum obtinere, vbi ad dextram apponantur; aliter autem, si sinistrorsum pingantur, i. e. si praecurrant numerum maiorem, tantum ex potestate istius magni numeri detrahi, quantum per haec signa notatur[z].

ΠΙ	—— VI	ΙΠ	—— IV
ΔΙΙ	—— XII	ΙΙΔ	—— VIII siue IIX.

Eam certe rationem obseruabant Romani in numeris describendis. Detrahendi minuendique apud Graecos non exstat fortasse monumentum; immo, si hoc et *Parium* dempseris, huius omnino literaturae memoriam tantum debuissemus auctoribus quos proxime laudaui: scriptionis ipsius nullum exstitisset exemplum. In

[y] Η *Litera tanquam sonus magis fit quam litera et accedens literae; et vtuntur auctoritate Graecorum, apud quos vt superuacua sublata est. Fuisse tamen et apud illos manifestum est ex veteribus scriptis, et ex eo, quod hodie cum apud illos numeri* prima semper litera nominis quo significantur notentur, vt Δέκα, Πεντήκοντα, Εκατόν. Vnde adparet hanc literam loco adspirationis non fuisse, alioquin per ̔ notaretur. Velius Longus *de Orthographia.*

[z] Αἱ δὲ παραθέσεις τούτων, ἡνίκα μὲν αὔξειν τοὺς ἀριθμοὺς δέον, ἐπὶ τὸ δεξιὸν μέρος γίνονται· ἡνίκα δὲ μειοῦν, ἐπὶ τὸ ἕτερον. ἡ γὰρ παράθεσις ἐκεῖθεν σημαίνει ὅτι χρὴ τοῦτον τὸν ἐλάττω ἀριθμὸν ὑπ' ἐκείνου τοῦ πλείονος ἀφαιρεῖν. Herodian.

iis

iis dixi duobus lapidibus ſeruari ſolis: nam, tametſi videatur quodammodo reſtare in marmore, quod inter Oxonienſia ſignatur CLV, et ſimiliter rationarium quoddam expenſarum in ſacris factarum complectitur, (ΛΟΓΟΝ, vt ibi dicitur, ΙΕΡΟΝ;) veruntamen, cum marmor, quod diutius interiit, negligenter admodum ſit deſcriptum, iure inter res deperditas numerare poſſumus.

In publicis itaque archiuis, eo *Herodiano* auctore[a], perpetuo olim obtinuit apud Graecos haec ratio ſupputandi. His enim notis ait ſe vidiſſe deſcriptas pecuniarias *mulctas* in legibus Solonis, eaſque in *cippis* etiam, *plebiscitis*, *legibus*, ceteriſque id genus monumentis contineri. Praeterea autem in librorum coronide nonnunquam exſtitiſſe [b] confirmat, proculdubio vt memoriam et quaſi regiſtrum conſeruent verſuum ſiue στίχοι qui in eo codice exarabantur. Solenne enim fuit antiquis non ſolum ea quae verſibus, verum quae ſoluta erant oratione conſcripta, per cola et commata (στίχους ſcilicet) deſcribere[c], eo nimirum fine vt in infima cera numerari et computari poſſent. *Vno hoc volumine*, inquit *Nepos* in Epaminonda, *vitam excellentium virorum complurium concludere conſtituimus*, *quorum ſeparatim* multis millibus verſuum *complures ſcriptores ante nos explicarunt*. Et Imp. *Iuſtinianus* memoriae prodidit ſe in Digeſtis concinnandis, *in centum quinquaginta pene millium* verſuum *totum opus conſummaſſe*[d]. Similiter ait *Dionyſius Halicarnaſſenſis*[e] *Demoſthenem* reliquiſſe πέντε ἢ ἓξ μυριάδας ΣΤΙΧΩΝ.

Vt vero ad numerorum notas reuertar, facillime ex iis quae dixi conſtabit, Romanos, vt in omni literarum genere, ita in his quoque arithmeticis compendiis et notandi vſu, Graecorum fuiſſe aemulos: in ea parte ſolummodo duces deſerere auſos, quod, cum Graeci ad numerum deſignandum primam literam numerali nomini detraxerint, Romani, eadem licet progreſſione vſi, alia prorſus ſigna in vnoquoque flexu adhiberent, quae hodie etiam obtinent; verum ea neque a nomine numeri deriuata, neque adeo ab ipſo Alphabeto Romano, ſed a veterrima, quaecunque demum fuerit, figura, et aeui vetuſtate, et ſcribarum vel incuria vel imperitia detorta et immutata. Neque enim

[a] Ἀλλὰ καὶ παρὰ Σόλωνι τῷ τοὺς νόμους Ἀθηναίων γράψαντι, τὰ ἐπ' ἀργυρίῳ ΠΡΟΣΤΙΜΗΜΑΤΑ τούτοις ὁρῶ τοῖς γράμμασι σεσημασμένα· καὶ ΣΤΗΛΑΣ δὲ τὰς παλαιάς, καὶ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ, καὶ ΝΟΜΟΥΣ πολλοὺς οὕτως ἐστὶν εὑρεῖν τὰ τῶν ἀριθμῶν σημεῖα ἔχοντας. [b] Καὶ γὰρ ταῦτα ἔν τε ταῖς γραφαῖς τῶν βιβλίων ἐπὶ τοῖς πέρασι ὁρῶμεν γραφόμενα. [c] *Nemo cum Prophetas* verſibus *viderit deſcriptos, metro eos exiſtimet apud Hebraeos ligari, et aliquid ſimile habere de pſalmis et operibus Salomonis. Sed quod in Demoſthene et Tullio ſolet fieri, vt per cola ſcribantur et commata,* quae vtique proſa et non verſibus conſcripſerunt, *Nos quoque* ——— *interpretationem nouam nouo ſcribendi genere diſtinximus.* Hieron. *Praef. ad Eſaiam.* [d] l. 2. §. 1. *C. de Vet. Iure enucl.* [e] *De Demoſth.* δεινότητι, circa finem.

mihi

mihi facile perſuaſerit *Priſcianus*[f], Quinque per V deſcribi, quia *quinta* fuerit vocalis[g]; Decem per X, quia *decima* est conſonans *apud Graecos*, vel quia post V apud Latinos X ſequitur; Quinquaginta per L, quia *apud antiquos Graecos*[h] L pro N, quae nota est quinquaginta, ponebant, vnde Latini *Lympha* dicunt pro *Nympha*; Centum deinde per principalem nominis literam C; Quingena per ſequentem literam conſonantem, nam post C, D ſequitur, et ſimiliter fere de reliquis. Haec, inquam, tametſi ingeminet vetustus ille Grammaticus, et cum eo plerique ex eadem *gente* (quo nimirum vocabulo et *artem* pariter et *ſermonem* includi velim) nunquam tamen adducar vt credam Romanorum notas tam infelici et inficeto commento explicari aut definiri poſſe. Et in hoc argumento recentiorum, quos ſupra laudaui[i], auctoritatem potius ſequor, quam istius Grammatici inuenustam et ridiculam criſin, ab omni et ingenio et probabilitate prorſus ſeiunctam.

In Monumento itaque nostro, numerus col. 1. l. 24.

Η Η Η 𐅄 Δ Δ Δ erit C C C L X X X.

et col. ead. l. 25.

Χ 𐅅 Η Η Η Δ Δ Δ Δ Π M D C C C X X X X V.

Atque ita porro in eadem ratione. Sed cum hae notae non ſolum numerorum potestatem deſcribant, verum etiam argenti, vt dicitur, ſummam; cum deſiderari videatur figurarum, quemadmodum nos dicere et ſcribere ſolemus, *Denominator*; cum a me quaeri video, quinam et cuiuſmodi ſint isti nummi trecenti et octoginta, et rurſus, mille octingenti quadraginta quinque; et vnde et quibus rationibus hoc eruerim; id omne erit a me, et a lectore qui hac literarum nouitate et iucunditate capitur, penitius paulo diſpiciendum.

Constabant et conficiebantur rationes Atticae *Talento*, *Mina*, *Drachma*, *Oboloque*. Nam tametſi Obolus et ſuas quoque partis

[f] *De figuris numerorum*: cuius verbis ipſiſſimis in hoc loco vtor. [g] Vir doctiſſimus, a quo *Priſcianus* quoad cetera merito vapulat ob incoctum hoc iudicium de literarum in computando potestatibus, labi mihi videtur, vbi queritur V conſonantem, non U vocalem, vt debuit, ſi vera eſſent quae profitetur *Priſcianus*, ad numerum quinarium denotandum adhiberi. Quid? Potuitne ille ignorare, Romanos non ſolitos V conſonam figura, ſed potestate ſola, a vocali dirimere, eamque formam, quam ille complectitur, veteribus fuiſſe prorſus incognitam? Vide *Bibliothecam Literariam*, N. 8. p. 20. [h] Iterum idem *Priſcianus* l. 1. c. 4. ad finem: *Solebant vetustiſſimi Graecorum L pro N ſcribere, vnde quinquaginta quoque numeri ſignum, quod illi per N ſcribunt, nos per L more illorum antiquiſſimo ſcribimus.* Frigidiſſime. Qualis enim est ille cento Graeci cum Latino alphabeto, ad Latinos numeros exprimendos? Tum autem praeterea veterrimi Latini hunc calculum notaſque excogitarunt diutius antequam N Graecorum in eam potestatem veniret, vt numerum quinquagenarium repraeſentaret. Istud erat inuentum ſerioris aeui et recentioris longe ſcholae. [i] ſc. pag. 21.

habuerit, in quas iterum resolueretur, familiarissima tamen erat et vsitatissima ea quam adhibui nummorum distinctio. Vnde antiquus Scriptor [k],

Cecropium superest post haec docuisse Talentum,
Sexaginta Minas, seu vis, sex millia Drachmon,
Quod summum doctis perhibetur pondus Athenis,
Nam nihil his Oboloue minus, maiusue Talento.

Memineris enim, quaecunque a veteribus de *ponderibus*, de *stathmo*, seu *libra* Attica dicuntur, eadem quoque mente de re *numismatica* intelligi debere. Nam vtrobique *vocabulorum momentorum*que vna eademque fuit ratio: neque aliter calculos ad lancem et stateram subduxit libripens, aliter in taberna argentarius dum foenus exercuit. Minus itaque mirum, si enasceretur aliquando in oratione obscuritas, vt merito conqueritur *Pollux* [l] ad locum istum *Aristophanis* [m].

Ορᾶτε μέν με δεόμενον ΣΩΤΗΡΙΑΣ
ΤΕΤΡΑΣΤΑΤΗΡΟΥ κᾀυτόν.

ἀμφίβολον, εἴτε ΡΟΠΗΝ εἴτε ΑΡΙΘΜΟΝ λέγει.

et similiter istud *Cratetis* [n],

πρῶτα μὲν
ΤΑΛΑΝΤΙΑΙΟΣ ὅστις ἐστ' αὐτῶν, λέγε.

vbi etiam subiungit, ἄδηλον εἴτε ΤΙΜΗΝ εἴτε ΡΟΠΗΝ λέγει [o].

[k] *Q. Rhemnius Fannius Palaemo de ponderibus et mensuris.* [l] L. IX. c. VI. §. 58. [m] *Eccles.* 412. [n] *Poll.* L. IX. c. VI. §. 53. [o] Olim, ante nummos sc. inuentos, omne commercium in *rebus* permutandis stetit, vti ex *Homero* et priscis maxime auctoribus eruerunt ICti. Cum autem ea res difficilis foret, *nec facile concurrebat, vt, cum tu haberes quod ego desiderarem, inuicem haberem quod tu accipere velles, electa materia est, cuius publica ac perpetua aestimatio difficultatibus permutationum aequalitate quantitatis subueniret*, quemadmodum loquitur *Paulus ad Edictum* l. 1. pr. *D. de contrahenda emtione.* Aliquandiu igitur in aere graui et rudi constitit nummus, qui ad vsum in mercimoniis appendi, et mensurari solebat: cuiusmodi generis trutina in aede Saturni ad *Varronis* vsque aetatem adseruabatur. Recentioris erat multo aetatis monetam cudere, signare, et ex forma publica vim et effectum tribuere, vt scribit *Aristoteles* I. *Polit.* 9. Τὸ μὲν πρῶτον ἁπλῶς ὁρισθὲν ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΩΙ, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτῆρα ἐπιβαλλόντων, ἵνα ἀπολύσῃ τῆς μετρήσεως αὐτούς. Adhaesit tamen ex antiquiori aeris trutinandi ratione perpetua fere communio inter lancem et nummum. *Populus Romanus ne argento quidem signato ante Pyrrhum regem deuictum vsus est.* Librales, *vnde etiam nunc* libella *dicitur, et* dupondius, appendebantur *asses. Quare* aeris grauis *poena dicta. Et adhuc* expensa *in rationibus dicuntur, item* impendia *et* dependere. *Quin et militum* stipendia, *hoc est, stipis* pondera, dispensatores, libripendes *dicuntur.* Plin. XIII. 3. Inde Ὀβολοστατεῖν, Στασιμὸν et cetera istiusmodi vocabula in re nummaria Atheniensium. Inde a Romanis eleganter dici solebat, *Poenas* etiam *pendere.* Qui enim poenas dederit, ille quasi *debitum exsoluere* intelligitur. Et recte. Nam apud ICtos, cum obligatio omnis est vel ex contractu, vel ex culpa, poena, quae ex obligatione nasci intelligitur, naturam quasi *aestimationis* et *debiti* induere videtur.

Talen-

Talentum autem, ſiue in lance et statera appenſum, ſiue ad menſam danistarum numeratum, eam habuit ad ceteras ponderis nummique ſpecies rationem, quam hic ſubiunxi ; nimirum,

I Talentum = LX Minae.
I Mina = C Drachmae.
I Drachma = VI Oboli.

Cum itaque valeret Drachma Attica, perinde vti Denarius Romanorum [p], monetae Anglicanae VII denarios cum ſemiſſe, ſiue octenos iuxta, ex elegantiori calculo, ſequetur Talentum Atticum = LX Minas = IↃↃCIↃ Drachmas, constare libris Anglicanis centum octoginta ſeptem cum ſemiſſe, ſi minorem computum recipias, ſin maiorem, aequiparare fere ducentas. Talentum ergo cum Mina Attica, nummus, *νόμισμα*, non erat, neque tanta argenti lamina facile aut cudi, aut in loculis portari, aut permutari in contractibus potuit ; non a rigido ſene in arca includi, non ad damnoſam aleam ab infrugi iuuene deponi ; a rationibus ſolummodo et tabulis vſum mutuabantur, formam et figuram ab incude deriuare non poterant.

Statuo igitur argenteis vt plurimum nummis vſos fuiſſe Athenienſis, eorumque ſpeciem familiariſſimam et vſitatiſſimam, immo ſolam fere popularem, fuiſſe Drachmam, primam quam vere dixeris

Conciſum argentum in titulos facieſque minutas [q],

neque excudi Minam, nedum Talentum. Cui rei multa magnopere fauent, etiam ea quae prima facie aduerſari maxime videantur. Nam

[p] *Drachma Attica Denarii argentei pondus habet : eademque ſex obolos pondere efficit.* Plin. XXI. 34. *Talentum Atticum est ſex millium denarium.* Festus. *Aristotelem traditum libros pauculos Speuſippi philoſophi post mortem eius emiſſe talentis Atticis tribus. Ea ſumma fit nummi nostri Sestertium duo et ſeptuaginta.* Gell. III. 17. Recte. Sestertius erat quarta pars Denarii. Ergo 72000 Sestertii = 18000 Denarii = 3 Talenta. Iterum ; *Equus Alexandri regis et capite et nomine Bucephalus fuit. Emptum Chares ſcripſit talentis tredecim, et regi Philippo donatum. Aeris nostri ſumma est Sestertium* CCCXII. Idem *Gell.* V. 2. Qui etiam I. 8. *μυρίας δραχμὰς*, quas Lais noctis mercedem poſcebat, interpretatur *denarium decem millia.* Πρόσεχε ὅτι ΔΡΑΧΜΗΝ λέγομεν νῦν ἐν τοῖς τοιούτοις ἅπασιν ὅπερ Ῥωμαῖοι ΔΗΝΑΡΙΟΝ ὀνομάζουσι. Galen. l. 8. *de compoſit. medicin.* Elicitur idem ex *Liuio* XXXIV. 50. *Multitudinis eorum argumentum est, quod Polybius ſcribit centum talentis eam rem Achaeis stetiſſe : quum quingenos denarios precium in capita, quod redderetur dominis, statuiſſent. Mille enim ducentos ea ratione Achaia habuit.* Ad quae verba *Priſcianus* de ponderibus. *Qua ratione ostenditur ſex millia denariorum habere talentum. Nam quum quingeni denarii pro mille ducentis captiuis dati colligantur ſexcenta millia denariorum, centum ea ostendit fuiſſe talenta. Centeſima autem pars ſexcentorum millium, ſex millia inueniuntur.* Ἐκεῖνος μὲν οὖν [Camillus] ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην, τίμημα μυρίων καὶ πεντακισχιλίων ἀσσαρίων ἔχουσαν· ὃ γίνεται πρὸς ἀργυρίου λόγον χίλιαι δραχμαὶ καὶ πεντακόσιαι· ἀσσάριον γὰρ ἦν τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ δεκάχαλκον οὕτως ἐκαλεῖτο δηνάριον. Plutarch. in *Camillo.* Ea constantia Romani ſcriptores, quos laudaui, ſunt autem ex infinitis pauciſſimi et ſelectiores, *drachmam* Graecorum ſuo *denario* interpretantur : rotunde magis et ciuiliter, quam accurate et philoſophice. Nummi erant non stricte ἰσοδυναμοῦντες, valore tamen proximi, et vterque nummus quae in commercio erat primarius, et quaſi cardo rei monetariae. [q] *Iuu.* XIV. *Sat.* 291.

constat in vſu etiam fuiſſe et didrachmum et tetradrachmum, ſiue staterem argenteum. Tetradrachmum enim, vt liquet ex *Scholiaſte Aristophanis*[r], nummus erat, quem ſignabant ex vna parte Mineruae imagine, ex altera noctuae, cuiuſmodi etiam ad nostra tempora reſeruantur. Deinde autem et aurum fuiſſe aliquando percuſſum docet *Aristophanes*[s], apud quem finguntur ſeruuli *aureis stateribus* par impar ludere:

> Στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
> Χρυσοῖς.

Esto ſane. Verum in istis quis non videt Drachmam ſolummodo πολλαπλασίως accipi, et ad eam quaſi ad obruſſam exigi omnia et adtemperari? Nihil ex ista, quam diximus, praerogatiua decedit, ſi in obolos aliquando commercii cauſa distrahatur, tantum, ſi aliquando in nummos cognomines propter compendium multiplicetur. Ad staterem igitur vſque, qui IV drachmas valebat, nonnunquam progreſſum est: idque etiam numiſma constat vbertim olim excudi. Cum M. Acilius de rege Antiocho et Aetolis triumphauit, *praelata ſunt ſigna militaria ducenta triginta, et argenti infecti tria millia pondo*; ſignati tetradrachmûm Atticûm centum tredecim millia. *Liu.* XXXVII. 46. De his etiam liquet numiſmatibus, quod cum rudes eſſent a fuſore, et incompoſite cuſi, pondere tamen delicatiores nummos praegrauarent. Zeno enim apud *Laertium*[t] dicere ſolebat, elegantis et bellulos ſermones Alexandrinae pecuniae ſimilis eſſe, εὐοφθάλμους μὲν καὶ περιγεγραμμένους, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας· contra, qui ſecus eſſent, τοῖς Ἀττικοῖς τετραδράχμοις ἀφωμοίου, εἰκῆ μὲν κεκομμένοις, καὶ σολοίκοις, καθέλκειν μέντοι πολλάκις τὰς κεκαλλιγραφημένας λέξεις. Hic tamen stetit moneta ista compendiaria. Quae enim de Pentadrachmis, Hexadrachmis, et Pentecontadrachmis a Veteribus dicuntur, ea omnia aut ad *valorem*[u], non ad εἶδός τι κεχαραγμένον, referuntur, aut aliarum erant gentium, quarum in rebus numiſmaticis rationes proportioneſque penitus ignorantur. Nemo certe prodidit, morem fuiſſe Athenienſibus *centenas* drachmas in vnam et immaniſſimam imaginem conflare, aut eos tam *grandi* pecunia mercari vnquam aut obſonari ſolitos. Nonne vero potuit Mina fuiſſe ex auro? Nam id erat

[r] Πάνυ τιμῶντες Ἀθηναῖοι [γλαῦκα] διὰ τὴν θεὸν ἐν τοῖς τετραδράχμοις ἐνεχάραξαν νομίσμασι. Et, Ἡ γλαὺξ ἐπὶ χαράγματος ἦν τετραδράχμου. *Schol. ad Auis* 1106. [s] *Plut.* 817. [t] §. 18.
[u] Verbi gratia, ſi dixerit *Xenopho* ἐκ Χίου ΠΕΝΤΑΔΡΑΧΜΙΑΝ ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος, aut *Plato*, εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ἠκηκόειν παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν, non protinus neceſſe erit intelligere numiſma ſingulare istius ponderis aut imaginis: nihilo magis, quam vt εἰκοσιμνῶς ἔρανος *Lyſiae*, Terentii *Res talentum decem*, aut etiam *Demosthenis* Ἐξηκοντατάλαντία de nummi ſpecie dicantur.

pro-

proximum. Multo minus. Signabatur Athenis stater aureus, pondo quidem didrachmus, atque idcirco, cum aurum ibi ad argentum decuplam habebat rationem, viginti drachmis aestimatus[x]. Signabatur autem *solus*, idque abunde ex *Polluce*[y] constat. Εἰ μὲν ΧΡΥΣΟΥΣ εἴποις, προσυπακούεται ὁ στατήρ· εἰ δὲ στατήρ εἴποις, οὐ πάντως ὁ χρυσοῦς. Erant enim Stateres argentei.

Cum haec sit DRACHMAE condicio et proprietas, obtinuit diutius, vt in computis Atheniensium numerale nomen solitarie positum eam *peruulgatissimam* nummi speciem semper desideret, eamque subintelligi ostendat. Cuius rei cum exempla apud probatissimos scriptores occurrant fere infinita, vnum et alterum delibaui certissimae fidei, quae lectori ob oculos ponerem, vulgatiora alia ad marginem * redegi, inde, vt cuiuis vacare contigerit, pro arbitrio depromenda. Qui *Demosthenis* vitam literis consignarunt, aiunt vno ore eum iniuriam quam a Midia, homine petulanti, acceperat, *ter mille* nummis transegisse. Τυπτηθεὶς ὑπὸ Μειδίου ΤΡΙΣΧΙΛΙΑΙΣ ἐπείσθη. Suid. Αἱ δὲ ΤΡΙΣΧΙΛΙΑΙ καθ' ἑαυτὰς οὐκ ἄν μοι δοκοῦσι τὴν Δημοσθένους ἀμβλῦναι πικρίαν. Plutarch. Μειδίαν εἰς κρίσιν καλέσας, ΤΡΙΣΧΙΛΙΑΣ δὲ λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὴν δίκην ἀπέλυσε. Photius. Quae omnia veluti commentario explicat *Aeschines*[z], cuius verba de hac ipsa re sunt, ἀπέδοτο ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΜΝΩΝ τὴν εἰς αὑτὸν ὕβριν. Ecce,

CIↃ CIↃ CIↃ Drachmae = XXX Minae = ½ Talenti.

Iterum. Stetit Athenis *mille* nummis Rhetoricam discere. Id erat Magistrorum quasi solenne et legitimum stipendium. *Siquis Rhetor*, ait disertissimus Scriptor *Lycurgus*, propediem ex scriniis meis exiturus, *profiteretur* τοὺς υἱοὺς ἀμείνους ποιήσειν, οὐ ΧΙΛΙΑΣ, ἀλλὰ τὰ ἡμίση τῆς οὐσίας προΐεσθαι [a]. Scriptum est etiam, *Demosthenem Isocrati* φιλοτιμούμενον σπουδῆς προσελθεῖν, καὶ ΧΙΛΙΑΣ μὲν ὡς μόνας διαπράττεσθαι, οὐκ ἔχειν φάναι παρασχεῖν, ΔΙΑΚΟΣΙΑΣ δὲ δώσειν, ἐφ' ᾧ τε τὸ πέμπτον μέρος ἐκμαθεῖν. Cui facetissime respondit *Isocrates*, οὐ τεμαχίζομεν, Δημόσθενες, τὴν πραγματείαν [b]. Hos autem *mille* nummos non alios quam *drachmas* fuisse, id etiam disertissima oratione felicissime euincitur. Ἐχρήσατο [Demosthenes] Ἰσαίῳ πρὸς τὸν λόγον ὑφηγητῇ, καίπερ Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος, εἴτε, ὥς τινές λέγουσι, τὸν ὡρισμένον μισθὸν Ἰσοκράτει τελέσαι μὴ δυνάμενος, ΤΑΣ ΔΕΚΑ ΜΝΑΣ, διὰ τὴν ὀρφανίαν, εἴτε κ. τ. λ.[c] Hem! spectes

CIↃ Drachmae = X Minae.

Ita

[x] Τὸν δὲ χρυσοῦν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Πολέμαρχός τι φησι δύνασθαι δραχμὰς δύο, τὴν δὲ χρυσοῦ δραχμὴν νομίσματος ἀργυροῦ δραχμὰς δέκα. Hesych. Add. *Poll.* l. IX. c. VI. §. 76. [y] L. IX. c. 6. §. 59. [z] *c. Ctesiph.* §. 20. [a] *Plutarch.* in *vita Lycurgi.* [b] Idem in *vita Isocratis.* [c] Idem in *Demosthene* inter vitas parallelas. * Νόμου γὰρ ὄντος Ἀθήνησι τότε μὴ χορεύειν ξένον,

ν

Ita numerabant et loquebantur Attici. Ego tamen, ne in vlla parte veritatis deeſſem, libenter addo quae ſequuntur, illuſtriſſima ſane et momenti non paulo grauioris. Hunc enim Atticiſmum egregie confirmant. Cuiuſmodi ſunt, quod *Aeſchines* ad exſilii ſolamen dicitur accepiſſe a *Demosthene* ΜΥΡΙΑΣ ΑΤΤΙΚΑΣ [d], et quod legitur in *Ioſepho* [e], *δύο* ΜΥΡΙΑΔΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ. Diſerte etiam et extra omnem dubitationem Inſcriptio vetus [f].

Η. ΓΕΡΟΥΣΙΑ.
ΚΥΡΟΝ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ. ΑΡΧΙΑ
ΤΡΟΝ. ΑΡΙΣΤΟΝ. ΠΟΛΕΙΤΗΝ. ΕΠΙ
ΣΗΜΟΝ. ΠΡΟΣ. ΠΟΛΛΟΙΣ. ΕΥΕΡΓΕ
ΤΗΜΑΣΙΝ. ΕΙΣ. ΑΥΤΗΝ. ΑΛΕΙΨΑΝΤΑ.
ΛΑΜΠΡΩΣ. ΚΑΙ. ΠΟΛΥΔΑΠΑΝΩΣ. ΚΑΙ.
ΑΣΥΓΚΡΙΤΩΣ. ΚΑΙ. ΑΠΟΧΑΡΙΣΑΜΕ
ΝΟΝ. ΧΕΙΛΙΑΣ. ΑΤΤΙΚΑΣ. ΤΗΙ. ΓΕΡΟΥΣΙΑΙ.

ἢ ΧΙΛΙΑΣ ἀποτίνειν τὸν χορηγὸν, ἅπαντας εἰσαγαγὼν ξένους τοὺς χορεύοντας, ἅμα καὶ τὴν ζημίαν ἀνὰ ΧΙΛΙΑΣ ὑπὲρ ἑκάστου εἰσήνεγκεν. Plutarch. in *Phocione*. In Iure Attico Accuſator τὸ πέμπτον μέρος μὴ λαβὼν τῶν ψήφων, ὦφλε ΧΙΛΙΑΣ. Argum. *Orat. Demosth. c. Aristogit.* Et, Εἰ γὰρ κατηγορήσας τοῦ ψηφίσματος τοῦ Εὐκλήμονος ἡττήθη, πρόδηλον ὅτι κατέβαλε τὰς ΧΙΛΙΑΣ. Schol. *Vlpiani ad Demosthenis Midianam.* Vnde περὶ ΧΙΛΙΩΝ ἐκινδυνεύομεν. Demosth. *c. Androt.* Εν ΧΙΛΙΑΙΣ ὁ κίνδυνος —— καταμέμφη σεαυτὸν, καὶ πένης ὢν οὐκ ἂν ἔχοις ΧΙΛΙΑΣ ἐκτῖσαι. Id. *ibid.* Εμοὶ δ' ἐν ΧΙΛΙΑΙΣ ὑπὲρ ὑμῶν ἐσθ' ὁ κίνδυνος. Id. *c. Timocrat.* Τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων οὐ μεταλαβὼν ὦφλε ΧΙΛΙΑΣ. Id. *ibid.* Οτι ΧΙΛΙΑΣ ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες. Harpocr. ex *Hyperide.* Ανδριάντα γοῦν ΤΡΙΣΧΙΛΙΩΝ πιπράσκεσθαι, χοίνικα δ' ἀλφίτων δύο χαλκῶν. Diog. Laert. in *Diogene Cynico.* Μειδίου κονδυλίσαντος αὐτὸν [Diogenem] καὶ εἰπόντος, ΤΡΙΣΧΙΛΙΑΙ σοι κεῖνται ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, τῇ ἑξῆς πυκτικοὺς λαβὼν ἱμάντας, καὶ καταλοήσας αὐτὸν, ἔφη, ΤΡΙΣΧΙΛΙΑΙ σοι κεῖνται ἐπὶ τῇ τραπέζῃ. Id. *ibid.* Πυθέσθαι πόσας εἰσπράττεται μισθοῦ, ἀκούσαντα δὲ ΕΚΑΤΟΝ, ΔΙΑΚΟΣΙΑΣ δοῦναι. Id. in *Zenone.* Καὶ τὰ ἆθλα οὐ βοείη τις ἦν κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱέρειον, ἀλλὰ ΜΥΡΙΑΙ κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. Lucian. in *Eunucho.* Αξιόπιστον τὸ πρέποντα ταῖς ΜΥΡΙΑΙΣ ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι. Id. *ibid.* Προέστη δὲ τὸ τῶν Αθηναίων νεότητος ἐπὶ ταῖς ἐκ βασιλέως ΜΥΡΙΑΙΣ. Philostrat. in *Theodoto.* Ο δὲ παρελθὼν εἰς αὐτοὺς ἐκκλησιάζοντας, διέλυσε τὴν πρέσβευσιν, ἄλλα τε διαλεχθεὶς ἀξιόλογα, καὶ ἐπὶ πᾶσιν εἰπὼν, οὐχ αἱ ΜΥΡΙΑΙ τὸν ἄνδρα; Id. in *Chresto.* Satis ſententiam noſtram confirmant ea quae produxi, quorum etiam nonnulla, credo, praeripuerunt Viri doctiſſimi qui operam huiuſmodi rebus impenderunt. Adiicere mihi liceat, adeo familiarem fuiſſe hanc loquendi formulam, vt Drachmae aliquando impune reticerentur, etiam cum periculum fuerit aut erroris aut obſcuritatis ex tam negligenti, vt videri poſſit, conſtructione. Exemplum ſumas. *Plutarch.* in vita *Demosthenis.* Απὸ τῆς ἰδίας οὐσίας εἰσήνεγκε τὸ ἀναλωθὲν ἀργύριον, ΜΝΑΣ ΕΚΑΤΟΝ, ἐπέδωκε δὲ καὶ θεωροῖς ΜΥΡΙΑΣ. Quid? *drachmas* ſane, non *minas*, vt exſpectare forſan potuit lector minus attentus. *Lyſias c. Diagit.* p. 506. Edit. London. Ναύτικα δὲ ἐπέδειξεν ἐκδεδομένα ἑπτὰ τάλαντα καὶ ΤΕΤΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΝΑΣ, ΧΙΛΙΑΣ δὲ ὀφειλομένας ἐν Χερρονήσῳ. Minas XL, *Drachmas* vero mille. *Iſaeus* de hered. Philoctemonis: Αποδίδοται ἀγρὸν μὲν Αθμονοῖ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ΜΝΩΝ Αντιφάνει, τὸ δ' ἐν Σηραγγείῳ βαλανεῖον ΤΡΙΣΧΙΛΙΩΝ Αριστολόχῳ, οἰκίαν δὲ ἐν ἄστει τεττάρων καὶ τεσσαράκοντα ΜΝΩΝ ὑποκειμένην ἀπέλυσε τῷ ἱεροφάντῃ.

[d] *Anton.* et *Maxim. Serm.* VIII. [e] *Antiq. Iud.* l. XVIII. [f] *Wheler.* p. 77. *Spon. Miſcell. Erud. Antiq.* p. 142. *Vandale. de Antiquitatibus et Marmoribus*, p. 716.

Vir

Vir doctiſſimus [g] in ea explicanda immerito aestuat propter has *mille Atticas*, neque ſe legiſſe profitetur *de aliqua moneta aut argenti ſumma, quae* Ἀττικὴ *vocaretur*. Non *Darici* ſunt intelligendi, vt ille ſuſpicari videtur; non *Minae*; non denique marmorarius *oblitus* erat exarare verbum δραχμὰς, ſed prudens ſcienſque, patrio loquendi ritu, planiſſume neglexit.

Erat etiam in rationibus Romanorum quod cum hac reticentia comparare poſſis. Non *Sestertius*, aut *Denarius* ab incude et moneta nominabantur, verum erant mere numeralia, ſuppreſſo eo quem vocamus denominatore. In vtraque voce *Aſſem* deſideramus [h], vt in Graecis ΔΡΑΧΜΗΝ. Et *Denarius* quidem denos aſſis valebat, *Sestertius* duos cum ſemiſſe. Nam haec poſterior vox, praeter id quod reticeatur valor, illud quoque cum Graecis habet commune, quod iam explicabo. Nimirum, vt ait *Chariſius* loco proxime laudato, *Dupondius Semis* ($= 2\frac{1}{2}$) Sestertius dicitur, *quod de tribus aſſibus ſemis deficiat*. Et *Vitruuius* III. 1. *Nostri in denario denos aereos aſſis constituerunt* —— *etiamque quartam eius partem, quod efficiebatur* ex duobus aſſibus et tertio ſemiſſe, *ſestertium nominauerunt*. Sestertius igitur est Semistertius, atque elliptice deſunt in oratione tot aſſes integri, quot dimidiatam hanc rationem antecedunt [i]. Vti obtinet apud Graecos.

Iul. Pollux L. IX. c. VI. §. 54.

Ἀρχαία δὲ ἡ χρῆσις καὶ ἡ τοῦ πέμπτον ἡμιτάλαντον, καὶ τρίτον ἡμιτάλαντον, καὶ ἕβδομον ἡμιτάλαντον. Τὸ δ᾽ ἦν τέσσαρα ἥμισυ τάλαντα, ἢ δύο ἥμισυ, ἢ ἓξ ἥμισυ. Καὶ ὅλως, ὁπόσον φήσει τις ἡμιτάλαντον, τὸν ΠΡΟ ΑΥΤΟΥ ΑΡΙ-

Vetus autem mos est dicere ([1]) *quintum ſemitalentum, et* ([2]) *tertium ſemitalentum, et* ([3]) *ſeptimum ſemitalentum. Illud autem est,* ([1]) *quatuor integra talenta cum ſemiſſe, aut* ([2]) *duo cum ſemiſſe, aut* ([3]) *ſex cum ſemiſſe. Et in ſumma, quotcunque quis ſemitalenta enunciet,* PRAECE-

[g] *Miſcell. Obſeru.* Vol. III. p. 203. [h] *In argento nummi* denarii, *quod* denos *aeris valebant*. Varro de L. L. 4. *Aſſarius ab antiquis dicebatur, nunc as dicitur* —— *Subauditur nummus*, vt Sestertius nummus et denarius nummus. *Nam id nummum appellamus, quod Graeci* νόμισμα. *Sestertius autem vnde appellatur, ſolet quaeri; quod manifestum erit, ſi ſciamus apud antiquos* denarium decem aſſis habuiſſe. *Ideoque in rationibus faciendis* [illegible] *ductum notamus* etc. Soſip. Chariſius Instit. Gram. l. 1. *Graue aes dictum a pondere, quia deni aſſis ſinguli pondo libras efficiebant*, denarium *ab hoc ipſo* numero *dictum*. [illegible] *duos aſſis et ſemiſſem*, quaſi ſemis tertius, *Graeca figura*, ἕβδομον ἡμιτάλαντον. *Nam ſex talenta et ſemitalentum eo verbo ſignificantur. Lex etiam* XII *tabularum argumento est, in qua duo pedes et ſemis ſestertius pes vocatur*. Voluſius Maecianus de aſſe. *Trientem tertium pondo coronam auream dediſſe Ioui donum ſcripſit Quinctius Dictator, cum per nouem dies totidem vrbis et decimam Praeneste cepiſſet. Id ſignificare ait Cincius Mystagogicon libro ſecundo, duas libras pondo et trientem, qua conſuetudine hodieque vtimur cum lignum bes alterum dicimus, id est, duos aſſis et ſemiſſem tertium: item, ſi tres aſſes ſunt, et quartus quadrans*. Festus.

DENTEM

ΘΜΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ εἶναι δεῖ· ἐὰν μὲν ἕϐδομον, τὸ ἕξ· ἂν δὲ τρίτον, τὸ δύο· σὺν δὲ τούτῳ ΤΟ ΗΜΙΣΥ πάντως ἐπαριθμεῖν.

DENTEM NVMERVM PERFECTVM *esse oportet (vti si septimum, sex, si tertium, duo) cum hoc autem* DIMIDIVM *vbique* ADNVMERANDVM.

Inde frequentissime apud optimos scriptores,

Ἕϐδομον ἡμιτάλαντον = VI Talenta ½.
Τρίτον ἡμίδραχμον = II Drachmae ½.
Τέταρτον ἡμίμναιον = III Minae ½.

Multum enim interest, an ἕϐδομον ἡμιτάλαντον scribas [k], an ἑπτὰ ἡμιτάλαντα [l],

quorum { illud / hoc } valet { sex talenta / tria tantum } cum semisse.

Legitur Croesus Delphis consecrasse imaginem leonis ἕλκοντα σταθμὸν τάλαντα δέκα. Incensa postmodum aede, et liquefacto auro, νῦν κεῖται ἕλκων σταθμὸν ἕϐδομον ἡμιτάλαντον· ἀπετάκη γὰρ αὐτοῦ τέταρτον ἡμιτάλαντον, sc.

ἕλκει νῦν —— Talenta VI ½
ἀπετάκη —————— III ½

τὸ ὅλον X

Ad quem locum *Didymus*, scriptor vetustus, qui librum edidit *de Analogia Graecorum et Romanorum*, hoc scholion adposuit: Εἰδώλων (f. Η δῆλον) τῶν δέκα ταλάντων γεγενῆσθαι τὸν λέοντα. καταλέγει ἔχειν (f. ἕλκειν quod de ponderibus solenniter dici solet) ἕϐδομον ἡμιτάλαντον· τουτέστιν, ἓξ ἥμισυ τάλαντα, *sex talenta cum dimidio.*

Longius autem grassatur Romanorum licentia, nam et aliquando per Ellipsin subauditur, qui et ipse Elliptice dici solet, vt vidimus, *Sestertius:* aliquando etiam numerus *millenus*, (more Iudaeorum, qui annos a mundo exorso *secundum minorem*, vt aiunt, *computum*

[k] Ita Hesychius: Τρίτον ἡμίδραχμον αἱ δύο δραχμαὶ, καὶ τριώϐολον. i. e. quandoquidem Drachma valebat senos obolos, *duae drachmae cum semisse.* Τρίτον ἡμίδραχμον τὰς δύο ἥμισυ δραχμὰς οὕτως εἰώθασιν ὀνομάζειν οἱ παλαιοί. Moschop. π. σχεδ. [l] Nam et hac etiam locutione vtuntur veteres. Προσαιτοῦσι δὲ μισθὸν ὁ Κῦρος ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον πᾶσι δώσειν οὗ πρότερον ἔφερον, ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικὰ τοῦ μηνὸς τῷ στρατιώτῃ. Anabas. l. 1. p. 252. Edit. 1625. Ita ἐν Πόροις p. 925. Φιλημονίδῃ δὲ τριακόσια ἡμίμναια, ni locus ille sit luxatus, quod credo. Demosthenes *c. Androt* Ὁ τῶν τριηροποιῶν ταμίας ἀποδρὰς ᾤχετο, ἔχων πέντε ἡμιτάλαντα. Idem *c. Theocrinem.* Ἐδόθη τρία ἡμίμναια τούτῳ τῷ ἀδωροδοκήτῳ. Vbi Interpretes operam ludunt. Proinde quasi fatale esset in hunc lapidem impingere. Nam ita etiam *H. Stephanus* in *Thes. Gr.* tom. 4. col. 1512. ista *Pollucis* l. IX. c. VI. §. 87. verba, δύναται δὲ ὁ νοῦμμος [i. e. Sestertius] τρία ἡμιωϐόλια, *tris obolos* interpretatur. Omnino rectius *vnum obolum cum semisse.* Quidni enim? Cum Sestertius sit quarta pars denarii (siue, quod perinde est, drachmae) drachma autem sex obolis constet, perspicuum est, eius quadrantem *tris semiobolos* valere tantum.

nume-

numerant, omiſſo nempe millenario): aliquando etiam *vterque.* Id quod paucis exemplis illuſtrabimus.

Mullum ſex millibus *emit,*
Aequantem ſane paribus ſeſtertia libris.
Iuuen. IV. *Sat.* 15.

Si quadringentis *ſex ſeptem millia deſint,*
Plebs eris.
Hor. I. *Epiſt.* 1. 58.

Quadringenta *tibi non ſunt, Chaereſtrate: ſurge.*
Martial. V. 26. 1.

Debitor decem *legauit Creditori, quae ei poſt annum ſub pignore debebat; non, vt quidam putant, medii temporis tantum commodum ex teſtamento debetur, ſed tota* decem *peti poſſunt.* l. 82. pr. D. de legatis 2. Quae locutio *Decem,* plena et integerrima fuiſſet *Decem — millia — ſemiſtertiorum — aſſium.*

Eo igitur animo, vbicunque in hiſce rationibus pecuniariis nuda occurrunt numeralia, de *drachmis* perpetuo et conſtantiſſime interpretor; cum nummus ille apud Athenienſis non ſolum momento et auctoritate maxime inſignis, verum etiam vſu et commercio erat frequentiſſimus, iuxta morem denarii ſeſtertiique Romani ad quem omnis calculus reuocari ſoleret. Summa itaque l. 15. erit DCCCC Drachmae, l. ſeq. DCC Drachmae, atque ita de reliquis. Verum cum Graecorum notae numerales ſint ſolummodo I, Π, Δ, [Δ], H, [H], X, [X], M, quaeri poterit, quid de iis fiet quas legimus

l. 13. T T T . X X X [H] H H H H [Δ] Δ Δ Δ Δ Ͱ Ͱ Ͱ Ͱ (

l. 30. Π T T T T X X X X [H] H Δ Δ Δ Δ Ͱ Ͱ Ͱ Ͱ II I

aliiſque quamplurimis. Aio itaque literam iſtam T, quae laeuorſum reperitur, et praeponitur Drachmis, *Talentum* deſignare, ſummam nimirum ex ſex millibus iſtius nummi conflatam, eique ex natura computi praefigi ſolitam. Id autem non vero eſſe proximum, ſed veritatem ipſam, parumper mecum contempleris.

I. Drachmarum nota millenaria X nullibi in rationario noſtro ſexies repetitur. Quod tamen omnino fieri debuiſſet, cum ibi occurrant plurimae rationes ſiue ſummae (Κεφάλαια Graeci dicunt; vid. Inſcript. col. 1. l. 13. 30.) quae ex multis millibus drachmarum conſtant; multorum ſcilicet nominum generales comprehenſiones; Totum denique et quoddam quaſi Integrum ex plurimis partibus conflatum. Quid igitur? Annon iure dicemus drachmas toties

iteratas, vt in his κεφαλαίοις fieri oportuit, iam in aliam crescere potestatem, eamque iam noua nota designari et describi? Hac vero Mina significari non potuit, quae C tantum drachmas valebat. Talentum sit necesse est, cuius valor initiali nominis sui litera tum demum notari coepit; Talentum sc. quod saepissime exsuperare magna vis drachmarum in isto computo debuit, quod earum *signa* exsuperant nunquam.

II. Secundo autem: Inter ciuitates Amphictyonicas, quae aliquid ad hoc festum contulere, numeratur Parus insula. Quod ab hoc populo ad eam rem exigitur, si vera sunt ea quae nunc protuli, grandi et immani pecunia vniuscuiusuis populi erogationem vincit, nimirum, col. 2. l. 5.

	Τ Τ Τ Τ Χ 𐅅 Η Η Η Δ Δ Δ		
	Tal.		Drachm.
i. e.	IV	———	MDCCCXXX

Et recte sane. Neque profecto par erat leuiora exspectare a ciuitate, quae, cum ex lapicidinis maximum quaestum quotannis facere solebat, longe omnium ditissima habebatur, quae in isto mari accolebantur. *Ex his Parum insulam*, opibus elatam, *quum oratione reconciliare non posset*, etc. Corn. Nepos in *Miltiade*, §. 7. Ὁ δὲ Μιλτιάδης τῶν μὲν ἄλλων νήσων τινὰς ἀποβάσεις ποιησάμενος, ἐπόρθησε· Πάρον δὲ ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣΤΑΤΗΝ καὶ μεγίστην οὖσαν τότε τῶν Κυκλάδων κ. τ. λ. Ephorus apud *Steph. Byzant.* Non miraris, mi lector, me istam εὐδαιμονίαν de *opibus* intelligere; genium loquendi solummodo sequor, philosophiam antiquorum non amplector, qui in iis felicitatem poni posse arbitrabantur. Et ita scribebant passim.

Οἱ δ᾽ ὥς τ᾽ ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς ΜΑΚΑΡΟΣ κατ᾽ ἄρουραν.

Hom. *Iliad.* Λ. 67.

Ἡμέρην δὲ ἁπασέων μάλιστα ἐκείνην τιμᾷν νομίζουσι [Persae] τῇ ἕκαστος ἐγένετο. ἐν ταύτῃ δὲ πλέω δαῖτα τῶν ἄλλων δικαιοῦσι προτίθεσθαι. ἐν τῇ ΟΙ ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣ αὐτῶν βοῦν καὶ ἵππον καὶ κάμηλον καὶ ὄνον προτιθέαται ὅλους ὀπτοὺς ἐν καμίνοισι· ΟΙ δὲ ΠΕΝΗΤΕΣ αὐτέων τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων προτιθέαται. Herodot. *Cl.* 133. *Stratumque haberet tale, vt terra tecta esset stramentis, neque huc amplius quam pellis esset iniecta, eodemque comites omnes accubuissent, vestitu humili atque obsoleto, vt eorum ornatus non modo in his regem neminem significaret, sed hominis non* beatissimi *suspicionem praeberet.* Corn. Nep. *Agesil.* iuxta finem.

Nec

Nec Tibi de Pario statuam, Germanice, templum
Marmore. carpsit opes *illa ruina meas.*
Templa domus vobis faciant vrbesque beatae:
Naso suis opibus, *carmine*, *gratus erit.*
Ouid. IV. *ex Ponto.* 8. 31.

Bono me ingenio esse ornatam, quam auro multo mauolo:
Aurum in fortuna inuenitur, natura ingenium bonum.
Bonam ego quam beatam *me esse nimio dici mauolo.*
Plaut. Poen. I. 2. 58.

III. Tertiam adiungo fidem ex foro boario petitam, ex mercimoniis P. A. rerumque venalium condicione. Nam pol perquam commode accidit, vel penitus adducor potius vt dicerem singularissima felicitate factum est, vt et Boum capita ad haec Delia peragenda praestinatorum, et ipsa argenti ratio qua coemerentur, planissimis et integerrimis literis disertissime etiamnum legi poterint, [sc. l. 35. col. 1.] cum ceteras fere omnis circumcirca expensarum ratiunculas inuidiosa vetustas, vt solet, funestauerit. P. itaque Atheniensis, quasi τῷ ὄντι ἑκατόμβην θύειν [m] voluisset (et voluisse credo, nam nouenos qui numerum centenarium exsuperant, addidisse videtur quasi futuri providus) boues mercabatur

l. 35. Η Π Ι Ι Ι Ι —— CIX

pro quibus dinumerabantur

ibid. Τ Χ Χ Η Η Η Η Δ Π Ͱ Ͱ Ͱ Ͱ

Id est, iuxta eum quem his rebus olim statui modum,

Tal. 1. Drachm. CCIↃↃ CCCCXV.

quod efficit in singula boum capita drachmas LXXVII et quod excurrit, seu rotunde dici mauis, LXXX. Tu diiudica an mercatorio animo rem gesserim. Omnino constat Solonis aetate, qui vixit Olymp. L^{ma}, bouem v drachmis venire, idque ex hoc loco *Plutarchi* [n]. Λύκον δὲ τῷ κομίσαντι ΠΕΝΤΕ δραχμὰς ἔδωκε· λυκίδα δὲ ΜΙΑΝ· ὧν φησιν ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος, τὸ μὲν ΒΟΟΣ εἶναι, τὸ δὲ ΠΡΟΒΑΤΟΥ τιμήν. Verum non diu stetit hoc precium, neque enim diutius stetit nummus et nummi potestas. Nam et argentum quoque suum precium habere solet, et ad ritum rerum venalium, quarum licitationi inservit, foro etiam suo vtitur, et prae metalli raritate modo cariorem modo viliorem condicionem experitur. Minime tot drachmis veniebat Bos Olympiade C^{ma} iuxta aetatem marmorei huius Rationarii, quot veniuerit L^{ma}, sed longe pluribus: quoniam crescente indies, vt

[m] *Athen.* l. 1. iuxta initium. [n] In *vita Solonis*

ſolet fieri, argento vileſcebat eius aestimatio. Quot vero veniuerit ea quam diximus aetate, cum hodie, quod ſciam, ſcriptum non reperitur, videndum num alia ratione id poſſimus exſculpere. Aio autem ex quincupla ratione quam Bos ad Ouem habuiſſe olim a *Demetrio Phalereo* dicitur, (quae fortaſſe ratio ſibi constare potuit, cum non potuit argenti) id aliquatenus eluceſcere poſſe. In hoc igitur computo faciendo videſis, mi lector, quam accurate quam religioſe me geram. Neque enim argumentum ſumo ex quotidiano pecore, et ad vſus domesticos tantum ſaginato, verum (quoniam res agitur de Bobus ad maxima et grauiſſima ſacra delectis, de ΙΕΡΕΙΟΙΣ, vt dici ſolent, ΕΚΚΡΙΤΟΙΣ, quae nitore et precio erant maximo) non aliunde credidi par eſſe institui rationes quam ex iis animalibus quae ſacris perinde destinarentur. Fallaci enim calculo duceretur lector minus attentus, neque fortaſſe quereretur ſibi fraudem fieri, ſi Taurum Ouemue *gregarios* ſolummodo adhibuiſſem, quorum precium trutinarem cum praestantioribus longe, *ad immolandum* ſumma cura et religione ſegregatis. Neque enim iiſdem nummis venire ſolebant. Ἃς γὰρ ἐν τῷ ἑκκαιδεκάτῳ τῶν ἀξόνων ὁρίζει ΤΙΜΑΣ τῶν ΕΚΚΡΙΤΩΝ ΙΕΡΕΙΩΝ εἰκὸς μὲν ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣ εἶναι. Plutarch. in *Solone*. Ea religio *ſeligendi* antiquiſſima fuit et perpetua:

Δμῶες ἐμοὶ σταθμῶν σημάντορες, οἷσι μέμηλεν
Δεῦρο βόας ἀγέληθεν ΕΥΚΡΙΝΑΝΤΑΣ *ἐλάσσαι.*

Apollon. Rhod. I. 355.

Mactant lectas *de more bidentis.*

Virg. IV. *Aen.* 57.

Quatuor eximios *praestanti corpore Tauros.*

Id. IV. *Georg.* 538.

His adiunge inſcriptionem columnae Athenis ἐν τῷ Ἀνακείῳ, vti eam conſeruauit *Athenaeus* [o],

ΤΟΙΝ. ΔΕ. ΒΟΟΙΝ. ΤΟΙΝ. ΗΓΕΜΟΝΟΙΝ. ΤΟΙΝ.
ΕΞΑΙΡΟΥΜΕΝΟΙΝ. ΤΟ. ΜΕΝ. ΤΡΙΤΟΝ. ΜΕΡΟΣ. ΕΙΣ.
ΤΟΝ. ΑΓΩΝΑ. ΤΑ. ΔΕ. ΔΥΟ. ΜΕΡΗ. ΤΟ.
ΜΕΝ. ΕΤΕΡΟΝ.
ΤΩΙ. ΙΕΡΕΙ. ΤΟ. ΔΕ. ΤΟΙΣ. ΠΑΡΑΣΙΤΟΙΣ.

Tanta autem Athenis earum rerum cura fuit, vt ad id munus exſequendum magistratum [p] crearent, quem λαμπρὸν vocabant Gram-

[o] L. 6. p. m. 118. [p] Τὸν ὠνέμενον βοῦς εἰς τὰς ἑορτάς. Vlpian. ad *Midianam Demosthenis.*

matici.

matici. Ὅτι λαμπρὸς ἦν ὁ ΒΟΩΝΗΣ, καὶ αἱ μέγισται ἀρχαὶ ἐπὶ τούτῳ ἐχειροτονοῦντο. Harpocr. Splendidiſſimis igitur magiſtratibus accenſeri ſolet. Καὶ μυστηρίων ἐπιμελητὴν, καὶ ἱεροποιὸν ποτὲ, καὶ ΒΟΩΝΗΝ. Demosth. *c. Midiam*[q]. Ἐπειδὰν γὰρ ἀπαλλάγωμεν ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀγορᾶς, ἴδοις τὸν μὲν στρατηγὸν ᾑρημένον, τὸν δὲ πρεσβευτὴν κεχειροτονημένον, τὸν δὲ σιτώνην, τὸν δὲ ΒΟΩΝΗΝ. Liban. *Declam.* 8. His igitur praemonitis, ad computum redeo. Legitur in *Menandro*[r], qui vixit Olymp. CX^ma^.

> *Ὅπου γε τοῖς θεοῖς μὲν ἠγορασμένον*
> ΔΡΑΧΜΩΝ *ἄγω* ΠΡΟΒΑΤΙΟΝ *ἀγαπητὸν* ΔΕΚΑ.

Et proxime,

> ΔΡΑΧΜΩΝ *μὲν, Αγάθων, ἄξιον λαβεῖν* ΔΕΚΑ
> *Ημᾶς, ἐὰν καὶ καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς.*

In *Lyſia*[s] autem, cuius extrema ſenectus cum aetate huius marmoris conſentit, τὰ εἰς Διονύσια ΕΚΚΑΙΔΕΚΑ ΔΡΑΧΜΩΝ ἀπέφαινεν ἐωνημένον ΑΡΝΙΟΝ. Agnus certe *male conciliatus*, vt liquet ex stomacho et indignatione Scriptoris in ipſa historiola, et auctoritate *Menandri*, quae videtur eſſe grauiſſima. Ponamus itaque tot drachmis honeste venire potuiſſe *Ouem*, quot care venibat haec Lyſiae *ouicula*, id quod mihi non aegre concedetur: Aut, quod perinde est, ponamus ouiculam *Menandri* recte venire drachmis X; iam ſi ouem tertia parte cariorem feceris, vtrinque constabit eius precium, ſc. XV vel XVI drachmarum. Obſervata igitur quincupla ista, quam dixi, ratione, ſi marmoris huius aetate Ouis XV vel XVI drachmas valeret, neceſſe est Bouem valere illinc LXXV, hinc LXXX: id quod iampridem volui, cum in ſingula boum capita dinumerari iuſſi drachmas LXXVII et quod excurrebat.

Non tamen immemor ſum, neque me piget dicere, nonnulla restare in monumentis veterum, quae rationes quas adeo feliciter ſubduxi, concidere omnino et ſubuertere videantur. Qualia ſunt, quod neque eam rationem habuit Bos ad Ouem, quam hic ſemper habere duxi: neque in eo stetit argenti aestimatio ſub *Menandro*, quo eam stetiſſe credidi. Primo enim, *Festus Pompeius* testatur Ouem decuſſe antiquitus aestimari, Bouem vero centuſſe. *Posteaquam aere ſignato vti Ciuitas coepit —— facta aestimatio pecoralis multae, et boues centenis aſſibus, oues denis aestimatae.* Ea igitur animalia non quincupla, ſed decupla deinde ratione ſunt trutinanda. Quod etiam confirmat *Plutarchus* in *Publicola*. Ἦν δὲ τιμὴ μὲν προβάτου ὀβολοὶ δέκα, βοὸς δὲ ἑκατόν. Hoc primum: deinde non tantum valebat argentum Olymp.

[q] P. 119. Edit. Cant. 1743. 8^uo^.
[r] apud *Athenaeum* l. 4. p. m. 74. et l. 8. p. m. 181
[s] *c. Diagit.* p. Edit. Lond. 513.

CX^ma^,

cx[ma], in qua fabulas docuit *Menander*, quantum Olymp. c[ma], in qua ſcripſit *Lyſias*. Nam in isto XL annorum interuallo exortum est *bellum*, quod *Sacrum* ſiue *Phocenſe* vocant, quae maxima cauſa exstitit vt aurum atque argentum incredibiliter vileſcerent. Superiori tempore, vt magni Scriptoris verba vertam, rareſcebat admodum aurum, neque quidquam fere produxerunt argentifodinae: adeo vt quorum fortunae erant lautiſſimae, ii vaſis vel aereis vel fictilibus vterentur[t], atque etiam Philippus Rex, qui poculum aureum nactus erat, id noctu ſub puluinari abditum quam diligenter adſeruaret[u]. Direpto autem in eo bello Templo Apollinis Pythico, quod ſplendidiſſimis ex omni memoria donariis erat refertum, mirum quanta exundauit in Graeciam nummorum copia. Καὶ γὰρ ἀργυροῦν ποτήριον ἦν ἰδεῖν τότε παράδοξον· μετὰ δὲ τὴν Δελφῶν ὑπὸ Φωκέων κατάληψιν πάντα τὰ τοιαῦτα δαψίλειαν εἴληφεν —— συληθέντος γοῦν τοῦ Πυθικοῦ ἱεροῦ ὑπὸ τῶν Φωκικῶν τυράννων ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ελλησιν ὁ χρυσὸς, εἰσεκώμασε δὲ καὶ ὁ ἄργυρος. Athen. l. VI. p. m. 116. Eandem etiam historiam narrat *Diodorus Siculus*, vnde ediſcere poterit eruditus lector quantum precii ex eo caſu ſignari coeperit[x]. Simile etiam Romae contigit, vbi Constantinus Imp. diuitias, quas Gentilium ſuperstitio in templis conſecratas incluſerat et a populari vſu ſegregarat, ad incudem vocauit et monetam fieri iuſſit. *Constantini temporibus profuſa largitio aurum pro aere, quod antea magni precii habebatur, vilibus commerciis aſſignauit. Sed huius auariciae origo hinc creditur emanaſſe. Cum enim antiquitus aurum argentumque et lapidum precioſorum magna vis in templis repoſita ad publicum perueniſſet, cunctorum dandi habendique cupiditates accendit.* Philoſophi Anonymi *Monitio ad Theodoſ. Aug. de inhibenda largitate*[y]. Haec, inquam, et huiuſmodi, quae contra meum computum militare videantur, perinde valeant, vti poſſint, neque interea tamen deest, quod, ſi per ocium liceret, liquido reponere poſſim.

[t] Μέχρι γὰρ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων κεραμέοις σκεύεσιν οἱ δειπνοῦντες διηκονοῦντο. Athen. l. 6. p. m. 115. Et, Εκ ποτηρίων δὲ χαλκῶν ἔπινον οἱ σφόδρα δοκοῦντες πλουτεῖν. Id. p. m. 116. [u] Σπάνιος γὰρ ὄντως ἦν τὸ παλαιὸν παρὰ τοῖς Ελλησιν ὁ μὲν χρυσὸς καὶ πάνυ· ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος ἦν ὁ ἐν τοῖς μετάλλοις. διὸ καὶ Φίλιππον τὸν τοῦ μεγάλου βασιλέως Ἀλεξάνδρου πατέρα φησὶ Δοῦρις ὁ Σάμιος φιάλιον χρυσοῦν κεκτημένον, ἀεὶ τοῦτ' ἔχειν κείμενον ὑπὸ τοῦ προσκεφαλαίου. Athen. l. c. [x] Τὰς ἀνατεθείσας ὑπὸ Κροίσου τοῦ Λυδῶν βασιλέως χρυσᾶς πλίνθους, οὔσας ἑκατὸν καὶ εἴκοσι διταλάντους κατέκοψεν [Phayllus] εἰς νόμισμα· φιάλας δὲ χρυσᾶς τριακοσίας καὶ ἑξήκοντα διμναίους, καὶ λέοντα χρυσοῦν, καὶ γυναῖκα, τριάκοντα ταλάντων χρυσοῦ σταθμὸν ἀγόντων τῶν πάντων· ὥστε τὸ πᾶν κατακοπὲν χρυσίον εἰς ἀργυρίου λόγον ἀναφερομένων τῶν χρημάτων εὑρίσκεσθαι τάλαντα τετρακισχίλια· τῶν δὲ ἀργυρῶν ἀναθημάτων τῶν τε ὑπὸ Κροίσου καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀνατεθέντων τοὺς πάντας στρατηγοὺς δεδαπανηκέναι τάλαντα πλείω τῶν ἑξακισχιλίων· προστιθεμένων δὲ καὶ τῶν χρυσῶν ἀναθημάτων, ὑπερβάλλειν τὰ μύρια τάλαντα. Diod. Sic. l. XVI. ad Olymp. CVIII. 1. [y] apud *Graeu. Theſ. Antiqq. Rom.* Tom. XI. p. 1415.

IV[to],

IV^to, denique et vltimo. Concedatur Λήμματος κεφάλαιον col. 1. l. 30. memoratum ambitu suo concludere singulas ratiunculas quae praecedunt. Neque id concedi difficile. Nam in *pede*, vt aiunt hodie, *computi*, subducta hac Receptarum ratione statim sequitur Expensarum enumeratio: et praeterea disertissime id esse dicitur quod esse velim, Λήμματος nempe κεφάλαιον: *Totum id quod recipiebatur.* Quid ergo? Iam si meo consilio futurum est, vt Summa haec ex diuersis partibus conflata, membris suis mancis licet et quadantenus imperfectis, incredibili tamen ἀκριβείᾳ responderet, annon dicemus fidem in hisce rebus inesse maximam? Si in re Cryptographica enucleanda quidquam nouis et occultis signis adumbratum tam feliciter explicemus, vt commode legi et percipi possit, *id ipsum* sit necesse est (vt harum rerum periti norunt) quod erat legendum aut percipiendum, nonne id potissimo iure in Arithmetica valebit? Fierine id poterit, vt in subducendis rationibus constarem, errarem in denominationibus? vt calculus Talento, Minis ceterisque probe procederet, cum tamen neque Talentum, neque Mina, sed diuersa omnia et plane aliena intelligantur? Quantum intersit dicant Mathematicorum filii.

Dixi igitur

	Εκ Κεφαλαίϐ τόκϐ παρὰ τῶν Πόλεων ————	l. 13.
	Κεφαλαίϐ τόκϐ παρὰ τῶν Ιδιωτῶν ————	l. 22.
	τῶν Επισθένϐς ————	l. 23.
	παρὰ Πύθωνος ————	l. 24.
	τῶν ἐνεχύρων ————	ibid.
	μισθώσεων τεμένων ἐξ Ρ. ————	l. 25.
	μισθώσεων τεμένων ἐκ Δ. ————	l. 27.
	οἰκιῶν μισθώσεων ————	l. 28.
constare et confici }	ΛΗΜΜΑΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ————	l. 30.

Clamabit aliquis protinus, haec fieri non posse, neque institui debere, cum, licet Summa quam *Totalem* dicimus, l. 30. integerrimis et sinceris numeris conseruetur, non ita feliciter cesserit ratiunculis nonnullis, quarum integritatem nobis aetas inuiderit. Verbi gratia, disputari posse, an l. 14. legi deberet

T T T T X X X 𐅅 H H H H 𐅄 Δ Δ Δ Δ etc.

an vero T T T X X X X 𐅅 H H H H 𐅄 Δ Δ Δ Δ etc.

id est,	Tal.	Drach.
	IV.	CCCIↃↃↃ D C C C C X C
an	III.	CCCCIↃↃↃↃ D C C C C X C

Nam

Nam cum quarta nota omnino legi desierit, et dubium plane sit vtro modo resarciri debeat, multum vtique interest quoad *Totum* hoc an illo modo legamus. Quantum nimirum interesset, si ad Monetae Anglicanae valorem redigas, inter

L. 903. 16. 10 $\frac{1}{2}$.
et *L.* 742. 7. 8 $\frac{1}{2}$.

Hoc, inquam, dubium nemini esse poterit. Nam et haec quoque Summa est generalis, ex membris suis constans; quae cum pariter mutilantur, si eas lacunas resarcires numeris quam queas minimis, *Totum* tamen conficient, quod minorem istam summam

T T T X X X X 𐅅 H H H H 𐅄 Δ Δ Δ Δ etc.

aliquot drachmis exsuperabit. Verbi gratia, in Ceorum solutione,

l. 11. . . . . H 𐅄 Δ Δ etc.

ex loco et condicione earum literarum quae etiamnum exstant, constabit vtique quaenam fuisse poterant *ad minimum* eae quae in lacuna perierint. Comparente enim vno numero centenario, Cei soluerunt

saltem	𐅅 H H H H 𐅄 Δ Δ	siue	D C C C C L X X
Potuisset esse	X H H H H 𐅄 Δ Δ		CIↃ C D L X X
vel	X 𐅅 H H H 𐅄 Δ Δ		CIↃ D C C C L X X
vel	X X H H H 𐅄 Δ Δ		CCIↃↃ C C C L X X
vel	X X 𐅅 H H 𐅄 Δ Δ		CCIↃↃ D C C L X X
vel	X X X H H 𐅄 Δ Δ		CCCIↃↃↃ C C L X X
vel	X X X 𐅅 H 𐅄 Δ Δ		CCCIↃↃↃ D C C L X X
vel	X X X X H 𐅄 Δ Δ		CCCCIↃↃↃↃ C L X X
vel	𐅆 H H H H 𐅄 Δ Δ		IↃↃ C D L X X
			Talentum Drachmae
vel etiam	T X X X H 𐅄 Δ Δ		I. CCCIↃↃↃ C L X X

Certissimum est ergo, primo loco ad computum redigi oportere, literula restituta,

Summam T T T T X X X 𐅅 H H H H 𐅄 Δ Δ Δ Δ

Proxima, quam dixi, Ratio occurret l. 22.

Κεφάλαιον τόκο παρὰ τῶν Ιδιωτῶν ·
. H H H Δ Δ Π

Huius Ratiunculae cum prima litera omnino interierit, et probabile videatur, quocunque modo suppleueris, nulla arte effici posse, vt haec Summa membris suis aliquatenus responderet, (siue hoc Marmorarii vicio factum est, siue nodus sit noua aliqua et incognita arte soluendus)

dus) parum tamen aut nihil refert ad hanc rem quam paro. Nam cum haec sit Ratio quam singuli homines, pecunias viritim dinumerando, confecerunt, siquo consilio eruere possimus quantum vnusquisque contulit, id iam erit quod quaerimus, id quod illi effecerunt, aut saltem voluerunt effecisse, cum istud Κεφάλαιον l. 22. instituerunt. Quod igitur impune negligere possis. Feliciter autem euenit, vt integrascerent fere *Partes*, licet *Totum* nos fefellerit. Constat, inquam, vniuscuiusque rata, claudicantibus solummodo ratiunculis

l. 17. Agasiclis . . Δ . .
et l. 20. Leucini 𐅅 H H . . Δ Δ Δ

Quibus idcirco erit prouidendum. Instituto minimo, quo liceat, computo, soluebat Agasicles

Δ Δ Δ Π I siue Drachmas X X X V I.

Quod si in prioribus lacunis binas *Centussis* potius quam, vt hic, *Decussis* restitueris, rectius omnino feceris. *Primo* enim omnino fieri potuit, vt numeri ad dextram *denarii* fuerint, vnde vterque ad sinistram denarius itidem esse non potuit: *deinde*, fac esse centenarios hos quos quaerimus, ea sola ratione effeceris, vt inter ratam Agasiclis ceterorumque vicinorum aliquo modo pariter fieret, et, si Aristidem vnicum exceperis l. 21. nemo erit omnium in hoc priuatorum Albo a quo minores nummos exegeris: *denique* Vir doctissimus, priusquam meum calculum resciret, dum marmor oculis quam attentissimis scrutaretur, eas ipsas rationes in fugientibus literis visus est deprehendisse. Suppleantur igitur lacunae ad dextram quantouis precio, (xx drachmas exsuperare non potest) et Agasicles hoc nomine iuxta tenebitur: sc.

H H Δ Δ Δ siue Drachmis C C X X X.

Quod sequitur Leucini l. 20.

𐅅 H H . . Δ Δ Δ

vdo, vt aiunt, digito confeceris. Fuisse enim omnino necesse est ex tribus rationibus vnam

𐅅 H H H H Δ Δ Δ	D C C C C X X X
𐅅 H H H 𐅄 Δ Δ Δ	D C C C L X X X
𐅅 H H 𐅄 Δ Δ Δ Δ	D C C X C

Tu non dubitabis adripere 𐅅 H H H 𐅄 Δ Δ Δ, cum aeque certum sit eam potuisse exarari atque reliquarum alterutram; et cum mediam viam secutis minus a vero aberrare contigerit; quandoquidem, vt aiunt, *Media similia veris.*

His igitur laboribus exantlatis, vide quid profecerim. Efficient enim

		Tal.	Drachm.
Κεφ. τόκο π. τ. Π.	l. 13.	IV.	CCCIƆƆƆ DCCCCXC etc.
Rata Aristonis ·	l. 15.		DCCCC
Artysilai	ibid.		DCC
Hypsoclis	l. 16.		CCC
Agasiclis	l. 17.		CCXXX
Theogneti	l. 18.		CCCX etc.
Antipatri	ibid.		CCLXXXV etc.
Poly*dori*	l. 19.		CCCC
Leucini	l. 20.		DCCCLXXX
Cleophontis	l. 21.		CCCL
Patroclis	ibid.		CCC
Aristidis	l. 22.		CCX
Εκ τῶν Επισθ.	l. 23.		CCCLXXX
Παρὰ Πύθωνος	l. 24.		CIƆ D
Εκ τῶν Ενεχύρων	l. 25.		CIƆ DCCCXLV
Μισθώσεις τεμένων ἐξ Ρ.	l. 27.	II.	CIƆ CC etc.
Μισθώσεις τεμένων ἐκ Δ.	l. 28.		CCIƆƆCDLXXX etc.
Οικιῶν μισθώσεις	l. 29.		CCLX XXXV
Summam		VIII.	CCCCIƆƆƆƆ DLV
Monetae Anglicanae			*L.* 1697. 1. 9¼

Λήμματος Κεφάλαιον l. 30. si computum recte iniuerim, erit

VIII. CCCCIƆƆƆƆ DCXL

siue Monetae Anglicanae *L.* 1699. 16. 8.

Nam si Talentum litera T designari constet (quidni autem constaret?) certissimum est etiam insolita ista nota ΠΤ describi Talentorum Pentada. Nam *et* eam potestatem figura sua quasi profiteri videtur ex Π sc. et T iuncta, *et* solenne fuisse vidimus singulis quinariis nouam numerationis metam instituere, nouisque signis confirmare.

Quod hae rationes inter se distarent, distarent autem tantillo, sc. paucarum drachmarum interuallo, in eo meam felicitatem magnopere praedico. Nam si subductis probe rationibus, computando exsuperassem istud Κεφάλαιον, quod singulari fortuna legitur disertissimis literis, periisset illico funditus omne id quod in animo institueram: si ad amussim et, vt aiunt, par pari exegissem, periisset vtique nihilo minus. Nam ratio erat habenda et istius lacunae l. 27. in qua aliquot drachmas interiisse necesse est, et denique potestatum istarum siue

ſiue Denominationum (quaecunque demum fuerint, drachmis certe minores) quae exeuntibus quibuſdam ratiunculis deprehenduntur, ſc.

l. 11. H 𐅄 Δ Δ ⊦ ⊦ II II C
l. 13. T T T T X X X 𐅆 H H H H 𐅄 Δ Δ Δ Δ ⊦ ⊦ ⊦ ⊦ C
l. 18. H H H Δ ⊦ ⊦ I I I
l. 28. X X H H H H 𐅄 Δ Δ Δ ⊦ ⊦ ⊦ ⊦

et in aliis porro, quas, perinde vt vacet, conſulere poſſis. Vt igitur hoc pauxillulo nummorum, quod de ratiuncula reſtat, ſat eſſet proviſum et eis lacunis, et istis quoque ſignis, de quibus proxime eſt dicendum, id in maxima parte et fidei et auctoritatis eſſe puto.

Notam illam ⊦, quam vel Γαῦ πλάγιον, vel H dimidiatam dixeris, in numiſmatica poteſtate hodie primum video. Erat ex vltima memoria Dorienſibus aliiſque populis in vſu, eoque officio fungebatur quo fere apud Aeolenſis Digamma, cuius figuram non ſecus ac poteſtatem imitari quodammodo videatur. Litera autem illa Aeolica, perinde ac istud σημεῖον, de quo agimus, non ſemper in locum atque vicem adſpirationis ſucceſſit, verum pleriſque vocalibus ſiue adſpirandis ſiue leniendis vim ſuam et effectum commodabat. Id autem ex hoc loco *Terentiani* constabit; quem non vnis vicibus deformatum producam tamen ad exercendam legentium intentionem.

Nominum multa incheata literis vocalibus
Aeolicus vſus reformat et digammon praeficit:
Aeolica etiam dialectos fere est mista Italiae.
Heſperum quem dico Graece, veſperum cognominat
'Εςία *ſic Vesta facta, vestis* ἐσθὴς *dicitur,*
"Ινα *quam Graece vocamus, vim iubet me dicere.*
"Εαρ *est multis in vſu et magis poeticum est,*
Ηρ *enim natiua vox est, ille ver hoc dictitat.*
Quos Homerus dixit 'Ενέτȣς, *ille Venetos autumat:*
Viola flos qui nuncupatur, hunc Graii vocant ἴον,
Et Iolaus violeus fit, crede Marco Tullio.
Quanquam ἴτυν *dicunt Achaei, hanc* Fίτυν *gens Aeolis.*
Plura Sappho comprobauit Aeoliis, et ceteri.

Idem constat etiam ex *Dionyſ. Halic.*[a] Τȣ̃το δ' ἦν ὥσπερ Γάμμα δ[illegible] ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις, ὡς Fελένη καὶ Fάναξ καὶ F[illegible]; et ex *Priſciano*[b], cuius ſunt verba, *Aſſumit* [Bos] *genitiuo* [illegible] *quia Aeoles quoque ſolent inter duas vocalis eiuſdem* [illegible] *digammon ponere, quos in multis nos ſequimur,* ὄFις, *ouis,* ΔαF[illegible], *Da*[illegible], ἀF[illegible] *æuum.* Denique omnibus praefigi ſolitam vocalibus liquet etiam ex

[a] *Antiqq. Rom.* I. 20. [b] L. VI. col. 709.

Heſychio, cuius in lexico ex inſcitia librariorum Γ ſimplex pro duplici, ſiue conſona iſta Aeolica, ſaepiſſime exarari contigit [c]. Cuiusmodi ſunt Γαδεῖν, Γαίνεσθαι, Γάμμοροι, Γέαρ, Γέμματα, Γέντερ, Γέτος, Γία, Γιλὸς, Γὶν, Γίο, Γίπον, Γὶς, Γιστία, Γισχὺν, Γιτέα, Γοῖδα, Γοίδημι, Γοῖνος, Γᾶ, etc. Quàe omnia fideliter exſcripſit *Phauorinus*.

Digammatis ad inſtar nota noſtra in columna [d] ab Heracleenſibus, Dorica gente, poſita legitur

ϜΗΡΑΚΛΕΙΔΑ
ϜΑ ΠΟΛΙΣ
ϜΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣ
ϜΙΑΡΩΣ
ϜΥΠΕΡ

et praeterea

ϜΟΚΤΩ
ϜΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ
ϜΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ

nulla habita adſpirandi ratione. In coloniis porro quas duxerunt Dores inualuit huius figurae vſus et proprietas, vti ex nummis iſtarum gentium liquidiſſime conſtat.

[c] Vid. *Lect. Lyſiac.* c. IX. Cl. *Alberti Peric. Critic.* c. XIX. [d] Edita a *M. Mattaire* Lond. 1736. Fol.

Vt

Vt merito ſuſpicari poſſis, quod Aeolenſibus digamma, quod Atticis Η, id Dorienſibus praestare ſolere characterem de quo diſputamus.

HEKATON	Atticorum
FEKATON	Aeolenſium
⊢EKATON	Dorienſium aliorumque.

Obtinuit, inquam, vt haec lineola communibus Graecis loco eſſet adſpirationis, a Romanis vel citiſſime vel omnino praetermiſſa. Antiquis enim Grammaticis, cum de notis ⊢ ⊣, agunt, daſea illa, hac pſile, (quae in vetustis Codd. adhuc obſeruantur et hodiernis ſignis rotundioribus originem praebuere) id in animo fuiſſe video. H *vero propter hoc nonnulli excludendum eſſe putant, quod magis pro ſigno adſpirationis quam pro litera ponitur. Nam*, quemadmodum Graeci adſpirationis notam hanc habent ⊢, *quam daſean vocant, ad huius ſimilitudinem et pſilen* ⊣ ; *nos his ſociatis adſpirationis fecimus notam* H ; *cuius ſi medium eius ſepares, inuenies notas eſſe Graecorum, quae contra ſe poſitae* H, *vt diximus, notam nobis adſpirationis efficiunt.* Sergius[e]. *Quare Daſeam et Pſilen*, quibus Graeci vtuntur, et nos praetermittimus ; *quoniam adſpirationem nobis* H *litera, quae in duas partis diuiditur, repraeſentat, etſi appoſita non erit.* Max. Victorinus[f]. Quibus adiicere licet Quintilianum[g]. *An rurſus aliae redundent, preter illam adſpirationis notam* ⊢, *quae ſi neceſſaria est, etiam contrariam ſibi poſcit* ⊣.

Dicitur Claudius Imp. *nouas commentus eſſe literas tris, ac numero veterum quaſi maxime neceſſarias addidiſſe. De quarum ratione cum priuatus adhuc volumen edidiſſet, mox princeps non difficuiter obtinuit, vt in vſu quoque promiſcuo eſſent*[h]. Harum vna erat litera digammos[i], cuius forma, qualis ab Imp. constitutione profecta est, paſſim in monumentis[k] occurrit

TI. CLAVDIVS.
DRVSI. F. CAISAR.
AVG. GERMANICVS.
PONT. MAX. TRIB. POT.
VIIII. IMP. XVI. COS. IIII.
CENSOR. P. P.

[e] Apud Grammaticos *Putſchii.* col. 1829. [f] Ibid. col. 1943. Add. *Donatum* col. 1742. *Priſcian.* 1287. *Cledonium* 1889. et eundem *Sergium* 1837. [g] I. 4. [h] Verba ſunt *Suetonii* in vita §. 41. [i] *Nec inutiliter Claudius Aeolicam illam ad hos vſus* F *literam adiecerat.* Quintil. I. 7. *Pro quo Caeſar hanc figuram* Ⅎ *ſcribere voluit : quod, quamuis illi recte viſum est, tamen conſuetudo antiqua ſuperauit.* Priſcian. l. 1. col. 545. Edit. Putſch. [k] *Exstat talis ſcriptura* [qualis ſc. a Claudio instituebatur] *in pleriſque libris, ac diurnis, titulique operum.* Sueton. l. c. *Claudius tris literis adiecit, quae vſui, imperitante eo, post obliteratae, adſpiciuntur etiam nunc in aere publicandis plebiſcitis per fora ac templa fixo.* Tacit. XI. *Annal.* 14.

AV-

AVCTIS. POPVLI. ROMANI.
FINIBVS. POMERIVM.
AMPLIAℲIT. TERMINAℲITQVE.

Pighius ad a. 801. *Boissard.*
T. V. 2. *Gruter* CXCVI. 4.

TI. CLAVDIVS.
CAISAR.
AVG. GER. PONT. MAX.
TRIB. POT. VIII. IMP. XVI.
COS. IIII. P. P. CENSOR. . . . . .
ℲIAM. CLAVDIAM. ℲALER.
A. CERFENNIA. OSTIA. ATE. . . .
MVNIT. IDEMQVE
PONTES FECIT.
——— XLIII.

Reines. III. 80. *Spon. Miscell. Erud. Antiq.* p. 100.

ANTONIAI. IVLIAI. AVG. NERONI.
AVGVSTAI. AGRIPPINAI. CLAVDIO. AVG. F. CAISA.
F. DRVSI. GERMANICI. DRVSO. GERMANIC.
N. SACERDOTI. DIℲI. CAESARIS. F. PONTIF. AVGVRI. XVℲIR. S.
N. AVGVSTI. TI. CLAVDI. CAISAR. VIIℲIR. EPVLON.
VG. MATRI. TI. CLAVDI. AVGVSTI. COS.
CAISARIS. AVG. P. P. PATRIS. PATRIAI. PRINCIPI. IVℲENTVTI.

Gruter. CCXXXVI. 9.

D. M. SACRVM.
SECVNDVS. ℲIXIT. MEN. IX. D. XXVI.
PETRONIA. NOE. SOROR. EIVS.
ℲIXIT. ANNVM. MENS. III. D. XII.
HIC. SEPVLTI. SVNT.

Reines. XV. 15.

Alteram voluit Antisigma vocari, cui hanc figuram dedit)(. *Huic S praeponitur P et loco ψ Graecae fungitur, pro qua Claudius Caesar antisigma)(hac figura scribi voluit. Sed nulli ausi sunt antiquam scripturam mutare: quamuis non sine ratione haec quoque duplex a Graecis addita videatur.* Priscian. l. 1. Cui addas ex antiquioribus *Capellam* [m], ex recentioribus *Lipsium* [n] et *Vossium* [o].

De tertia acriter inter doctos disputatur. Tu tamen paucis ausculta. Erat nimirum castigatis Romanorum auribus et literarum sonos exigere

[m] *Cap.* de semiuocal. [n] ad *Tacit.* XI. *Annal.* 14. [o] I. *Art. Grammat.* 24.

cal-

callentibus media quaedam pronunciatio inter exilitatem literae I et pinguitudinem V, quae figno carebat. Deerant Romano alphabeto, vt cum *Quintiliano* [p] loquar, *aliquae neceſſariae literae ; non cum Graece ſolummodo ſcribebant, ſed proprie in Latinis : vt in his, Seruus et Vulgus, Aeolicum digamma deſideratur. Et medius est quidem V et I literae ſonus. Non enim ſic Optimum dicimus vt Opimum.* In ancipiti igitur isto ſono, qui inter I et V quodammodo librabatur, variari videmus inter antiquos, et *Optimum, Maximum,* ceteraſque huiuſcemodi voces aliquando exarari, aliquando *Optumum, Maxumum* [q]. Quid ergo ? Annon iure dicemus, *Quintilianum,* cum de neceſſitate nouorum ſignorum diſſereret, ad Claudianum istud inuentum, quod eo imperitante obtinuit, ſublato autem vna intercidit, potiſſimum ſpectaſſe ? Videamus ergo an literatiſſimus iste Imp. vt in ista cauſa Aeolico digammate, ita in hac quoque literaturam Romanam noua aliqua figura locupletauerit. Et locupletaſſe video. *Aurifex melius per I ſonat quam per V ; vt Aucupare et Aucupium mihi rurſus melius videtur ſonare per V quam per I ; et idem tamen Aucipis male quam Aucupis, quia ſcio ſermonem et decori ſeruire et aurium voluptati, vnde fit vt ſaepe aliud ſcribamus, aliud enunciemus, ſicut ſupra locutus ſum. De Viro vero et Virtute* (lege hoc pacto, *ſicut ſupra locutus ſum de Viro et Virtute,* de quibus quidem ſupra locutus est) *vbi I ſcribitur et paene V enunciatur* ; vnde T. Claudius nouam quandam literam excogitauit, ſimilem ei notae, quam pro adſpiratione Graeci ponunt, *per quam ſcriberentur eae voces, quae neque ſecundum exilitatem literae I, neque ſecundum pinguitudinem literae V ſonant, vt in Viro et Virtute* (ita hunc quoque locum lego emendatius) *neque rurſus ſecundum latum literae ſonum enunciarentur, vt in eo quod est legere, ſcribere.* Velius Longus. Quae postrema verba

[p] I. 4. [q] *Etiam Optimus, Maximus, vt mediam I literam quae veteribus V fuerat acciperent, C. primum Caeſaris inſcriptione traditur factum.* Quintil. I. 7. *Antiquis varie etiam ſcriptitatum est,* mancupium, aucupium, manubiae, *ſiquidem C. Caeſar per I ſcripſit, vt apparet ex titulis ipſius : at Augustus per V, vt testes ſunt eius Inſcriptiones.* Velius Longus de Orthographia. *I litera interdum exilis est, interdum pinguis, vt in eo quod est Prodit, Vincit, Condit, exilius volo ſonare : in eo vero quod* [f. quo] *ſignificatur Prodire, Vincire, Condire aeque vſque pingueſcit : vt iam in ambiguitatem cadat, vtrum per I quaedam habeant* [f. debeant] *dici an per V, vt est Optumus, Maxumus.* Idem. Et haec fortaſſe mens est *Priſciani* l. 1. non longe ab initio. *Praeterea tamen I et V vocales, quando mediae ſunt, alternos inter ſe ſonos videntur confundere, teste Donato, i, vt Vir, u, vt Optumus.* Item Diomedis l. 2. *Hae etiam* [I et V] *mediae dicuntur, quia in quibuſdam expreſſae dictionibus ſonum non habent, vt Vir, Optimus.* Vbi corrigas, *quia in quibuſdam dictionibus* EXPRESSVM *ſonum non habent,* vt liquet ex *Sergio* in *Donatum. Hae etiam duae I et V interdum, vt diximus, in conſonantium potestatem tranſeunt* ; interdum expreſſum ſuum ſonum non habent, *i, vt Vir, u, vt Optumus. Non enim poſſumus dicere Vir producta I, nec Optumus, producta V : vnde etiam Mediae dicuntur, et hoc in commune patiuntur. Ideo bene dixit Donatus has literas in quibuſdam dictionibus* expreſſum ſonum non habere. Vid. *Donatum* Edit. Putſchii, col. 1735.

ſunt

ſunt fortaſſe maculoſa. Cuiquamne credibile est, poſſe venire in mentem homini non indocto aut inſcito, vt ferunt olim *Iusto Lipſio*, auctorem nostrum de digammate in hoc loco agere? Annon constat ſinceriſſima fide, eum nouum omnino ſignum intelligere, quod excogitauit, ſiue accommodauit potius Imp. ad exprimendam *mediam* istam potestatem I et V, de qua tam fuſe commentantur Grammatici in margine meo laudati; ſignum non ab Aeolenſibus mutuo ſumptum, verum *a communi Graecorum adſpiratione*; ⊢ ſcilicet, quam etiam notam (quaſi verbis meis non ſatis fidei eſſet adhuc elaboratum) in antiquiſſimis *Velii* Codd. haeſiſſe his vocibus audio?

Haec tamen nondum argumento nostro ſatisfaciunt, aut monetariae potestati, in qua per totum hoc marmor dominatur. Neque promouemus quidquam, quod in antiquorum muſicorum libris, nota haec, quam Ταῦ πλάγιον vocarent, aliquoties reperitur[r]. Adiuuare forſan poterat mutilum istud marmor[s], quod in aedibus olim Arundellianis ſeruabatur: nam in eo Rationario, perinde vt in nostro, exaratur, et pari, vt fas est credere, vſu et proprietate.

Nihilo tamen ſecius hac nota deſcribi OBOLVM plane ſentio. Fidem accipe. Argentum, quod his ciuitatibus imperabatur, totum ſc. tam illud quod in priore marmoris latere ſoluerunt, quam quod in posteriore ſoluendum restabat, erat Ratiuncula *integra* ſiue *rotunda*: infra drachmas non deſcendebat. Qui huic ſententiae aduerſari poſſe videntur ſunt Cei col. 1. l. 11. et Siphnii l. 12. Memineris tamen vtramque Ciuitatem iterum auerſa marmoris facie ſimilibus fere notis et nummis minutioribus deſcribi; praeter has vero ſolas, vel in hoc vel in illo latere, aliam omnino nullam. Sequetur ergo, vt de omnibus vna et ſimplex ratio confici poſſit, Ceos et Siphnios, dum in priori argumento partem τõ τόλο ſoluerent, drachmam in partis ſecuiſſe, vel, quod perinde est, *Notas, quae in Ceorum Siphniorumque ratiunculis in priore columna drachmis adhaereſcunt, ſi cum notis quae in altera ſimiliter adhaerent, adunentur, vtrinque drachmam vnam conficere.*

col. 1. l. 11. Κεῖοι . . . . H 𐅄 Δ Δ ⊢ ⊢ II II .
col. 2. l. 3. Κεῖοι X X X X H Δ Δ Π ⊢ ⊢ .
col. 1. l. 12. Σίφνιοι X X X H 𐅄 Δ Δ Δ Δ II II I
col. 2. l. 4. Σίφνιοι X X 𐅄 Δ Δ Δ Π ⊢ ⊢ ⊢ ⊢ II .

Imperabatur itaque in *Totum*
Ceis . . . . X X X X H H 𐅄 Δ Δ Δ Δ Π ⊢ ⊢ ⊢ ⊢ II II . .
Siphniis 𐅆 H H 𐅄 Δ Δ Π ⊢ ⊢ ⊢ ⊢ II II II I .

[r] Vid. *Alypium* paſſim et *Gaudentium* ex Edit. M. Meibomii. [s] Vid. huius Comment. p. 24.

Quod

Quod de Drachmis igitur hinc inde restabat, *vnius* erat *Drachmae sectio siue resolutio in partis, non quatuor, aut eo pauciores, neque tamen multo pluris. Vnius* dixi *drachmae*, propter fidem in superioribus adlatam de paritate omnium rationum: *non* erat resolutio in partis *quatuor*, quoniam vtrobique quaternae occurrant notae ⊢, praeter aliquid quod etiamnum excurrit: *non* tamen *multo pluris quam quatuor*, quoniam id quod excurrit (et quod rursus Oboli in suas partis resolutionem vere dixeris) pauxillulum esse constat. Non poterat esse sectio in quinque partis: nulla Ciuitas numero quinario argentum concidebat: in senas sit necesse est: sex autem OBOLI vnam drachmam conficiunt.

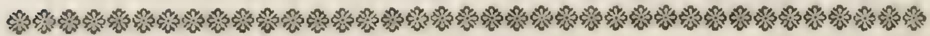
Non sum nescius restare etiamnum posse leuiores aliquot difficultates, vel fortasse etiam suspiciones, quae ab aliis rectius enucleari et eleuari possunt: quaenam sc. sint facies istae minutissimae in quas nummus vltra obolum frangi videtur, an eius Semisses, an Trientes: quid porro statuendum sit de insolita figura quae Ceorum ratiunculam l. 11. iterumque Κεφάλαιον περὶ τῆς πόλεως l. 14. sequitur, vtrum in eo signo placuerit nummum includi, an aliud sit quod Curae feliciores vindicauerint. De Obolo interea aliquid constare arbitror: eumque hac nota describi Veteres fortasse voluere, quod antiquissimi istius nummi figuram et imaginem repraesentare videretur. Nam in primaeua illa simplicitate rudem permutabant in mercimoniis nummulum, non in cultiorem formam effigiatum, verum in virgulas et frusta minutiora temere et nulla arte concisum: Ea autem frusta ex *verutum* vel *Lancearum* similitudine OBOLOS, quot autem ex iis vola stringi [δράττεσθαι] potuerunt, DRACHMAS ab isto actu vel facultate nominarunt [t]. Vel fortasse, admonente viro doctissimo, hoc pacto melius. Cum Obolus erat ex notissima diuisione, Drachmae Sextans [u], Veteres, vt ad numerum centenarium ἑκατὸν sc. describendum adspirationem maiorem H, ita ad τὸ ἕκτον (Sextantem nempe nummi praecedentis) minorem ⊢ adhibere poterant. Certe huius figurae vsus ad posteros etiam descendit, cum post aliquot saecula δύο γραμμαὶ παράστικτοι ἁπλαῖ tali modo effigiatae ÷ δύο ὀβολοὺς deno-

[t] Τὸ μέντοι τῶν ΟΒΟΛΩΝ ὄνομα, οἱ μὲν ὅτι πάλαι βουπόροις ὀβελοῖς ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἀμοιβάς, ὧν τὸ ὑπὸ τῇ δρακὶ πλῆθος ἐδόκει καλεῖσθαι ΔΡΑΧΜΗ. Τὰ δὲ ὀνόματα καὶ τοῦ νομίσματος καταπεσόντος εἰς τὴν νῦν χρείαν ἐνέμεινεν ἐκ τῆς χρείας τῆς παλαιᾶς. Poll. l. IX. c. VI. §. 77. Πάντων δὲ πρῶτος Φείδων Ἀργεῖος νόμισμα ἔκοψεν ἐν Αἰγίνῃ, καὶ διὰ τὸ νόμισμα ἀναλαβὼν τοὺς ὀβελίσκους ἀνέθηκε τῇ ἐν Ἄργει Ἥρᾳ. Ἐπειδὴ δὲ τότε οἱ ὀβελίσκοι τὴν χεῖρα ἐπλήρουν, ἡμεῖς καίπερ μὴ πληροῦντες τοῖς ἓξ ὀβολοῖς, Δραχμὴν αὐτὴν λέγομεν παρὰ τὸ δράξασθαι. Aristot. in Sicyon. πολιτείᾳ. Adde *Plutarch.* in *Lysandro*, σχ. *Theocr.* X. *Idyll.* 44. *Etym. M.* in Ὀβελίσκος. *Eustath.* ad *Iliad.* A. 463. [u] Ἐπωβελίας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. Ἐπιτίμιόν ἐστιν ἡ Ἐπωβελία τὸ ΕΚΤΟΝ μέρος τοῦ τιμήματος, ὃ ἐπράττοντο οἱ γραψάμενοί τινας, καὶ μὴ ἑλόντες αὐτοὺς τοῖς γραφεῖσιν. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολὸς ἦν, ΟΠΕΡ ΕΚΤΟΝ ΕΣΤΙΝ, ΕΝ ΕΞ ΟΒΟΛΟΙΣ ΤΗΣ ΔΡΑΧΜΗΣ ΛΟΓΙΖΟΜΕΝΗΣ. Harpocr. Add. *Poll.* l. IX. c. VI. §. 60.

 tarent.

tarent[x]. Dies solummodo inclinauerat, quod primi homines perpendiculariter descripserunt, siue hoc errore factum siue vsus et compendii gratia, incertum. Obolus certe vnus non semper πλαγίως exarabatur, i. e. ad modum et ductum Horizontis, verum, vt ex antiquis tabulis constat, variis, pro ratione temporis, clinaminibus perpendicularem lineam et horizontalem inter. Atque haec quidem hactenus.

[x] Vid. *Anon. de Mensuris et Ponderibus* ex Cod. Reg. 3284. in *Analectis Graecis* Monachorum Benedictinorum, p. 393. *Montefal. Palaeogr. Gr.* p. 369. atque ea quae praemisit *H. Stephanus Thesauro Graeco*, vbi tamen in describendis Antiquorum notis infeliciter ἀπερίστικτοι pro περίστικτοι procudit, quod Oboli imaginem penitus euerterat.

NOTAE

AD

MARMOR SANDVICENSE.

E. Θ. Hoc monogrammate intelligo Ευνοίᾳ Θεῶν, diuinanti tamen similior quam ex Tripode respondenti. Λόγος Ιερὸς, siue *Rationarium sacrum* ex Collectione Arundelliana, cuius interitum toties deploraui, similiter in capite exaratas habet literas, inuerso tamen ordine, Θ. Ε.

l. 1. ΤΑΔΕ ΕΠΡΑΞΑΝ etc.] Primam hac Orationis periodum, cuius exitum habes in linea 10ma, ideo in Cola et Commata punctis non distinxi, quia de eius Incisione alii aliter sentire possunt. Si Epigenes, Antimachus et Epicrates erant Triumuiri Amphictyonica legatione functi, quod verissimum esse arbitror, ita mecum ordinabis:

Τάδε ἔπραξαν Αμφικτυόνες Αθηναίων,

ἀπὸ Καλλέο Αρχοντος μέχρι τῶ Θαργηλιῶνος
μηνὸς τῶ ἐπὶ Ιπποδάμαντος Αρχοντος Αθήνησι,
ἐν Δήλῳ δὲ ἀπὸ Επιγένος Αρχοντος μέχρι τῶ
Θαργηλιῶνος μηνὸς τῶ ἐπὶ Ιππίο Αρχοντος,
χρόνον ὅσον ἕκαστος αὐτῶν ἦρχεν·

(Οἷς ΔΙΟΔΩΡΟΣ Ολυμπιοδώρο Σκαμβωνίδης
ἐγραμμάτευεν ἀπὸ Χαρισάνδρο Αρχοντος·

Ιδιώ-

ΙΔΙΩΤΗΣ Θεογένος Αχαρνεὺς μέχρι τῶ
Εκατομβαιῶνος μηνὸς τῶ ἐπὶ Ιπποδάμαντος Αρχοντος·
ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ Σωσιάδο Ξυπεταιών ἐνιαυτὸν
ἐπὶ Καλλέο Αρχοντος)

ΕΠΙΓΕΝΗΣ Μελαγένους ἐκ Κοίλης,
ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ Ευθυνόμο Μαραθώνιος,
ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ Μενεστράτο Παλληνεύς.

Indignum enim videri poſſit et prorſus inciuile, vt eorum potiſſimum nomina diſſimularentur, quorum nutu hae res gerebantur, qui Pecunia publica, Tabulis publicis conſiciendis, Rationibuſque reddendis tenerentur: vt memoriae proderentur Scribae, reticerentur Magiſtratus. Id profecto ex Actis publicis ceteriſque Athenienſium monumentis veriſimile non videtur, vbi quam accuratiſſime cenſeri ſolent *Nomina*, *Familia*, et *Curia* eorum qui Reip. vel leuiſſimam partem adminiſtrauerint. Adiuuare etiam hanc ſententiam poſſit, quod in huiuſmodi legationibus, P. A. gentibuſque quae iiſdem moribus vixerunt, Triumuiratus praecipue placuiſſe videatur. Verbi gratia. Ἐπὶ Θεοφράστου Ἄρχοντος, Ἱερομνήμονος ὄντος Διογνήτου Ἀναφλυστίου, Πυλαγόρους ὑμεῖς εἵλεσθε, Μειδίαν τε ἐκεῖνον τὸν Ἀναγυῤῥάσιον· ὃν ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἕνεκα ζῆν· καὶ Θρασυκλέα τὸν Λέσβιον, καὶ ΤΡΙΤΟΝ δὲ μετὰ τούτων ἐμέ. Aeſch. *c. Cteſiph.*[a] In marmore item Deliaco quod feſtinanter nimis deſcripſit *Philippus Skippon*[b].

ΧΕΙΡΟΤΩΝΗΣΑΙ. ΔΕΚΑ. ΠΡΕΣΒΕΙΣ. ΗΔΕ. ΚΡΙΣΙΟΙ. ΤΙΝΕΣ.
ΕΠΕΛΘΟΝΤΕΣ. ΕΙΣ ΤΟΝ. ΑΘΗΝΗΣ. ΣΥΜΒΟΥΛΗΝ ΚΑΙ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.
ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙ. ΤΟΝ. ΔΗΜΟΝ. ΣΥΝΕΠΙΧΟΡΗΣΑΙ. ΤΟΙΣ. ΕΨΗΦΙΣΜΕ
ΝΟΙΣ. ΕΥΒΟΥΛΩΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙΣ. ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ. ΤΟΔΕ. ΤΟ. ΨΗΦΙΣ
ΜΑ. ΚΑΙ. ΕΙΣ ΤΗΝ. ΣΤΙΛΗΝ. ΛΙΘΗΝΗΝ. ΣΤΗΣΑΙ. ΕΝ ΤΩΙ. ΗΡΑΚΛΕΙΩΙ.
ΟΙ. ΠΡΕΣΒΕΙΣ. ΤΗΣ. ΑΘΗΝΑΣ. ΚΑΤΑ. ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ. ΗΔΕ. ΚΑΙ.
ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΑΙ. ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑΣ. ΕΥΜΗΡΙΟΣ ΤΙΣ ΞΕΝΟΦΙΛΟΣ. Η. ΝΕΟΣ.
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ. ΕΠΕΨΗΦΙΣΘΕΙ. ΚΑΙ. ΑΘΗΝΗΣΙΝ.

Tu autem vel eo vel *Grutero*[c] emendatius leges mecum hoc pacto:

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΣΑΙ ΔΕ. ΚΑΙ. ΠΡΕΣΒΕΙΣ. ΗΔΗ. ΤΡΕΙΣ. ΟΙΤΙΝΕΣ.
ΕΠΕΛΘΟΝΤΕΣ. ΕΙΣ. ΤΗΝ. ΑΘΗΝΗΣΙ. ΒΟΥΛΗΝ. ΚΑΙ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.
ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙ. ΤΟΝ. ΔΗΜΟΝ. ΣΥΝΕΠΙΧΩΡΗΣΑΙ. ΤΟΙΣ. ΕΨΗΦΙΣΜΕ
ΝΟΙΣ. ΕΥΒΟΥΛΩ. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΣ. ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ. ΤΟΔΕ ΤΟ. ΨΗΦΙΣ
ΜΑ ΕΙΣ. ΤΗΝ ΣΤΗΛΗΝ. ΛΙΘΙΝΗΝ. ΚΑΙ. ΣΤΗΣΑΙ. ΕΝ. ΤΩΙ ΗΡΑΚΛΕΙΩΙ.

[a] §. 38. Edit. Oxon. [b] Vid. *Collect. Itinerum*, Lond. Tom. vlt. [c] CCCCV.

ΟΙ. ΠΡΕΣΒΕΙΣ. ΕΙΣ. ΑΘΗΝΑΣ. ΚΑΤΑ. ΤΟ. ΨΗΦΙΣΜΑ. ΟΙΔΕ. ΚΕ ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΑΙ. ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ. ΕΚ. ΜΥΡΡΙΝΟΥΤΤΗΣ. ΞΕΝΟΦΙΛΟΣ. ΟΙΝΑΙΟΣ.
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ. ΕΠΕΨΗΦΙΣΘΗ. ΚΑΙ. ΕΝ. ΑΘΗΝΗΣΙΝ.

Si cui tamen interea constructio haec dura et impeditior (tanta ſcil. facta intercapedine inter Αμφικτυόνες et Επιγένης) videatur, neque inſtitui poſſe Oratio de Magiſtratibus, verum omnino de Scribis, ille profecto, ſuo autem periculo, non meo, ita rurſus ordinare poteſt:

Τάδε ἔπραξαν Αμφικτυόνες Αθηναίων,
ἀπὸ Καλλέο Αρχοντος μέχρι τῶ Θαργηλιῶνος
μηνὸς τῶ ἐπὶ Ιπποδάμαντος Αρχοντος Αθήνησι,
ἐν Δήλῳ δὲ ἀπὸ Επιγένος Αρχοντος μέχρι τῶ
Θαργηλιῶνος μηνὸς τῶ ἐπὶ Ιππίο Αρχοντος,
χρόνον ὅσον ἕκαστος αὐτῶν ἦρχεν.

Οἷς ΔΙΟΔΩΡΟΣ Ολυμπιοδώρο Σκαμβωνίδης ἐγραμμάτευεν·

Απὸ Χαρισάνδρο Αρχοντος ΙΔΙΩΤΗΣ Θεογένος Αχαρνεύς·
Μέχρι τῶ Εκατομβαιῶνος μηνὸς τῶ ἐπὶ
Ιπποδάμαντος Αρχοντος ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ Σωσιάδο Ξυπεταίων·

Ενιαυτὸν ἐπὶ Καλλέο Αρχοντος ΕΠΙΓΕΝΗΣ Μεταγένες ἐκ Κοίλης, ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ Ευθυνόμο Μαραθώνιος, ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ Μενεςράτο Παλληνεύς.

l. 1. ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ] De Concilio ſiue Senatu Amphictyonico, quod vnoquoque anno ad Thermopylas et Delphos, alternis vicibus, conuenerat[d], adeo certatim omnes differunt tam Veteres quam Recentiores, vt minores quaſcunque, ſi quae fuerint, Αμφικτυονίας praegrauaſſe omnino videantur. Curia illa, ſola fortaſſe quae Ius Gentium aperte profiteretur, vt erat huic Populo propria et peculiaris, ita etiam ſapientiſſime ab iis et ſalutariter inſtituta. Incolebatur Graecia Populis Gentibuſque lingua quidem et origine vnis, moribus tamen, inſtitutis, Reique pub. adminiſtrandae forma non diuerſis modo, verum vltra quam credibile eſt, alienis ſibique inuicem contrariis. Regio, quae finibus non ſane latiſſimis continebatur, verum eiuſmodi qualis ſufficere pauciſſimis imperiis audiuimus, tot in ambitu ſuo Reſpublicas complectebatur, quot fere numerabat moenia et vrbis. Neque erat Populus, cuius Ditio anguſtis limitibus X. M. P. includeretur,

[d] Initio XII tantum erant Populi Ciuitateſue quae huc legatos miſerunt: Vid. *Strab.* l 9. p. m. 420. Quas aliter recenſet *Aeſchines* π. παραπρεσβ. §. 36. Edit Oxon. aliter *Harpocr.* in v. Αμφικτυόνες, aliter denique *Pauſan.* l. 10. p. 622. Qui ibid. narrat aetate ſua Amphictyonas ad XXX creuiſſe.

qui

qui non iure, vſu et diſciplina tantum a conterminis Ciuitatibus diſſidebat, quantum abfuit longe a moribus cultuque Sinenſium. Licebat Athenis eodem patre natam vxorem ducere, vterinam vero in matrimonio habere non ſolum nefarium erat, verum etiam inceſtuoſum: Contra, Lycurgus, qui Lacedaemoniis, populo finitimo, leges tulit, germanarum inceſta eſſe coniugia voluit, vterinarum conſuetudinem indulſit. Rurſus huic Populo quem vltimo memoraui, in vſu et moribus fuit, ea quae pro legibus obſeruarent, non literis, ſed memoriae mandare: in illo autem viciſſim, ex legibus non ſcriptis ius dicere cum capitis periculo coniunctum eſſe videbatur. Nemo erat Thebis Boeotiis tam nobilis Imp. qui non et gratia et laude dignum duxit ſcienter tibiis canere, et pari eſſe in muſicis ac in bellicis fama: Contra, ab Athenienſium moribus haec omnia aberant, et partim infamia, partim humilia atque ſeruili homine digna habebantur. Tantae igitur et ſibi tam diſparis Reip. molem (vniuerſam enim Graeciam quoad bella externa, multaque praeterea domeſtica exempla, vnam Ciuitatem duco in pagos et oppida diſtinctam) vt vna mens agitare poſſet, placuit Delphis cogi communis ex Graecia Legatos, qui de publicis fortunis conſilium caperent, atque iis quae Graeco nomini in commune erant profutura; domum autem reuerſi ſuam vnuſquiſque Remp. proprio modulo et ratione adminiſtrarent.

Dionyſ. Halic. Antiqq. Rom. l. 4. p. m. 229.

Πάντων μάλιστα τῶν τοιούτων ἔργων τὴν Ἀμφικτυόνος τοῦ Ἕλληνος ἐπίνοιαν ἠγάσθη[c], ὃς ἀσθενὲς ὁρῶν καὶ ῥᾴδιον ὑπὸ τῶν περιοικούντων Βαρβάρων ἐξαναλωθῆναι τὸ Ἑλληνικὸν γένος, εἰς τὴν ἀπ' ἐκείνου κληθεῖσαν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον καὶ πανήγυριν αὐτοὺς συνήγαγε, νόμους καταστησάμενος ΕΞΩ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΟΥΣ ΕΚΑΣΤΗ ΠΟΛΙΣ ΕΙΧΕ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΟΥΣ ΑΠΑΣΙΝ, οὓς καλοῦσιν Ἀμφικτυονικούς. ἐξ ὧν φίλοι μὲν ὄντες ἀλλήλοις διετέ-

Prae ceteris iſtiuſmodi operibus maxime admiratus eſt inuentum Amphictyonis filii Hellenis, qui quum videret Graecam gentem infirmam eſſe, et facile a finitimis Barbaris deleri poſſe, ipſe eam in id concilium et conuentum, qui ab illo Amphictyonicus eſt dictus, coegit, legeſque tulit PRAETER ILLAS QVAE CVIQVE CIVITATI PROPRIAE ET PECVLIARES ERANT EAS QVAE OMNIBVS COMMVNES ESSENT, *quas Amphictyonicas vocant, quarum beneficio in mutua amicitia per-*

[c] Seruius ſc. Tullus, qui ad exemplum huius grauiſſimi inſtituti, vniuerſas gentis Latini nominis perpetua communione deuincire voluit. Vid. *Dionyſ. Halic.* l. 4. p. m. 230. init. *Iam tum erat inclytum Dianae Epheſiae fanum: id communiter a ciuitatibus Aſiae factum fama ferebat. Quum* conſenſum Deoſque conſociatos *laudaret mire Seruius inter proceres Latinorum, cum quibus publice priuatimque hoſpitia amicitiaſque de induſtria iunxerat, ſaepe iterando eadem, perpulit tandem vt Romae fanum Dianae populi Latini cum populo Romano facerent.* Liu. I. 45.

petuo

λεν, καὶ τὸ συγγενὲς φυλάττοντες ἔργοις μᾶλλον ἢ λόγοις, λυπηροὶ δὲ τοῖς Βαρβάροις καὶ φοβεροί.

petuo continebantur, et cognationem re potius quam verbis seruabant, et molesti ac formidabiles barbaris perpetuo erant.

Iisdem moribus vixerunt atque eadem sapientia vsi Graeci, cum crescente indies populi multitudine, colonos peregre duxerunt. Ionas vrbibus dissitos vna complectebantur Πανιώνια, vnoque foedere adstringebant. Neque aliter Dores Remp. instituerunt[f].

Dionys. Halic. l. c.

Παρ' οὗ τὸ παράδειγμα λαβόντες Ἴωνές τε οἱ μεταθέμενοι τὴν οἴκησιν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὰ παραθαλάττια μέρη τῆς Καρίας, καὶ Δωριεῖς, οἱ περὶ τοὺς αὐτοὺς τόπους τὰς πόλεις ἐνιδρυσάμενοι, ἱερὰ κατεσκεύασαν ἀπὸ κοινῶν ἀναλωμάτων, Ἴωνες μὲν ἐν Ἐφέσῳ, τὸ τῆς Ἀρτέμιδος· Δωριεῖς δ' ἐν Τριοπίῳ, τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔνθα συνιόντες γυναιξὶν ὁμοῦ καὶ τέκνοις κατὰ τοὺς ἀποδειχθέντας χρόνους, συνέθυόν τε καὶ συνεπανηγύριζον, καὶ ἀγῶνας ἐπετέλουν ἱππικοὺς καὶ γυμνικοὺς, καὶ τῶν περὶ μουσικὴν ἀκουσμάτων, καὶ τοὺς θεοὺς κοινοῖς ἀναθήμασιν ἐδωροῦντο. Θεωρήσαντες δὲ, καὶ πανηγυρίσαντες, καὶ τὰς ἄλλας φιλοφροσύνας παρ' ἀλλήλων λαβόντες, εἴτι πρόσκρουσμα πρὸς πόλιν ἐγεγόνει, δικασταὶ καθεζόμενοι διῄτων, καὶ περὶ τοῦ πρὸς βαρβάρους πολέμου καὶ περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμοφροσύνης κοινὰς ἐποιοῦντο βουλάς.

Cuius exemplum secuti Iones, qui sedes transtulerunt ex Europa in Cariae partis maritimas, et Dorienses, qui in iisdem locis vrbis condiderunt, templa communibus sumptibus exstruxerunt, Iones, Dianae fanum, Ephesi, Dorienses, Apollinis Triopii. Quo statis temporibus cum vxcribus et liberis conueniebant et vna sacris operam dabant, et mercimoniis, institutisque equestribus gymnicis et musicis certaminibus variis deosque communibus donariis honorabant. Peractis vero spectaculis, et nundinis atque aliis festis, in quibus omnes omni humanitatis genere se mutuo excipiebant, siqna inter Ciuitates intercessisset offensio, Iudices sedentes de ea cognoscebant, et de bello contra Barbaros gerendo et de mutua concordia inter se consultabant.

Diod. Sic. l. 15. ad Olymp. CI. 4.

Κατὰ τὴν Ἰωνίαν ἐννέα πόλεις εἰώθεισαν κοινὴν ποιεῖσθαι σύνοδον τὴν τῶν Πανιωνίων, καὶ θυσίας συνθύειν ἀρχαίας καὶ μεγάλας Ποσειδῶνι περὶ

Nouem per Ioniam vrbes solenni Panionia conuentu frequentare, et opimas Neptuno victimas, antiquo ritu, ad Mycalen quam vocant in solitario quodam loco sacrificare consueuerant. Quae festi Panionici so-

[f] Herodot. l. I. §. 141, etc.

ler-

τὴν ὀνομαζομένην Μυκάλην ἐν ἐρήμῳ τόπῳ. Ὕστερον δὲ πολεμῶν γενομένων περὶ τούτους τοὺς τόπους, οὐ δυνάμενοι ποιεῖν Συνπανιώνια, μετέθεσαν τὴν Πανήγυριν εἰς ἀσφαλῆ τόπον, ὃς ἦν πλησίον τῆς Ἐφέσου.

lennitas cum per crebra illic bella celebrari non amplius posset, in locum magis tutum ab Epheso non procul comitia illa transtulerunt.

Praeter Amphictyonas autem, *quod*, vt ait Plinius [g], *erat publicum Graeciae Concilium*, et in quo vniuersi istius populi factiones conspirabantur, necesse erat vt aliae atque aliae Ciuitates, quas vel priuata aliqua calamitas, aut similitudo fortunae, aut consilii ratio in communionem aliquam et necessitatem amicitiae coegerat, eae proprios et priuatos conuentus cogerent, quos Amphictyonias dicerent, ad magni istius Concilii imaginem et exemplum institutos, ambitu tamen et auctoritate, addo etiam nomine et celebritate, longe inferiores.

Diod. Sic. l. 15. ad Olymp. c. 4.

Ὁ δὲ δῆμος [Ἀθηναίων] κοινὸν Συνέδριον ἁπάντων τῶν Συμμάχων συγκατεστήσαντο, καὶ Συνέδρους ἀπέδειξαν ἑκάστης πόλεως. ἐτάχθη δὲ ἀπὸ τῆς κοινῆς γνώμης τὸ μὲν Συνέδριον ἐν ταῖς Ἀθήναις συνεδρεύειν, πόλιν δ' ἐπίσης καὶ μεγάλην καὶ μικρὰν μιᾶς ψήφου κυρίαν εἶναι.

Populus [Atheniensis] communem omnium quibus cum sociale foedus icerant senatum instituit, in quo delecti ex vnaquaque Ciuitate consultarent. Conuenerat autem inter ipsos decreto communi, vt consessus ille Athenis haberetur, et cunctis ex aequo vrbibus, magnae siue paruae essent, vnius suffragii ius et potestas foret.

Huiusmodi autem verisimile est plurimos olim conuentus celebrari, partim perpetuos, partim subitos et pro fortunarum ratione ad tempus solummodo agitatos. Celeberrima longe erat Amphictyonia circa Calauriam, cuius memoriam *Strabo* nobis conseruauit.

Strab. l. VIII. p. m. 374.

Ἦν δὲ καὶ Ἀμφικτυονία τις περὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο ἑπτὰ πόλεων, αἳ μετεῖχον τῆς θυσίας. Ἦσαν δὲ Ἑρμιών, Ἐπίδαυρος, Αἴγινα, Ἀθῆναι, Πρασιεῖς, Ναυπλιεῖς, Ὀρχόμενος ὁ Μινύειος.

Fuit et Amphictyonum conuentus quidem ad hoc templum ciuitatum VII, *quarum nomina Hermione, Epidaurus, Aegina, Athenae, Prasiae, Nauplia, Orchomenus Minyeius.*

Tali nimirum foedere tenebantur Ciuitates in lapide nostro recitatae, quae legatos Delum miserunt, leges de Sacris, Deliis nempe, laturos, ceteraque administraturos quae huic Rerump. communioni conuenire

[g] XXXV. 9.

maxime

maxime viderentur. Neque tamen Delii ipſi videntur ad condicionem foederis admitti, aut iuris alicuius aut dignitatis praerogatiua vna cum ceteris in Aegaeo populis cenſeri. Quorum omnium fidem abunde facit *Athenaeus*, apud quem ſolum ex vetustis ſcriptoribus horunce Amphictyonum vestigia exstare credo. In eo autem memoriae proditum est ex auctoritate *Apollodori* Athenienſis, nihil in his Sacris peragendis ad Incolas ipſos adtinere praeter ministerium ſacras epulas coquendi [h] lectuloſque sternendi. Addit ille, eueniſſe ex ea conſuetudine, vt multis Deli Incolis ex istiusmodi operis et e ratione Rei Culinariae inderentur nomina quae ad posteros propagarentur, cuiusmodi erant Μάγαδις, Γογγύλος, Χοίραχοι, ΑΜΝΟΙ, ΑΡΤΥΣΙΛΑΟΙ, Σήσαμοι, ΑΡΤΥΣΙΤΡΑΓΟΙ, Νεωκόροι, Ιχθυβόλοι, Κυμινάνθαι. Immo totam gentem Deliorum vna appellatione contineri ait, Ελεοδύτας nempe, διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι. Ελεὸς autem est Menſa Coquinaria :

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ΕΛΕΟΙΣΙΝ ἔθηκε
Homer. *Iliad.* I. 215.

Vnde cum quidam olim P. hunc in ius vocaſſet, non dicam ſcripſit in DELIOS, ſed ΕΛΕΟΔΥΤΑΣ, τὸ κοινὸν τῶν Ελεοδυτῶν ἐπηγράψατο. Verba ſunt Auctoris mei. Eius nomenclaturae ſunt Delii plurimi in marmore quod explicamus, Αρίστων nempe, col. 1. l. 14. Πύρραιθος, col. 2. l. 9. Ευφραίνετος, l. 15. Κλέταρχος, l. 17. Ita etiam in marmore Deliaco apud Arundelliana, CLVII.

ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ ΑΜΝΟΥ ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

Ego interea huius historiolae neſcius, et tanta auctoritate destitutus, fractas illas et hiulcas voces

col. 1. l. 15. Α.ΤΥΣΙ.ΕΩΣ
col. 2. l. 21. Α.ΣΙ....

dudum emendaueram ſecurus

ΑΡΤΥΣΙΛΕΩΣ
ΑΡΣΙΛΕΩΣ

Apud Romanos ſimiliter lectisterniis praeeſſe ſolebant quos EPVLONES vocarent, Collegium ſc. IIIuirale primo A. V. C. DLIII institutum. *Romae eo primum anno IIIuiri Epulones facti, C. Licinius Lucullus, T. Romuleius qui legem de creandis his tulerat, et P. Porcius Lecca.* Liu. XXXIII. *Sed vt Pontifices veteres, propter ſacrificiorum multitudinem,* tris viros Epulones *eſſe voluerunt, cum eſſent ipſi a Numa, vt etiam illud ludorum epulare ſacrificium facerent, instituti.* Cic. III. *de Orat.* 73. deinde autem VII viri facti :

[h] μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρείχοντο χρείας. Athen. l. c.

SACER-

SACERDOT. BONAE. DEAE.
ET. COLLEG. VII. VIR. EPVLON.
Gruter. CCXXVII. I.

item in alia Inſcriptione *Gruteriana*, quam in aliena re laudauimus, pag. huius Commentarii 46.

AVGVSTI. TI. CLAVDI. CAISAR. VIIƎIR. EPVLON.

Item cuius Pater Flamen, aut Augur, aut Quindecimuirum ſacris faciundis, aut qui Septemuirum Epulonum, *aut Salius est.* Gell. I. 12. Et profecto nimium veriſimile est ex ea cura et exercitatione DELIACORVM GALLINARIORVM nomen et celebritatem profluxiſſe, *An tibi quaerendus annularius aliqui, quoniam* Gallinarium *inuenisti* Deliacum *illum qui oua cognoſceret.* Cic. 2. *Acad.* 26. *Tamen hoc accepimus, Deli fuiſſe compluris, ſaluis rebus illis, qui gallinas alere permultas quaestus cauſa ſolerent. hi, cum ouum inſpexerant, quae id gallina peperiſſet, dicere ſolebant.* Id. 2. *Acad.* 18. *Gallinas ſaginare Deliaci coepere.* Plin. X. 50. *Gallinae villaticae ſunt, quas deinceps rure habent in villis. De his qui* ὀρνιθοβοσκεῖον *instituere volunt, iidem adhibita ſcientia ac cura, vt capiant magnos fructus (vt maxime factitauerunt Deliaci) haec quinque maxime animaduertant oportet.* Varro *de R. R.* III. 9. *Huius igitur villatici generis non ſpernendus est reditus, ſi adhibeatur educandi ſcientia, quam plerique Graecorum et praecipue celebrauere Deliaci.* Colum. VIII. 2. Quod autem vehementer laboro, idem *Apollodorus*, dum de Deliis agit et de coquinaria hac prouincia, diſerte confirmat eos in hac cura AMPHICTYONIBVS ſubeſſe qui de his rebus statuere, et leges ferre ſolerent. Καὶ ὁ τῶν Ἀμφικτυόνων δὲ νόμος κελεύει ὕδωρ παρέχειν Ἐλεοδύτας· τοὺς τραπεζοποιοὺς καὶ τοὺς τούτους διακόνους σημαίνων. Athen. l. c.

Ex initio huius Monumenti Τάδε ἔπραξαν Ἀμφικτυόνες Ἀθηναίων, et aliunde, ſc. col. 2. l. 11. ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς τετάρων ἐτῶν, constabit vtique Iuriſdictionem hanc, et Praerogatiuam computum incundi, aliaſque res plenario iure administrandi Athenienſibus ceſſiſſe. Ea autem Iuriſdictio aut ambulatoria fuit et per vices alternabatur, qualis in magno Amphictyonum Concilio, illa Hieromnemonum ſolebat eſſe Potestas

ΘΕΟΙΣ.

ΕΠΙ. ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΕΝ.
ΔΕΛΦΟΙΣ. ΠΥΛΑΙΑΣ. ΗΡΙΝΗΣ. ΙΕΡΟ

ΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝ. ΑΙΤΩΛΩΝ. ΠΟ
ΛΕΜΑΡΧΟΥ. ΑΛΕΞΑΜΕΝΟΥ.
ΔΑΜΩΝΟΣ.

Apian. Cyriac. Anconit.
Gruter. CXXIX. 15. MXXI. 7.
Reinef. I. 241.

aut verisimilius est, vt olim[i] dixi, leonino iure omnia ad se traxisse inclementem hanc Remp. quae auctoritate et durissimo imperio saepissime insimulabatur Sociorum animos cum ceruicibus fregisse. Ad leuandam vero inuidiam, atque ad simultates tollendas, pro suo more loquendi, id quod in hac re Imperio potuit, Verbis deliniuit: et cum *more* agere *Amphictyonico* aequius et popularius fuisse videretur, eleganti hoc et callidissimo commento munia omnia imperii, magistratus iurisque dicundi adripuit, nomen remisit. Nam siue factum ominis gratia, siue decoris et elegantiae, nulla fuit Gens quae linguis faueret magis, aut ab omni vel acerbitate vel foeditate orationis studiosius caueret. Verbi gratia. Quodcunque in communi sociorum concilio vel ad classis aedificandas, vel ad muros reficiendos, vel ad exercitus comparandos, Ciuitatibus imperaretur, proprie dicebatur ΦΟΡΟΣ. Verum odiosum Tributi nomen, et Imperii magis quam Amicitiae videbatur: appellari idcirco coepit ΣΥΝΤΑΞΙΣ. Non id quod vi et necessitate soluerent, sed Symbola quam vltro conferrent. Ελεγε δὲ ἑκάστους Φόρους, Συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ελληνες τὸ τῶν Φόρων ὄνομα. Harpocr. in v. Σύνταξις.[k] Iterum. Durius erat et incivilius nomen ΠΟΡΝΗ: Leuius ΕΤΑΙΡΑ. Eoque deinde honestiori vocabulo meretricios amores dissimulabant. Erat Athenis delubrum ΕΤΑΙΡΑΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, de qua *Apollodorus Athenienfis* in libro de Diis ita scribit, Εταίραν τὴν Αφροδίτην τὴν τοὺς ἑταίρους καὶ τὰς ἑταίρας συνάγουσαν· τοῦτο δ' ἐστὶ φίλας. καλοῦσι γοῦν καὶ αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἱ παρθένοι τὰς συνήθεις καὶ φίλας, ἑταίρας —— καλοῦσι δὲ καὶ τὰς μισθαρνούσας ἑταίρας, καὶ τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνεῖν, ἑταιρεῖν, ΟΥΚ ΕΤΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΤΥΜΟΝ ἀναφέροντες, ἀλλὰ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΣΧΗΜΟΝΕΣΤΕΡΟΝ, καθὸ καὶ Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν τοὺς ἑταίρους διαστέλλων φησί.

Πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων, νὴ Δία,
Μᾶλλον δ' ἑταιρῶν. ταὐτὰ δ' ὄντα γράμματα
Τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ.

Athen. L. 13. p. m. 283.

[i] Pag. 10. [k] Vid. *Spanheim.* ad *Iulian. Orat.* I. p. 166.

Tam

Tam *Carcerem* quam *Lupanar* velabant honestissimo vocabulo, cum vtramque malam mansionem appellarent ΟΙΚΗΜΑ[l]. Omnium denique disertissime *Demosthenes*[m], Οἶμαι γὰρ ἂν μηδένα ἀντειπεῖν ὡς οὐχ ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν, ἢ νῦν ἐστιν ἀγαθὰ, ἢ θἄτερα, ΙΝΑ ΜΗΔΕΝ ΕΙΠΩ ΦΛΑΥΡΟΝ, ἐκ τοῦ τῶν τριήρων τὰ μὲν κτήσεως, τὰ δ' ἀπουσίας γέγονεν.

l. 5. ΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΣ] Vnusquisque Atheniensium, qui in Monumento nostro ad munus aliquod praestandum accedit, patrio ritu, Parentis nomine censetur, itemque Populi siue Pagi cui adscribebatur. Hoc in formulis istius Gentis ceterisque monumentis publicis perpetuo fere obtinet. Nemo absque ea solennitate vel legem vnquam rogauit, aut testimonium dixit, aut testamentum signauit, aut reum peregit, aut magistratum gessit, aut magistratui erat a manu[n]. Norunt omnes, qui literas humanissimas norunt, decantatissimum illum Senarium[o],

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ ΤΑΔ ΕΙΠΕ

ex initio Rogationis Demosthenicae desumptum; et triste illud carmen, siue formulam accusandi,

ΘΕΣΣΑΛΟΣ ΚΙΜΩΝΟΣ ΛΑΚΙΑΔΗΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΝ ΚΛΕΙΝΙΟΥ ΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΝ
ΕΙΣΗΓΓΕΙΛΕΝ ΑΔΙΚΕΙΝ ΠΕΡΙ ΤΩ ΘΕΩ etc.[p]

Romani etiam moris erat, vti ex fragmento *Legis Seruiliae*[q] apparet, Ciuem Romanum PATRE, TRIBV et COGNOMINE ostendere. Nempe haec erat series; *Praenomen* cum *nomine: Praenomen* item *Patris* (aliquando etiam *Aui)* deinde *Tribus* sexto casu, vltimo demum *Cognomen*[r]. Testis poterit esse Cicero. CVM. SER. SVLPICIVS. Q. F.

[l] Ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν Πόρνας Ἑταίρας, τοὺς δὲ Φόρους Συντάξεις, Φυλακὰς δὲ τὰς Φρουρὰς τῶν πόλεων, Οἴκημα δὲ τὸ Δεσμωτήριον καλοῦντας, πρῶτον Σόλωνος ἦν, ὡς ἔοικε, σόφισμα τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν Σεισάχθειαν ὀνομάσαντος. Plutarch. in Solone. Καὶ οἱ ταμίαι, ἐφ' ὧν ὁ ὀπισθόδομος ἐνεπρήσθη, καὶ οἱ τῶν τῆς θεοῦ, καὶ οἱ τῶν ἄλλων θεῶν, ἐν τῷ ΟΙΚΗΜΑΤΙ τούτῳ ἦσαν, ἕως ἡ κρίσις αὐτοῖς ἐγένετο. Demosth *c. Timocrat.* p. 468. Edit, Benenati: Pro LVPANARI. Τήνδε θυγατέρα τὴν ἑωυτοῦ κατίσαι ἐπ' ΟΙΚΗΜΑΤΟΣ, ἐντειλάμενον πάντας τε ὁμοίως προσδέκεσθαι. Herodot. *Euterp.* 121. Male Interpres, *domi.* Ἐς τοῦτο δὲ ἐλθεῖν Χέοπα κακότητος, ὥστε τὴν θυγατέρα τὴν ἑωυτοῦ, χρημάτων δεόμενον, κατίσαντα ἐπ' ΟΙΚΗΜΑΤΟΣ, προστάξαι πρήσσεσθαι ἀργύριον ὁκόσον δή τι. Idem ibid. 126. Συμβουλεύω σοι, Θέτταλε, ποικιλόδιφρε, τὰς ἐπὶ τῶν ΟΙΚΗΜΑΤΩΝ ἀσπάζεσθαι. Athen. l. 13. p. m. 281. Πρῶτος Σόλων διὰ τὴν τῶν νέων ἀκμὴν ἔστησεν ἐπὶ ΟΙΚΗΜΑΤΩΝ γύναια πριάμενος —— πανδήμου Ἀφροδίτης ἱερὸν πρῶτον ἱδρύσασθαι, ἀφ' ὧν ἠργυρίσαντο αἱ προστᾶσαι τῶν ΟΙΚΗΜΑΤΩΝ. Id. ibid. p. m. 282. [m] *c. Androt.* [n] *Brodaeus* V. *Miscell.* 5. *Demosth. c. Boeotum de nomine.* [o] Παραυτίκα μὲν οὖν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῇ νίκῃ διὰ τὴν χαρὰν ἐξυβρίσας —— ᾖδε τὴν ἀρχὴν τοῦ Δημοσθένους ψηφίσματος, πρὸς πόδα διαιρῶν καὶ ὑποκρούων, ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ ΤΑΔ ΕΙΠΕΝ. Plutarch. in *vita Demosthenis.* [p] Idem. in *vita Alcibiadis.* [q] *Gruter.* DVI. [r] Vide *Asconium* in prooemio *Ciceronis in Verrem,* et virum celeberrimum *Wesselingium Probabil.* c. 15.

LEMONIA. RVFVS. ITA. DE. REP. MERITVS. SIT. VT. HIS. ORNAMENTIS. DECORARI. DEBEAT. SENATVM. CENSERE. ATQVE. E. REP. EXISTIMARE. AEDILIS. CVRVLIS. EDICTVM. QVOD. DE. FVNERIBVS. HABEANT. SER. SVLPICII. Q. F. LEMONIA. RVFI. FVNERI. MITTERE[s]. In lapide *Brixienſi*

C. IVLIO. C. F.
FAB. SCAPT.[t]
CAESARI.
AVGVSTO.

Gruter. CXXVI. 3.

Iterum in *Corinthiaco*[u],

Π. ΛΙΚΙΝΙΟΣ. ΠΥΑΙΜ. ΠΡΕΙΣΚΟΣ.

Quem olim emendatiſſime distinxit *Perizonius*[x] hoc modo,

Π. ΛΙΚΙΝΙΟΣ. Π. Υ. ΑΙΜ. ΠΡΕΙΣΚΟΣ.

nempe P*ublius* LICINIVS P*ublii* F*ilius* AEM*ilia* PRISCVS. Pagorum Atticorum nomina, nomina item gentilia quae inde deducuntur, ex antiquis, *Stephano* maxime *de vrbibus*, *Harpocratione*, *Heſychio* aliiſque collegit et ſingulari libro digeſſit Vir incredibilis operae *I. Meurſius*, quem optimus *Sponius* marmorum auctoritate fretus ſaepiſſime in viam reduxit. De ſcriptura populorum, qui hic leguntur, vix quidquam dubitatur, Σκαμβωνίδης l. 5. Αχαρνεὺς l. 6. ἐκ Κοίλης l. 8. Μαραθώνιος l. 9. Παλληνεὺς l. 10. Ερμείῳ l. 34. De voce Ξυπεταίων l. 7. ſolummodo lis moueri poſſe videtur. Quam, cum varie in libris ſcribitur, forte ad hoc exemplar redigi oportet. Alium omnino lapidem non noui vbi iste Populus exaratur.

l. 6. ΙΔΙΩΤΗΣ] Primum hodie legitur *proprium* nomen Ἰδιώτης. Quod tamen indubie legitur. Patrem habuit Theogenem, miror ni illum ab *Aristophane*[y] lepide depexum, et aeuo ſuo ſatis celebrem. Θεογένης οὗτος, ait σχολιαστὴς ad locum, ἐστὶν ὁ Αχαρνεὺς. Tempora certe concordant.

l. 10. Lege ΑΙΔΕ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΤΟ ΤΟΚΟ ΑΠΕΔΟΣΑΝ. Ciuitates quae hoc foedere coniunguntur, ſunt MYCONVS, SYRVS, TENVS, CEOS, SERIPHVS, PARVS, SIPHNVS, IVS, PARVS, ex Inſ. Icaro duae, THERME et OENAE, NAXVS denique, ANDRVS, CARYSTVS, et vna praeterea, cuius memoria aboletur. Omnes, ſi *Caryſtios* ſolummodo excipias, in numero Cycladum. Cyclades autem ab aliis Scriptoribus aliter recenſentur.

[s] IX. *Philip.* excunte. [t] *Fabianis et Scaptienſibus tribulibus ſuis.* Sucton. in *Octauio* c. 40. [u] Apud *Sponium* in *Miſcell. Erudit. Antiq.* p. 363. et in Schedis ineditis *Vernoni.* [x] Vid. *Perizon.* ad *Aelian. V. H.* IV. 9. [y] *Ran.* 1178.

Scy-

Scylax Caryandensis[z]	Dicaearchus[a]	Artemidorus[b] et Strabonis Excerptor	Strabo	Eustathius[c]	Mela
ΚΕΩΣ	ΚΕΩΣ	ΚΕΩΣ	ΚΕΩΣ	Κύθνος	Sicynus
Κύθνος	Κύθνος	Κύθνος	Κύθνος	ΠΑΡΟΣ	Hypanus
ΣΕΡΙΦΟΣ	ΣΕΡΙΦΟΣ	ΣΕΡΙΦΟΣ	ΣΕΡΙΦΟΣ	Αμοργὸς	Cythnus
ΣΙΦΝΟΣ	ΣΙΦΝΟΣ	Μῆλος	Μῆλος	ΔΗΛΟΣ	SIPHNVS
ΠΑΡΟΣ	Κίμωλος	ΣΙΦΝΟΣ	ΣΙΦΝΟΣ	ΤΗΝΟΣ	SERIPHVS
ΝΑΞΟΣ	ΔΗΛΟΣ	Κίμωλος	Κίμωλος	ΙΟΣ	Rhene.
ΔΗΛΟΣ	ΜΥΚΟΝΟΣ	Πρεπέσινθος	ΠΑΡΟΣ	ΣΕΡΙΦΟΣ	PARVS
Ρήνη	ΤΗΝΟΣ	Ωλέαρος	ΝΑΞΟΣ	ΜΥΚΟΝΟΣ	Scyrus
Σκῦρος	ΑΝΔΡΟΣ	ΠΑΡΟΣ	ΣΥΡΟΣ	ΣΥΡΟΣ	TENVS
ΜΥΚΟΝΟΣ		ΝΑΞΟΣ	ΜΥΚΟΝΟΣ	ΣΙΦΝΟΣ	MYCONVS
ΤΗΝΟΣ		ΣΥΡΟΣ	ΤΗΝΟΣ	ΑΝΔΡΟΣ	NAXVS
ΑΝΔΡΟΣ		ΜΥΚΟΝΟΣ	ΑΝΔΡΟΣ	ΝΑΞΟΣ	DELVS
		ΤΗΝΟΣ			ANDRVS
		ΑΝΔΡΟΣ			
		Γύαρος			

[z] Ex Edit. *Iac. Gronouii*, Lugd. Bat. 1697. et *I. Hudsoni*, Oxon. 1698. tomo priore Geographorum veterum. [a] Inter *Hudsoni* Geographos. tom. 2. [b] Vid. eius fragmenta subiecta *Marciano Heracleotae* apud *Geographos Vett.* Cel *Hudsoni.* p 79. [c] ad *Dionysium Perieget.* ỳ. 525.

ibid.

ibid. ΤΟΚΟ] Τόκος, vnde ſumptus ad DELIA exſequenda ſuppeditarentur, erat *aut* Symbola quam vnaquaeque Ciuitas ſponte erogabat, *aut* Tributum quod imperioſe exercebatur, *aut* Fundorum reditus, *aut* denique Vſura, et Faeneratio. Et in hoc potiſſimum animo ſum, cum Τόκοι de *factura* proprie dici video: Incrementum ſc. quod ad ſortem accedit, cum nummus nummum parit[d]. *Non* erat Aedium fundorumue locatio, tum quia talem quaestum, *reditum* ſc. ea vox deſignare neque debeat neque ſoleat, tum quia iste proventus alibi in hoc rationario ſc. l. 25. etc. putatur. *Non* erat ſymbola collatitia et voluntaria, ex arbitrio profecta, et ab eo modum finemque accipiens, cum dicitur in auerſo latere aliquid ex ratiuncula restare. *Non* denique Pecunia imperata nomine vectigalis, cum vix credam gentem hanc, cultiſſimam licet et elegantem, eouſque tamen proceſſiſſe religionis in loquendo, vt duram istam neceſſitatem tam leni aut potius tam alieno nomine deſcribere ſolerent.

ibid. ΣΥΡΙΟΙ] Erat inſula SCYRVS quam inter Cycladas numerare ſolebant nonnulli ex antiquis, vt *Scylax, Mela: Plinius*[e] item vocat *Cycladum et Sporadum extimam.* Erat etiam SYRVS iuxta Ortygiam[f], i. e. Delum, cuius ciues proculdubio hic intelliguntur. Nam et Cycladibus proprie adnumeratur, et in hoc marmore diſertiſſime Σύριοι non Σκύριοι exaratur. Credo autem constantiſſime auctores, qui *Scyrum* Cycladibus adnumerant, eſſe emendandos, et reponi oportere *Syrum.* Id de *Scylace Caryandenſi* tam verum est quam quod est maxime verum. Cur non igitur de ceteris?

l. 12. ΙΗΤΑΙ] Ciues inſulae quae nominabatur *Ius.* Δεικνύουσι δὲ οἱ ΙΗΤΑΙ καὶ Ὁμήρου μνῆμα ἐν τῇ νήσῳ. Pauſan. in *Phocicis* p. 655. Τὸ ἐλεγεῖον τόδε ἐπέγραψαν ΙΗΤΑΙ ὕστερον χρόνῳ πολλῷ. Herodot. in *v. Homeri.*

[d] Ὁ δὲ τόκος αὐτὸ ποιεῖ πλέον. ὅθεν καὶ τοὔνομα τοῦτ' εἴληφεν. ὅμοια γὰρ τὰ τικτόμενα τοῖς γεννῶσιν αὐτά ἐστιν. ὁ δὲ τόκος γίνεται νόμισμα νομίσματος. Aristot. I. *Politic.* 7. Vnde quidam e Vett. dixit, Τοκίζεται αὐτῷ ἀργύριον. Vid. *Poll.* L. 3. C. 9. Neſcius enim vt eſſes nolim, vbi de *Prouentibus* et *Fructibus* agitur, ad id genus restringi ΤΟΚΟΝ et ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΝ, vbi res rem ſibi ſimilem, ſpecies ſpeciem generauerit. *Gregorius Nyſſenus* in Epistola Canonica: Καίτοι παρὰ τῆς θείας γραφῆς ὁ Πλεονασμὸς καὶ ὁ Τόκος τῶν ἀπειρημένων ἐστί. Ad quae verba Balſamo: Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστιν, ὡς ὅταν τις δῷ τινὶ σῖτον, ἢ οἶνον, ἢ ἔλαιον, ἢ ἄλλο τι ἐπὶ τῷ λαβεῖν ὁμολογηθὲν πλέον τοῦ δοθέντος —— ὁ δὲ ΤΟΚΟΣ ΛΕΓΕΤΑΙ ΕΠΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ. *Fenerator a fenore est nominatus. Fenus autem dictum a* fetu, *et quaſi* a fetura quadam pecuniae parientis *atque increſcentis.* Varro apud *Gellium* XVI. 12. *Lex de credita pecunia Fenebris a Fetu dicta,* quod crediti nummi alios pariant, vt apud Graecos eadem res Τόκος dicitur. *Festus.* [e] IV. 12. [f] Σῦρος δ' ἐστὶ μηνύουσι (f. μηνύουσα) τὴν πρώτην συλλαβὴν —— ταύτης δοκεῖ μνημονεύειν ὁ Ποιητὴς (Odyſſ. Ο. 402.) Συρίην καλῶν·

Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται (εἴπου ἀκούεις)
Ὀρτυγίης καθύπερθε.

Strab. l. 10. in deſcriptione Cycladum.

De

De patria quoque Homeri multo maxime dissensum est. Alii Colophonium, alii Smyrnaeum, sunt qui Atheniensem, sunt qui Aegyptium dicant fuisse. Aristoteles tradit ex insula Io natum. M. Varro in libro de Imaginibus primo Homeri imagini hoc epigramma apposuit,

> *Capella Homeri candida haec tumulum indicat,*
> *Quod hac* Ietae *mortuo faciunt sacra.*
>
> Gell. III. 11.

Ium insulam inter Cycladas recensent *Eustathius* et *Stephanus Byzantinus.* Arbitror autem post Ietas in nostro monumento recenseri Parios ΙΗΤΑΙ 𐅅ΗΗΗ ΠΑΡΙΟΙ ΧΧ𐅆ΗΗΗΗ𐅄ΔΔ. Populum interuenisse constat ex ratione numeralium.

l. 13. ΘΕΡΜΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ] Icarus insula incelebrior in eodem mari, quam Cycladibus adnumerat *Stephanus,* non longe a Samo, duas ciuitates habuit. Οἰνόη, μία τῶν ἐν Ἰκαρίᾳ (nam ita aliquando scribitur) ΔΥΟ ΠΟΛΕΩΝ. Steph. *Byzant.* Ἴκαρος δίπολις. Scylax[g]. *Icarus quae nomen mari dedit tantundem ipsa in longitudinem patens,* cum oppidis duobus, tertio amisso. *Plin.* IV. 12. Vocabantur duo ista oppida Οἰνόη et Δράκανον, teste *Strabone*[h]. Tertium itaque oppidulum, *Stephani, Plinii* et *Strabonis* aetate amissum restituit marmor nostrum:

ΟΙΝΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ
ΘΕΡΜΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ.

ibid. lege ΘΕΡΜΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ ΗΗΗ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ etc.
l. 14. ΟΙ ΔΕ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΟ ΤΟΚΟ ΑΠΕΔΟΣΑΝ
l. 15. ΑΡΙΣΤΩΝ
ibid. ΑΡΤΥΣΙΛΕΩΣ
l. 16. ΑΓΑΣΙΚΛΕΗΣ.
l. 17. ΔΗΛΙΟ
l. 18. ΔΗΛΙΟΣ
l. 19. Fortasse ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ΤΗΝΙΟΣ
ibid. ΛΕΥΚΙΝΟΣ ΔΗΛΙΟΣ ΥΠΕΡ ΚΛΕΤΑΡΧΟ ΔΗΛΙΟ
l. 21. ΠΑΤΡΟΚΛΕΗΣ ΔΗΛΙΟΣ
l. 22. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΟΚΟ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΩΝ
ΗΗΗΔΔΠ

[g] p. 50. Edit. Gronou. [h] l. 14. p. m. 639.

Post

Post solutiones Ciuitatum hominumque singularium sequitur

l. 23. TITVLVS III.

quem sic leges

ΕΙΣΕΠΡΑΧΘΗ ΜΗΝΥΘΕΝ ΕΚ ΤΩΝ
ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ ΔΗΛΙΟ Η Η Π 𐅄 Δ Δ Δ

l. 24. TITVLVS IV.

ΕΙΣΕΠΡΑΧΘΗ ΜΗΝΥΘΕΝ ΠΑΡΑ ΠΥΘΩΝΟΣ ΔΗΛΙΟ Χ 𐅅

ibid. TITVLVS V.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΕΧΥΡΩΝ ΤΩΝ ΩΦΛΗΚΟΤΩΝ
ΤΑΣ ΔΙΚΑΣ ΤΙΜΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Χ𐅅ΗΗΗΔΔΔΔΠ

In prioribus computantur mulctae Episthenis et Pythonis, quibus dica, ἀσεβείας nempe, scripta olim erat: In hoc summa argenti nata ex *satisdatione*, vt loquuntur ICti, *iudicatum soluendi*. Inter cetera auctoritatis exempla iure etiam dicundo pollebant Amphictyones.

l. 25. TITVLVS VI.

ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ ΤΕΜΕΝΩΝ ΕΞ ΡΗΝΕΙΑΣ ΕΠΙ
ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟ ΙΠΠΟΔΑ-
ΜΑΝΤΟΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΔΕ ΠΑΛΑΙΟ ΙΠΠΙΟ
Τ Τ Χ Η Η . .

Confer haec cum iis quae habet *Harpocratio*, Ἀπὸ μισθωμάτων, ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων, nempe cum docet ex aruipendiis siue reditibus sacris solita Sacra fieri. Ἑκάστῳ θεῷ, inquit ille, πλέθρα γῆς ἀπένεμον, ἐξ ὧν μισθωμάτων αἱ εἰς τὰς θυσίας ἐγίνοντο δαπάναι. Vide quae scripsit *Valesius* in *Maussacum* p. 237. De latifundiis speciatim Apollini Delio consecratis hoc memoriae proditum est. Nicias Atheniensis, dum in his sacris Ἀρχιθεώρου munus splendidissime administrauit, χωρίον μυρίων δραχμῶν πριάμενος καθιέρωσεν, οὗ τὰς προσόδους ἔδει Δηλίους καταθύοντας ἑστιᾶσθαι, atque etiam τοῦτο τῇ στήλῃ ἐνέγραψεν ἣ ὥσπερ φύλακα τῆς δωρεᾶς ἐν Δήλῳ κατέλιπεν. Plutarch. in *Nicia*.

l. 26. ΕΞ ΡΗΝΕΙΑΣ] Cum Reditus Rheneaci sc. ΤΤΧΗΗ.. sint in quincupla, et quod excurrit, ratione ad reditus Deliacos ΧΧΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔ, nil adeo mirum si ista insula, quam alteram Delum faciunt, et quam Polycrates Apollini consecrauit [h], tantopere ab isto Deo dilecta sit.

Ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.

Theocr. XVII. *Idyll.* 70.

[h] Vid. supra p. 18.

ibid.

ibid.] Ad hunc locum ita adnotauit Vir doctissimus, cuius verba verto. ΕΞ ΡΗΝΕΙΑΣ. Rarissime inuenitur Ξ exeunte voce ante dictionem quae a Consonante orditur. Exempla tamen habes quae ex *Marmoribus Arundellianis* produxit *M. Mattairius*,[1] vbi reperitur ante Σ. His adiunge *Etym. M.* Ἐκ Ῥώμης. Η Ἐξ Πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ Ξ εἰς Κ. Δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος· οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, Διεξσωλῆνος, καὶ πάλιν, Διεξτομύριον —— ἔτι δεῖ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν τέλει στίχου· οἷον, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ,

> Ενθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
> Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ιησονίης ἀπὸ νηὸς,

καὶ χωρὶς τοῦ Πάρεξ. Locus *Theocriti* est *Idyll.* XXII. 30. vbi tamen vulgo excuditur ἀμφοτέρων ΕΚ. Legitur Πάρεξ, infracta consona finali *Iliad.* Λ. 486.

> Στῆ δὲ πάρεξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.

Ad quem locum *Eustathius:* Ορα δὲ καὶ τὸ Πάρεξ, ἁπλῶς τε [illegible] δίχα τινὸς συντάξεως, καὶ μὴν τοῦ Ξ, καὶ ταῦτα συμφώνου ἐπιφερομένου καὶ μὴν διὰ τοῦ Κ, ὡς ἐν τῷ —— Πάρεκ νόον ἤγαγε. De voce Πάρεξ haec etiam habet auctor *Etymologici M.* Πάρεξ, παρὰ τὴν Παρὰ πρόθεσιν καὶ τὴν Ἐξ, ἥτις δηλοῖ τὸ ἐκτός. βαρύνεται δὲ καὶ ὀξύνεται πρὸς διάφορα σημαινόμενα. Τὸ μὲν ἐν βαρυνόμενον σημαίνει τὸ χωρὶς, καὶ συντάσσεται γενικῇ· οἷον Πάρεξ τοῦ Κυρίου, καὶ Πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους. Desumptum illud ex *Psalm.* XVII. 34. hoc ex *Herodoto* IV. 46.

l. 27. TITVLVS VII.

ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ ΤΕΜΕΝΩΝ Ε. ΔΗΛΟ ΕΠΙ
ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ Χ Χ Η Η Η Η Η 𐅄 Δ Δ Δ Ͱ Ͱ Ͱ Ͱ

Dubium in marmore nostro exaretur ΕΚ ΔΗΛΟ, anne ΕΓ ΔΗΛΟ, ideoque neutram lectionem excudi volui. Saepe posteriori modo lapides sunt incisi. Vid. *Montfauc. Palaeograph. Gr.* p. 146. *Spanhem. Numism.* T. 1. p. 119.

l. 28. TITVLVS VIII.

ΟΙΚΙΩΝ ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ ΕΠΙ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣΙ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΔΕ ΙΠΠΙΟ
Η Η 𐅄 Δ Δ Δ Δ Π Ͱ Ͱ

Ita hunc titulum leges securus. De aedibus in Delo sacris alibi agetur.

[1] de Gr. dialect. p. 165.

EXPENSARVM

TITVLVS I.

l. 31. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΚΑΙ ΤΩΙ ΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩΙ ΜΙΣΘΟΣ Χ 𐅅

De Coronis pauca habe. In ſacris faciundis Deorum templa, porticus et veſtibula corollis ornare ſoliti ſunt Veteres. Στεφανοῦσι δὲ καὶ τὰς τῶν ἐρωμένων θύρας, ἤτοι τιμῆς χάριν, καθαπερεί τινος θεοῦ τὰ πρόθυρα στεφανοῦσιν αὐτῶν· ἢ οὐ τοῖς ἐρωμένοις, ἀλλὰ τῷ Ἔρωτι ποιούμενοι τὴν τῶν στεφάνων ἀνάθεσιν. Τοῦ μὲν γὰρ Ἔρωτος τὸ ἐρώμενον ἄγαλμα, τούτου δὲ ναὸν ὄντα τὴν οἴκησιν, στεφανοῦσι τὰ τῶν ἐρωμένων πρόθυρα. Athen. l. 15. p. m. 332. de Coronis amatoriis. Praecipue autem hoc honore Deum ipſum, cui vota facerent, mactare, erat et maxime ſolenne, et id ad quod hic Titulus Expenſarum ſpectare videtur. *In ipſo fere meditullio Hipponae Deae ſimulachrum, aediculae reſidens, quod accurate* corollis roſeis *recentibus fuerat ornatum.* Apul. III. *Metam.* Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς, οὔτε ΣΤΕΦΑΝΟΥΝΤΟΣ, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ οὗτος, οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν. Verba ſunt Timonis de Ioue quiritantis apud *Lucianum.* Donarium iſtud eximium, Deo alicui merito ſuo maximo conſecratum, vocabatur ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἅπαντας ὁρᾶν ὑπὸ τῶν ΣΤΕΦΑΝΩΝ ταῖς χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα, οἱ Σύμμαχοι τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἀνδραγαθίας ἕνεκ' ἐστεφάνωσαν καὶ δικαιοσύνης, ἤ, ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΤΗΙ ΑΘΗΝΑΙ ΑΝΕΘΗΣΑΝ. Demoſth. *c. Timocr.*[k] Tale Ἀριστεῖον ſaepiſſime etiam Ciuibus ob rem gnauiter geſtam, ob beneuolentiam ceteraque in Remp. merita donare ſolebant. In Decreto Athenienſium apud *Ioſephum*[l],

ΤΙΜΗΣΑΙ. ΤΟΝ. ΑΝΔΡΑ.
ΧΡΥΣΩΙ. ΣΤΕΦΑΝΩΙ. ΑΡΙΣΤΕΙΩΙ. ΚΑΤΑ. ΤΟΝ.
ΝΟΜΟΝ.

Τὸ δὲ Βρούτου σῶμα ἀράμενοι μετὰ πολλῶν ἐπαίνων τε καὶ δακρύων εἰς τὴν Ῥώμην ἀπεκόμιζον οἱ κράτιστοι τῶν ἱππέων, ΣΤΕΦΑΝΟΙΣ ΚΕΚΟΣΜΗΜΕΝΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΙΣ. Dionyſ. Halic.[m] Ἔπαινον οὗ Μαρκίου διεξῆλθε πολὺν, καὶ ΣΤΕΦΑΝΟΙΣ αὐτὸν ΑΡΙΣΤΕΙΟΙΣ ἀνέδησαν. Idem.[n] Ἐκ ταύτης τῆς μάχης ΑΡΙΣΤΕΙΟΙΣ ΑΝΕΔΟΥΜΗΝ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ ΣΤΕΦΑΝΟΙΣ. Idem.[o] Male hanc lecti-

[k] pag. 475. Edit. Pariſinae. [l] I. *Antiqq. Iud.* 8. [m] V. *Antiqq. Rom.* 17. [n] VI. 94. [o] VIII. 29.

onem

onem ſollicitarunt nonnulli, qui operam *Dionyſio* impenderunt, vti obſeruatum est viro doctiſſimo, cui hoc in loco plurimum debeo.

Η. ΒΟΥΛΗ. ΚΑΙ. Ο. ΔΗΜΟΣ.
ΠΡΑΞΙΚΛΗΝ. ΝΕΟΜΗΔΟΥΣ.
ΕΤΙΜΗΣΑΝΤΟ. ΕΒΔΟΜΟΝ.
ΧΡΥΣΩΙ. ΣΤΕΦΑΝΩΙ. ΑΡΙΣΤΕΙΩΙ.
ΚΑΙ. ΕΙΚΟΝΙ. ΧΑΛΚΗΙ.
ΚΑΙ. ΠΡΟΕΔΡΙΑΙ. ΕΝ. ΤΟΙΣ. ΑΓΩΣΙΝ.
ΚΑΙ. ΣΙΤΗΣΕΙ. ΕΝ. ΠΡΥΤΑΝΕΙΩΙ.
ΑΡΕΤΗΣ. ΕΝΕΚΕΝ. ΚΑΙ. ΕΥΝΟΙΑΣ.
ΚΑΙ. ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ. ΤΗΣ. ΕΙΣ. ΤΗΝ.
ΠΑΤΡΙΔΑ.
ΚΑΙ. ΕΠΙ. ΤΗΙ. ΠΡΟΣ. ΤΟΥΣ. ΘΕΟΥΣ. ΕΥΣΕΒΕΙΑΙ.
ΚΑΙ. ΕΠΙ. ΤΩΙ. ΚΑΤΑ. ΠΑΝΤΑ. ΤΡΟΠΟΝ.
ΑΡΙΣΤΑ. ΠΕΠΟΛΙΤΕΥΣΘΑΙ.

Gruter. CCCCLX. 1.

TITVLVS II.

l. 32. ΤΡΙΠΟΔΕΣ ΝΙΚΗΤΗΡΙΑ ΤΟΙΣ ΧΟΡΟΙΣ
ΚΑΙ
ΤΩΙ ΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩΙ ΜΙΣΘΟΣ
Χ.

Nihil magis ſolenniter inter antiquos retro citroque dono datum, amicitiae, beneuolentiae aut ἀνδραγαθίας ergo, quam Tripodes.

Ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω,
Ἑπτ' ἀπύρους ΤΡΙΠΟΔΑΣ, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.

Homer. I. *Iliad.* 121.

Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω,
Η ΤΡΙΠΟΔ', ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν
Ἠὲ γυναῖχ' ἥ κέν τοι ὁμοῦ λέχος εἰσαναβαίνοι.

Id. Θ. 289.

πρὸς δ' αὐτοὶ ἐμηχανόωντο κέλευθον,
Μισθὸν ἀειρόμενοι ΤΡΙΠΟΔΑ μέγαν Ἀπόλλωνος·
Δοιοὺς γὰρ ΤΡΙΠΟΔΑΣ τηλοῦ πόρε Φοῖβος ἄγεσθαι
Αἰσονίδῃ περόωντι κατὰ χρέος.

Apollon. *Rhod.* IV. 528.

Munera principio ante oculos circoque locantur
In medio, ſacri tripodes, *virideſque coronae,*
Et palmae, precium victoribus.

Virg. V. *Aen.* 110.

Bina dabo argento perfecta atque aſpera ſignis
Pocula; deuicta genitor quae cepit Ariſba:
Et tripodas *geminos, auri duo magna talenta.*

Id. IX. *Aen.* 263.

Tripus vocabatur quodcunque tribus pedibus inſiſtebat, puta lebetes, menſae, calices, ſedilia, thuribula, lychnuchi[p]. Huiuſmodi bene multos, vetuſtatis reliquias, aere excudit et illuſtrauit Cl. *Sponius*[q]. Neque *fortium* ſolummodo erant virorum *praemia*, vt loquitur *Horatius*[r], verum in ludis, Apollinaribus maxime et Liberalibus[s], Choro qui certando viciſſet, dabantur in νικητήριον. Vix enim quenquam puto neſcire Tribum quae Athenis ἐν τοῖς Διονυσίοις vocaliſſimum chorum aleret, iſtiuſmodi praemium lege reportaſſe. Ἐπειδὴ δὲ τούς τε κρίτας διαφθείραντος τούτου τότε, καὶ διὰ τοῦτο τῆς φυλῆς ἀδίκως ἀφαιρεθείσης τὸν τρίποδα. Demoſth. *c. Midiam*[t]. Immemor autem ne ſis iſtius doni eam fuiſſe rationem, vt non domum ad victorem duceretur, verum ab eo Numini, cui ludi facti eſſent, cum religione quadam conſecraretur.

Herodot. Cl. 144.

Ἐν γὰρ τῷ ἀγῶνι τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος ἐτίθεσαν τοπάλαι τρίποδας χαλκέους τοῖσι νικῶσι· καὶ τούτους χρῆν τοὺς λαμβάνοντας ΕΚ ΤΟΥ ΙΡΟΥ ΜΗ ΕΚΦΕΡΕΙΝ ΑΛΛ ΑΥΤΟΥ ΑΝΑΤΙΘΕΝΑΙ ΤΩΙ ΘΕΩΙ.[u]

Nam in certamine Apollinis Triopii tripodes victoribus conſtituebantur olim aerei: QVOS ACCEPTOS NON E SACRO [templo] EFFERRE, SED DEO DICARE IBIDEM OPORTEBAT.

Cum itaque paſſim legimus Antiquos oſtentare iſtiuſmodi Tripodum dedicationes, aliquando etiam inter merita recenſere quae in Remp. contulerint[x], neque interea in Tripode comparando quidquam tam magni-

[p] Τρίποδα δὲ τὴν ὑπόβασιν ἔχοντες Τρίποδες ὠνομάζοντο. Athen. l. 2. p. m. 19. [q] *Miſcell. Erudit. Antiq.* p. 118. [r] IV. *Carm.* 8. 3. [s] Veritatis, inquit *Athenaeus*, Symbolum Tripus, διὸ ΑΠΟΛΛΩΝΙ μὲν οἰκεῖος, διὰ τὴν ἐκ μαντικῆς ἀλήθειαν· ΔΙΟΝΥΣΟΥ δὲ, διὰ τὴν ἐν μέθῃ. Athen. l. c. Adde *Iſaeum* in inferioribus adductum, τοῦτο μὲν ἐν ΔΙΟΝΥΣΟΥ τρίποδας —— τοῦτο δ' ἐν ΠΥΘΙΟΥ· et *Suidam* in Πύθιον. Ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν ὑπὸ Πεισιστράτου γεγονός. Εἰς ὃ τοὺς τρίποδας ἐτίθεσαν οἱ τῷ Κυκλίῳ χορῷ νικήσαντες τὰ Θαργήλια. [t] pag. 12. Edit. Cant. 1743. 8[vo]. [u] De conſecratis Tripodibus vide *Herodot.* V. 59. [x] Καίτοι, ὦ ἄνδρες, οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι οἱ ταῦτα κτησάμενοι, καὶ καταλιπόντες, πάσας μὲν χορηγίας ἐχορήγησαν, εἰσῄ-

magnificum, aut in consecrando tam religiosum appareat, memineris haec non tam de Tripode dici, verum de liberalitate quam in munere aedilitio expromsissent. Licet enim sumptum hic suppeditauit τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων, domi tamen, in Liberalibus vnusquisque Aedilis, Χορηγὸν dixerunt Graeci, de proprio impendebat. Quod cum saepissime grandi steterit pecunia, sc. quinque mille drachmis [y], fiebat vt grauissimum munus istud iure semper declinarent homines minus beati; vt merita sua ostentarent quicunque olim obiissent; vt denique Tripodum consecratio semper paratum esset argumentum, eos bene lauteque aetatulam agere qui consecrassent [z]. Nam cum de condicione et fortunis Aristidis ageret *Plutarchus*, ait, σημεῖον ἐδόκει εἶναι μέγιστον, ὅτι νίκης ἀναθήματα χορηγικοὺς τρίποδας ἐν Διονύσου καταλιπεῖν. In *templo* nimirum *Bacchi*, (quemadmodum etiam intelligo locum alterum eiusdem Scriptoris [a], Ὁ τοῖς χορηγικοῖς τρίποσιν ὑποκείμενος ἐν Διονύσου νεὼς aedicula nempe in fano Bacchi istiusmodi vsibus accommodata, atque illum porro *Athenaei* [b], τὸ νικητήριον ἐν Διονύσου τρίπους) non cum Interpretibus *in Festo Bacchi* [c].

Ei religioni videtur Athenis sacrum fuisse olim sacellum quod hodie superest, et ab hodiernis hominibus, nescio quo errore, vocatur *Fanari tou Demostenis* [d]. Nam praeterea quod *extantibus*, vt aiunt, tripodum imaginibus vndique ornetur, huiusmodi memoria etiam ibi legitur incisa: sc.

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ. ΛΥΣΙΘΕΙΔΟΥ. ΚΙΚΥΝΝΕΥΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ.
ΑΚΑΜΑΝΤΙΣ. ΠΑΙΔΩΝ. ΕΝΙΚΑ. ΘΕΩΝ. ΗΥΛΕΙ.
ΛΥΣΙΑΔΗΣ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕ. ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ.[e] ΗΡΧΕ.

Percurram, cum in hoc argumento sim, istius generis quae hodienum restant, monumenta omnia, a nullo, quod sciam, satis feliciter explicata.

εἰσήνεγκαν δὲ εἰς τὸν πόλεμον χρήματα πολλὰ ὑμῖν, καὶ τριηραρχοῦντες οὐδένα χρόνον ἔλιπον. καὶ τούτων μαρτύρια ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀναθήματα ἐκεῖνοι ἐκ τῶν περιόντων, μνημεῖα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς, ἀνέθησαν· τοῦτο μὲν ΕΝ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΤΡΙΠΟΔΑΣ ΟΥΣ ΧΟΡΗΓΟΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΝΙΚΩΝΤΕΣ ΕΛΑΒΟΝ· τοῦτο δ' ἐν Πυθίου. Isaeus *de Dicaeogenis hereditate*. p. 55. Edit. Steph. [y] Ἐχορήγησε ὑπὲρ [illegible] ΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΛΙΑΣ δραχμάς. Ias. *de Aristoph.* [illegible] p. 347. Edit. Londen. Ἔτι δ' ἀνδράσι χορηγῶν εἰς Διονύσια ἐνίκησα, καὶ ἀνήλωσα σὺν τῇ τοῦ τρίποδος ἀναθέσει ΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΛΙΑΣ δραχμάς. Idem *Apol. δωροδοκ.* p. 373. [z] Ita *Demosthenes* adu. Phaenippum, Οἱ δὲ σοὶ πατέρες τοσούτων ἦσαν κύριοι χρημάτων, ὥστε ἑκατέρου τρίπους ἀνάκειται, νικησάντων αὐτῶν Διονύσια χορηγούντων. [a] in *vita Niciae*. [b] l. 2. p m. 19. [c] Ita *Isaeus* modo laudatus ἐν τοῖς ΙΕΡΟΙΣ ἀναθήματα —— τοῦτο μὲν ΕΝ ΔΙΟΝΥΣΟΥ —— τοῦτο δ' ΕΝ ΠΥΘΙΟΥ. [d] *Spon. Voyages.* Tom. II. et in Addit. p. 23. *Wheler*, aliique. [e] Euaenetus Praetor Athenis Olymp. CXI. 2.

I.

Ο. ΔΗΜΟΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ. ΠΥΘΑΡΑΤΟΣ.[f] ΗΡΧΕΝ.
ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ. ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ. ΔΕΚΕΛΕΥΣ.
ΙΠΠΟΘΟΩΝΤΙΣ. ΠΑΙΔΩΝ. ΕΝΙΚΑ.
ΘΕΩΝ. ΘΗΒΑΙΟΣ. ΗΥΛΕΙ.
ΠΡΟΝΟΜΟΣ. ΘΗΒΑΙΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ.

II.

Ο. ΔΗΜΟΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ. ΠΥΘΑΡΑΤΟΣ. ΗΡΧΕΝ.
ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ. ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ. ΔΕΚΕΛΕΥΣ.
ΠΑΝΔΙΟΝΙΣ. ΑΝΔΡΩΝ. ΕΝΙΚΑ.
ΝΙΚΟΚΛΗΣ. ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΗΣ. ΗΥΛΕΙ.
ΛΥΣΙΠΠΟΣ. ΑΡΚΑΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ.

III.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ. ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ. ΔΕΚΕΛΕΥΣ. ΑΝΕΘΗΚΕΝ.
ΧΟΡΗΓΩΝ. ΝΙΚΗΣΑΣ. ΑΝΔΡΑΣΙΝ. ΙΠΠΟΘΟΩΝΤΙΔΙ. ΦΥΛΗΙ.
ΕΥΙΟΣ. ΧΑΛΚΙΔΕΥΣ. ΗΥΛΕΙ. ΝΕΑΙΧΜΟΣ.[g] ΗΡΧΕΝ.
ΚΑΡΚΙΔΑΜΟΣ. ΣΩΤΙΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ.

Athenis, iuxta aedis vocatas
Panagia Spiliotiſſa.

ΛΥΣΙΚΛΗΣ. ΒΙΟΤΤΟΥ. ΟΗΘΕΝ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ. ΟΙΝΗΙΣ. ΦΥΛΗ. ΠΑΙ-
ΔΩΝ. ΕΝΙΚΑ.
ΠΑΜΦΙΛΟΣ. ΑΓΝΟΥΣΙΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ. ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ.[h] ΗΡΧΕΝ.

Ibid. ad portam Fori dicti *Bazar.*

ΕΡΕΧΘΕΙΣ. ΑΝΔΡΩΝ. ΕΝΙΚΑ.
ΕΝΕΤΕΛΗΣ. ΜΕΝΙΤΟΣ. ΑΝΑΓΥΡΑΣΙΟΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ.
ΑΡΑΤΟ . . . ΗΥ . . .
ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ[i] . . . . .

Ibid. in *Panagia Gorgopiko.*

ΑΙΓΗΙΣ. ΑΝΔΡΩΝ. ΕΝΙΚΑ.
ΕΥΑΓΙΔΗΣ. ΚΤΗΣΙΟΥ. ΦΙΛΑΙΔΗΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ.
ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ. ΕΠΙΔΑΜΝΙΟΣ. ΗΥΛΕΙ.
ΧΑΡΙΛΑΟΣ. ΛΟΚΡΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕ. ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ.[k] ΗΡΧΕΝ.

Athenis.

[f] Pytharatus Praetor Olymp. CXXVII. 2. [g] Neaechmus Praetor Olymp. CXV. 1.
[h] Cephiſodorus Praetor Olymp. CIII. 3. CXIV. 2. [i] Nicomachus Praetor Olymp. CIX. 4. [k] Euthycritus Praetor Olymp. CXIII. 1.

Νίκης

Νίκης ἀναθήματα χορηγικὰς τρίποδας ἐν Διονύσου καταλέλοιπεν [Aristides] οἳ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐδείκνυντο, τοιαύτην ἐπιγραφὴν διασώζοντες·

ΑΝΤΙΟΧΙΣ. ΕΝΙΚΑ.
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ.
ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕ.

Plutarch. in *Aristide*. init.

Ενίκησε δὲ [Themistocles] καὶ χορηγῶν τραγῳδοῖς, μεγάλην ἤδη τότε σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἀγῶνος ἔχοντος, καὶ πίνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα,

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. ΦΡΕΑΡΙΟΣ. ΕΧΟΡΗΓΕΙ.
ΦΡΥΝΙΧΟΣ. ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ.
ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.[l] ΗΡΧΕΝ.

Plutarch. in *Themistocle*.

Inualuit in hisce omnibus error ab *Vrsini* aetate ad haec vsque tempora propagatus, de vocabulo ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ. Quasi eo conseruaretur memoria Poetae, qui *Fabulam* his ludis celebratam *docuit*. Noui ita scribere solere vetustissimos Auctores. Αστυδάμας δ' ὁ τραγῳδιογράφος τότε πρῶτον ΕΔΙΔΑΞΕΝ. Diod. Sic.[m] *Atque hic Liuius qui primus fabulam C. Clodio Caeci F. et M. Tuditano Coss.* docuit, *anno ipso, antequam natus est Ennius, post Romam conditam autem quartodecimo et quingentesimo, vt hic ait, quem nos sequimur. Est enim inter Scriptores de numero annorum controuersia. Attius autem a Q. Maximo quintum Cos. captum Tarento scripsit Liuium annis* XXX, *postquam eam fabulam* docuisse *et Atticus scribit, et nos in antiquis commentariis inuenimus.* Docuisse *autem fabulam annis post* XI *C. Cornelio Q. Minucio Coss. ludis Iuuentatis, quos Salinator Senensi praelio vouerat. In quo tantus error Attii fuit, vt his Coss.* XL *annos natus Ennius fuerit : cui, cum aequalis fuerit Liuius, minor fuit aliquanto is, qui primus fabulam* dedit, *quam ii qui multas* docuerant *ante hos Coss. et Plautus et Naeuius.* Cic. *de Clar. Oratoribus*, 72. 73. *Primus omnium L. Liuius Poeta fabulas* docere *Romae coepit*. Gell. XVII. 21. Et similiter etiam Criticos qui tabulas confecerunt antiquorum dramatum aetatem, historiolam, euentum ceteraque id genus complexas. sc. ΕΔΙΔΑΧΘΗ ἐπὶ Ἀρχόντος Αἰψιπάτρου, Αμεινίου etc. Cuius eapropter commentationes vulgo artificioso vocabulo ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ nuncupantur[n]. Accedit, quod in hisce monumentis reperiantur *Lysippus* et *Phrynichus*, quos fabulas scriptitasse constat. Ceteros igitur horum lapidum

[l] Adimantus Praetor erat Olymp LXXV. 4. [m] ad Olymp. XCV. 2. [n] Vide incomparabilem *Casaubonum ad Athenaeum* VI. 7.

aucto-

auctoritas iſti numero adiecit. Nihilo tamen ſecius qui hic memorantur non *fabulas* docuerunt, ſed *choros:* χοροδιδάσκαλοι nempe, Muſices periti. Quo genere artificii ſatis celebris erat Sannio, quem *Demosthenes* memorat[o], Σαννίων ἐστὶ δήπου τις ὁ τοὺς τραγικοὺς χοροὺς ΔΙΔΑΣΚΩΝ —— Τοῦτον ἐμισθώσατό τις φιλονικῶν χορηγὸς τραγῳδῶν. Eodem etiam, non fabulis dandis aut docendis, Archestratus, quem ex *Plutarcho* adduximus. Ait enim ibidem ille Scriptor, Ἀρχέστρατος, ὃν ἐν τοῖς Μηδικοῖς οὐδεὶς, ἐν δὲ τοῖς Πελοποννησιακοῖς συχνοὶ ΧΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ ἀναγράφουσι.

l. 33.

TITVLVS III.

ΑΡΧΕΘΕΩΡΟΙΣ Τ

TITVLVS IV.

ΕΙΣ ΚΟΜΙΔΗΝ ΤΩΝ ΘΕΩΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΧΟΡΩΝ ΑΝΤΙΜΑΧΩΙ ΦΙΛΩΝΟΣ ΕΡΜΕΙΩΙ ΤΡΙΗΡΑΡΧΩΙ ΤΧ

Θεωροὺς interpretari recte poſſis *Legatos ſacros*[p]. Erant enim qui *Reip. cauſa aberant* (vt loquuntur ICti) *vel* conſilium Deorum et oraculorum reſponſa exploraturi[q]: *vel*, vti in hoc loco, ad exteros Deos religionis ergo cum ſacris Ciuitatis cultuque publico profecti. Θεωροὶ ἦσαν οἱ τὰς θυσίας τοῖς ΕΞΩ Θεοῖς ἀποφέροντες. Vlpian. ad *Demosth. Midianam.* Θεωρὶς ναῦς, δι' ἧς πεμπόμενοι ἐπὶ τὰς ΘΥΣΙΑΣ τὰς ΑΠΟΔΗΜΟΥΣ ὑπὲρ τοῦ πολέμου. Suid. in voce. Nihil melius ea quae dixi illustrare poteſt quam inſignis illa adulatio Athenienſium a *Plutarcho* fideliter literis conſignata.

Plutarchus in *vita Demetrii*.

Τὸ δὲ ὑπερφυέστατον ἐνθύμημα τοῦ Στρατοκλέους. Ἔγραψεν ὅπως οἱ πεμπόμενοι κατὰ ψήφισμα δημοσίᾳ πρὸς Ἀντίγονον ἢ Δημήτριον ΑΝΤΙ ΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ ΘΕΩΡΟΙ ΛΕΓΟΙΝΤΟ, καθάπερ οἱ Πυθοῖ καὶ Ὀλυμπίαζε τὰς πατρίους θυσίας ὑπὲρ τῶν πόλεων ἀπάγοντες ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ἑορταῖς.

Superauit omnia Stratoclis commentum. Iste fuit enim ſcitorum horum et praeclarorum deſignator blandimentorum. Qui promulgauit, vt qui ex plebiſcito publice ad Antigonum et Demetrium mitterentur, PRO LEGATIS DICERENTVR THEORI, *ſicut qui Delphos et Olympiam ſolennibus Graecorum victimas pro ciuitatibus agunt.*

[o] *c. Midiam.* p. 47. Edit. Cant. 1743. 8uo.

[p] De rebus ciuilibus ΠΡΕΣΒΕΙΣ, de ſacris ΘΕΩΡΟΙ dicebantur. Vnde, vbi vtraque res agi videretur, ſcripſit *Polybius* apud *Athenaeum* l. 5. p. m. 97. Ἐξέπεμψε [Antiochus] ΠΡΕΣΒΕΙΣ καὶ ΘΕΩΡΟΥΣ εἰς τὰς πόλεις καταγγελοῦντας τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ Δάφνης.

[q] Hunc ſenſum vocis confirmant *Suid.* in v. et ex. *Sophocl. Oedip.* 114.

Erant

Erant tamen Theororum gradus quidam et dignitates. Qui *Delphos*, qui *Delum* religionis causa ibant, Θεωρίας istius munus et rationem ipso titulo profitebantur. Ἀστράπτει δι᾽ Ἅρματος. Ἀθηναῖοι, ὁπότε δι᾽ Ἅρματος ἀστράψειε, ἔπεμπον εἰς Δελφοὺς Θεωρούς, τοὺς λεγομένους ΠΥΘΙΑΣΤΑΣ. Hesych. Ita pariter ΔΗΛΙΑΣΤΑΙ, οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθόντες Θεωροί. Phauorin. Οἱ εἰς Δῆλον πεμπόμενοι Θεωροί. Hesych. Ἐν δὲ τοῖς Κύρβεσι τοῖς περὶ τῶν ΔΗΛΙΑΣΤΩΝ οὕτω γέγραπται. Athenaeus.

Multa praeterea legimus ad Deliacam Theoriam praecipue spectantia, quae istius loci celebritas propriis et peculiaribus nominibus sibi quasi consecrauit. Hyperboreorum Legati emphatice et κυρίως ΠΕΡΦΕΡΕΕΣ nominabantur. —— ἄνδρας πέντε πομπούς, τούτους οἳ νῦν ΠΕΡΦΕΡΕΕΣ καλέονται, τιμὰς μεγάλας ἐν Δήλῳ ἔχοντες. Herodot. IV. 33. Ita *Hesychius* fere. Πέρφερες. θεωροί. Iidem fortasse sunt, quos intelligit *Porphyr.* de Abstin. Σεμνὰ δὲ ἦν τὰ περὶ ὑπομνήματα ἐν Δήλῳ ἐξ Ὑπερβορέων ΑΜΑΛΛΟΦΟΡΩΝ, et quos Seruius[r]; *Graeci tradunt* OVLOFOROS *ex Hyperboreis —— in insulam Delum venisse.* Chori Deliaci Praecentor proprie et ἐξοχῶς nominabatur ΓΕΡΑΝΟΥΛΚΟΣ. Γερανουλκὸς ὁ τοῦ χοροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ ἐξάρχων. Hesych. Idem *Hesychius*, vt obiter istud commoneam, etiam *Delios* vocare videtur qui nuptias cum sorore contrahunt. ΔΗΛΙΟΙ, οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες. Videtur, inquam; nam non ita est. Intelligit enim non qui cum sorore concumbunt, verum συγγάμβρους, ea affinitate iunctos, qua sunt ii qui duas sorores in vxores ducunt. Et deinde, eos non vocat Δηλίους, sed facillimo errore in literis Δ et Α exarandis, Αἐλίους. Αἔλιοι, inquit ille in alio loco οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἐσχηκότες, ἤγουν σύγγαμβροι. Vt reuertar autem ad ea, quae de Deliacis religionibus vere dicta sunt, huius Theoriae meminit etiam Themistius[s]. Οὐ γὰρ μόνον ΘΕΩΡΟΥΣ ἐπέμψατε, ὥσπερ εἰς ΔΗΛΟΝ, ἀλλὰ καὶ οἴκοι τὸ φανερὸν ..., καὶ εἴδετε, καὶ ἐπαθέτε. et Pollux[t]. Ἐν τῇ ΠΑΡΑ ΔΗΛΙΟΙΣ ΘΕΩΡΙΑΙ τὸν κήρυκα κηρύττειν φασίν, ὁπότε δωρεά τινι ἐδίδοτο, ὅτι δεδώρηται αὐτῷ τοσοῦτοι βόες, καὶ δίδοσθαι καθ᾽ ἕκαστον βοῦν δύο δραχμὰς Ἀττικάς. ἐὰν ἐκεῖ Δηλίων, ἀλλ᾽ οὐκ Ἀθηναίων, ἴδιον εἶναι νόμισμα τὸ βοῦν νομίζουσιν.

Caetus ille ducem habuit, cuiusmodi munere fungi olim Niciam Atheniensem vidimus[u], quem ΑΡΧΙΘΕΩΡΟΝ Veteres nominabant. Καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔτους ἐνάτου οἱ Δελφοὶ παῖδας εὐγενεῖς πέμπουσι, καὶ ΑΡΧΙΘΕΩΡΟΝ ἕνα σφῶν αὐτῶν. Aelianus[x]. Ἀλλὰ τοὐναντίον λειτουργεῖν ἔτοι προὐβάλλοντο, πρῶτον μὲν γυμνασίαρχον Ἡφαιστείοις, ἔπειτα ΑΡΧΙΘΕΩΡΟΝ εἰς Ἰσθμὸν καὶ Ὀλυμπίαζε, εἶτα δὲ ταμίαν ἐν πόλει τῶν ἱερῶν χρημάτων. Andocides[y].

[r] ad *Virg.* XI. *Aen.* 858. [s] *Orat.* IV. [t] L. IX. c. VI. §. 61. [u] p. 17. huius Commentarii. [x] *Var. Hist.* III. 1. [y] *de Mysteriis* p. 17 Edit. H. Steph.

Τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ΑΡΧΙΘΕΩΡΩΝ αἰτησάμενος. Idem, siue potius Phaeax Atheniensis[z]. Εἴασε δ' ΑΡΧΙΘΕΩΡΟΥΝΤΑ ἀγαγεῖν τῷ Διὶ τῷ Νεμίῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν. Demosthenes[a]. In marmore etiam Deliaco,

—— ΑΝΕΓΚΛΗΤΟΝ. ΕΑΥ
ΤΟΝ. ΠΑΡΕΣΧΕΤΟ. ΑΡΧΕΘΕΩΡΟΣ. ΤΕ. ΑΙΡΕΘΕΙΣ. ΚΑΙ.
ΜΕΤΑ. ΤΟΥ. ΥΙΟΥ. ΚΑΙ. ΤΩΝ. ΑΛΛΩΝ. ΣΥΝΘΕΩΡΩΝ.
ΠΑΝΤΑ. ΚΑΛΩΣ. ΚΑΙ. ΠΡΕΠΟΝΤΩΣ. ΒΡΑΒΕΥΣΑΣ· etc.

Gruter. CCCCV.

His igitur (nam plures erant, et credo vnamquamque Ciuitatem suam habuisse Θεωρίαν) Talentum adsignabatur, siue praemii loco, siue ad impensas faciendas: Trierarcho autem, qui erat Antimachus Philonis F. domo Hermaeus, ad familiam hanc sacram transfretandam, Talentum et mille praeterea Drachmae,

Αρχεθεωροῖς ———————————— Τ
Εἰς κομιδὴν τῶν Θεωρῶν καὶ τῶν Χορῶν Ανλιμάχῳ Φίλωνος Ερμείῳ Τριηράρχῳ ———— } Τ Χ

Vt reuocare fere possit in memoriam illud *Aristotelis* dictum[b], Ὑπερέχει [ἡ μεγαλοπρέπεια] τῆς ἐλευθεριότητος μεγέθει, καθάπερ γὰρ τοὔνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει, ἐν μεγέθει πρέπουσα δαπάνη ἐστί. Τὸ δὲ μέγεθος πρός τι. ΟΥ ΓΑΡ ΤΟ ΑΥΤΟ ΔΑΠΑΝΗΜΑ ΤΡΙΗΡΑΡΧΩΙ ΚΑΙ ΑΡΧΙΘΕΩΡΩΙ.

l. 34. TITVLVS V.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΒΟΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΩΝΗΘΕΝΤΩΝ } Η Π ΙΙ ΙΙ

TITVLVS VI.

ΤΙΜΗ ΤΟΥΤΩΝ   Τ Χ Χ Η Η Η Η Δ Π Ͱ Ͱ Ͱ Ͱ

De his olim actum. Vid. huius Comment. pag. 35.

l. 35. TITVLVS VII.

ΠΕΤΑΛ . . . . . Α ΚΑΙ ΤΗΙ ΧΡΥΣΩ. ΕΙ ΜΙΣΘΟΣ   Η Δ Δ Ι.

Legerem, si liceret,

ΠΕΤΑΛΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΙ ΧΡΥΣΩΣΕΙ ΜΙΣΘΟΣ

Verum cum ea prima vox in libris, qui exstant, non legitur, fortasse

ΠΕΤΑΛΑ ΧΡΥΣΑ ΚΑΙ ΤΗΙ ΧΡΥΣΩΣΕΙ ΜΙΣΘΟΣ

z c *Alcibiadem.* pag. 32. Edit. eiusdem.   a c. *Midiam.* pag. 84. Edit. Cant. 1743. 8°.
b IV. *Ethic.* 3.

Cuius

Cuius rei, vtrouis modo legas, duae ſententiae eſſe poſſunt. Cum Antiqui ſacra facerent, *statuebant*, vt ait *Virgilius*[c],

ante aras aurata fronte *iuuencum.*

Hoc vocabant Graeci χρυσὸν κέρασιν περιχεῖν.

Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
Αδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ.
Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, ΧΡΥΣΟΝ ΚΕΡΑΣΙΝ ΠΕΡΙΧΕΥΑΣ.

Homer. *Odyſſ.* Γ. 382.

Εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω
Ελθεῖν, ὄφρα βοὸς ΧΡΥΣΟΝ ΚΕΡΑΣΙΝ ΠΕΡΙΧΕΥΗΙ.

Id. 425.

Γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
Χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα ΒΟΟΣ ΚΕΡΑΣΙΝ ΠΕΡΙΧΕΥΕΝ
Ασκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα.

Id. 436.

Sed procul extenſum petulans quatit Hostia funem,
Tarpeio ſeruata Ioui, frontemque coruſcat.

Iuuen. XII. *Sat.* 5.

Decemuiris praeceptum est, vt Graeco ritu *hiſce hostiis ſacrum facerent:* Apollini boue aurato *etc. Macrobius*[d]. Ni igitur obstaret *vile argentum*, quod pro eo ornatu dinumerabatur, nimirum Drachmae circiter CXX, atque haud ſcio an multum obstet, coemptae ſunt his nummis *Bracteae aureae*, (non ſolidi auri laminae, ſed quod nos Anglice vocare ſolemus, LEAF GOLD[e], videmur enim hodie Graeca locutione vti) et porro merces χρυσοχόῳ ſoluta, qui victimarum cornua hiſce bracteolis induceret. Recte igitur Gloſs. Gr. Lat. Χρυσόω. *Auro, Inauro, Deauro.* Et recte *Bracteatores*, ſiue *Bractearios* cum *Inauratoribus* coniungunt Antiqui. Vt Firmicus[f], *Aurifices, Bracteatores, Inauratores.*

CONCORDIAE.
COLLEGI.
BRACTEARIORVM.
INAVRATORVM.
etc.

Gruter. CIϽLXXIV. 12.

[c] IX *Aen.* 627. [d] I. *Saturn.* 17. Βοῦν quoque χρυσοκέρων memorat *Plato Alcibiad.* II. §. 10. *Aeſch. c. Cteſiph.* §. 52. Edit. Oxon. [e] Tenuiſſima Bractea, vt loquitur *Plinius* XXI. 3. *ex qua fit auratura et argentatura.* [f] VIII. 16.

Memorabile est quod inter Artifices Breui quodam comprehensos l. 1. *C. de Excusat. Artificum* recenserentur — *Dealbatores, Cusores, Trigarii, Cisiarii, Bractearii, id est* ΠΕΤΑΛΟΥΡΓΟΙ. Tu notabis obiter quod in principio istius Legis pro *Artifices artium breui* subito *comprehensarum*, emendare debeas *breui* SVBDITO *comprehensarum*. Legi enim *subiicitur* notitia siue catalogus iste artificum, vnde Πεταλουργοὺς nostros eruimus. Artifices illi comparari videntur ad Statuas vel res quascunque ex aere vel viliore quouis metallo confectas auro oblinendas, id quod *Ammianus Marcellinus*[g] hoc pacto descripsit: *Facis imitamentum aereum, itidem auro imbracteatum.* Disertissima sunt verba Clementis Alexandrini[h]. Ἀντίοχος ὁ Κυζικηνὸς, ἀπορούμενος χρημάτων, τοῦ Διὸς τὸ ἄγαλμα τὸ ΧΡΥΣΟΥΝ, πεντεκαίδεκα πηχῶν τὸ μέγεθος ὂν, προσέταξε χωνεῦσαι, καὶ τῆς ἄλλης τῆς ἀτιμοτέρας ὕλης ἄγαλμα παραπλήσιον ἐκείνῳ, ΠΕΤΑΛΟΙΣ ΚΕΧΡΥΣΩΜΕΝΟΝ, ἀναθεῖναι πάλιν. Id quod *Arnobius*[i] in eadem historia vocat *Bracteolis fucatum.* His adde ΠΕΤΑΛΑ ΧΡΥΣΑ quae ex *versione* LXX*uirali* et *Dioscoride*, eadem notione, adduxit *H. Stephanus* in *Thesauro Graeco.*

Pene in ea sum sententia, vt satis haec explicata habeam, atque hac interpretatione, nempe de inaurandis Victimarum cornibus, contentus viuam. Sed cum Choro nondum corollas parari videam (parabantur autem *inauratae*, vel *bracteatae*, vt ita dicam; Τοὺς ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΡΥΣΟΥΣ, οὓς ἐποιησάμην ἐγὼ κόσμον ΤΩΙ ΧΟΡΩΙ ἐπεβούλευσεν διαφθεῖραί μου, νύκτωρ ἐλθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ ΧΡΥΣΟΧΟΟΥ[k].) cur non huic Titulo eas subesse credas? Nemo in prisca Gentilium religione Sacris operabatur, qui coronam non gestaret. *Ipsae denique fores*, vt ait Tertullianus[l], *ipsae Arae et Hostiae, ipsi Ministri et Sacerdotes eorum coronantur.* Seruulus infrugi et nequam in *Aristophane*, Seruulus inquam, quod genus hominum Graecorum Superbia in ipsissima faece esse deputauit, dum Herum sectatur qui oraculum sciscitatum ibat, quamuis tantilla religione teneretur, coronam tamen capite gestabat, et ex eo ornatu immunitatem quandam consequebatur:

Οὐ γάρ με τυπτήσεις, ΣΤΕΦΑΝΟΝ ἔχοντά γε.

Plut. I. 1. 21.

Comparari ergo potius poterant Bracteolae ad huiusmodi Coronas inaurandas. Tu diiudica.

[g] XVII. 8. [h] *Admon. ad Gent.* Vol. I. p. 46. ex editione colendissimi Archipraesulis. [i] *Contra Gentis* l. 6. [k] *Demosth. c. Midiam.* p. 20. Edit. Cant. 1743. 8°. [l] *De corona Militis.*

Arrepta

Arrepta hac occaſione admonere libet, non adeo *Auro* efflorescere Antiquos, vt cum de *Vaſibus*, *Imaginibus* etc. aureis verba faciant, id protinus accipiendum ſit de *aureis*, ſed de *bracteatis*. Nicias, homo, vt olim vidimus, magnificus, aeream palmae imaginem Deo qui hac arbore delectabatur, ſuo ſumptu in Delo dedicauit: cui impoſuit, ſi *Plutarcho* auſcultare viſum est, Palladis icunculam *ex auro puro* factam. Παλλάδιον ΧΡΥΣΟΥΝ ἐπὶ Φοίνικος χαλκοῦ βεβηκός[m]. Idem tamen, optimus ſuae mentis Interpres, ait istud ἀνάθημα vſque ad aetatem in qua ipſe vixit Athenis conſeruari, adeo non *ex auro* elaboratum, vt etiam penitus interierit cura χρυσοχόειν, atque ipſa dilapſa fuerit *Inauratio*. Εἱστήκει καὶ τῶν ἀναθημάτων αὐτοῦ [Niciae] καθ' ἡμᾶς τό, τε Παλλάδιον ἐν ἀκροπόλει, ΤΗΝ ΧΡΥΣΩΣΙΝ ἀποβεβληκός[n].

l. 36. TITVLVS VIII.

ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ . . .

Numeralibus, vt vides, tria ſpatia reliqui. Nam, tametſi post has voces ſex literae iniuria longinquae vetustatis diſparuere, ratio aliqua habenda erat Tituli ſequentis. Vide totum locum

ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ . . . ΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΤΡΙΠΟΔΩΝ etc.

Προθύματα erant quod recte dixeris *Praeludium Sacrificii*. In pristina enim hominum tenuitate et ſimplicitate victus, glandibus et frugibus, ſi credas Scriptoribus antiquis, veſci ſolitum. Aberat ſolertia dapum, vt ita dicam, et χειροδαισίας, vt loquitur Eustathius[o], πολυτέλεια. Eamque profecto domesticam continentiam ad Deorum aras transferebant.

Victima, quae dextra cecidit victrice, vocatur:
Hostibus amotis Hostia nomen habet.
Ante, *Deos homini quod conciliare valeret*,
Far *erat, et puri lucida mica* ſalis.
. . . .
Hic, qui nunc aperit percuſſi viſcera tauri,
In ſacris nullum culter habebat opus.

Ouid. I. *Fast.* 335.

[m] Plutarch. in *vita Niciae*. [n] Idem *ibidem*. Rudi enim artificio bracteolas auri oblinere ſolebant aeri aut argento,

Radat inaurati femur Herculis, et faciem ipſam
Neptuni, qui bracteolam de Castore ducat.

Iuu. XIII. *Sat.* 151.

[o] Ad *Iliad.* A. 449.

Ad celebrandam igitur priſcam illam tam in domeſticis quam in ſacris rationibus frugalitatem, in nudo farre continebantur Sacrificiorum primitiae, ſiue in molis ſale conditis, aquae, vel fortaſſe vini, libamine, et huiuſmodi tenuiſſimo cultu. Varie haec a Graecis Scriptoribus indigitantur, ſc. Οὐλαὶ[p], Οὐλόχυτα[q], Οὐλοχύται[r], Προχύται[s], Απαρχαὶ[t], Προθύματα, Κατάργματα[u], Πόπανα[x], Ψαιστὰ[y], Προβολὴ θυμάτων[z] etc. Licet adeo pauca de his Sacrificiorum praeludiis memoriae poſterorum tradantur, nulla tamen ſacra ſine iis fieri conſtabit, ſi *Plinium*[a] audias. *Maxime tamen in ſacris intelligitur auctoritas* [ſalis], *quando* nulla *conficiuntur* ſine *mola ſalſa.*

l. 37. TITVLVS IX.

ΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΤΡΙΠΟΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΟΩΝ...

Nihil in hoc commate dicitur quod explicatione mea indiget. Memorabile eſt, non tanta praeciſione aut ἀκριβείᾳ etiam in publicis tabulis et inſtrumentis vti Remp. de qua agimus, quantam exſpectare par erat ab hominibus et curioſis et maxime diligentibus. Supra l. 33. Εἰς κομιδὴν τῶν Θεωρῶν etc. hic Κομιδὴ τῶν τριπόδων, quanquam, vt vera fatear, non eſt eadem vtrobique ratio. Verum cum l. 31. diceretur, καὶ τῷ ἐργασαμένῳ Μισθὸς, quis non l. 36. expectaret τῷ χρυσοχόῳ Μισθός? Dicitur tamen, et quidem duriuſcule, Πέταλα χρυσᾶ, καὶ ΧΡΥΣΩΣΕΙ ΜΙΣΘΟΣ.

l. 37. TITVLVS X.

..ΝΤΗΚΟΣΤΗ ΚΑΙ ΤΡΟ.....

.....ΚΑΙ ΞΥΛΩΝ ΤΙΜΗ ΤΩΝ cetera deſunt.

Reſtitue primum ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ. Quiſquamne eſt qui aliter ſentiat? De hac voce ſatis conſtat (1) fuiſſe Portorium ſiue Vectigal, Quinquageſimam ſc. partem, omnibus mercibus impoſitam quae Piraeum

[p] Οὐλαὶ, ΚΡΙΘΑΙ μετὰ ΑΛΩΝ μεμιγμέναι, ἃς ἐπέχεον τοῖς ἱερουργημένοις ζώοις ΠΡΟ ΤΟΥ ΘΥΕΣΘΑΙ. Eustath. ad *Odyſſ.* Γ. [q] Οὐλόχυτα τὰ κατάργματα. Heſych. [r] *Apollon. Rhod.* I. 409. Μετὰ τὰς οὐλοχύτας αἱ θυσίαι, καὶ ἐν αὐταῖς κρεωφαγία: nempe, μετὰ τὴν τῶν ΑΝΑΓΚΑΙΩΝ τροφῶν εὕρεσιν ἡ τῆς κρεωδαισίας πολυτέλεια καὶ τὸ τῆς τροφῆς ἐπείσακτον εὕρηται. Euſtathius ad illa *Homeri* Α. 449.

Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ ΟΥΛΟΧΥΤΑΣ ἀνέλοντο.

Et 458.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο καὶ ΟΥΛΟΧΥΤΑΣ προβάλοντο,
Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

Οὐλοχύται aliquando pro Caniſtris quibus haec προθύματα adferebantur. Οὐλοχύτας, ΟΤΕ μὲν τὰ κανὰ (lege κανᾶ) ἐν οἷς τὰς οὐλὰς, αἵ εἰσι κριθαὶ τῶν ἱερείων, κατέχεον (lege κατέχεν) Heſych. Adnotatum eſt ab *Euſtathio*, Οὐλὰς a proſariis, Οὐλοχύτας a poetis vſurpari. [s] *Apollon. Rhod.* I. 425. [t] *Euſtathius.* [u] *Heſych.* [x] *Heſych.* [y] *Suid.* in Οὐλοχύται. [z] *Euſtathius.* [a] XXXI. 41.

appel-

appellerent. (2) Ei pecuniae exigendae praefici, quos Romana Lingua *Portitores*, *Telonarios* et *Vectigaliarios* vocat, Graeca autem ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΛΟΓΟΥΣ. (3) Mercatorum nomina in tabulas publicas referri et in Portitorum commentarios, post solutam istam pecuniam imperari solitam; idque dici ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΕΥΕΣΘΑΙ [b]. (4) Locum illum siue aedificium publicum ei negocio destinatum appellari etiam ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΛΟΓΙΟΝ [c]. (5) Locari demum aliquando solere Quaestum hunc publicum Collegiis quibusdam vel Hominibus, quos exinde *Publicanos* dicerent [d]. Id Athenis ipsis factitatum esse liquet. Nam in quadam Vectigalium locatione quae auctione fiebat (Graeci πλειστηριάζειν [e] vocant) cum homo quidam pauperculus ceteros licitando vicisset, et ab eo, vt solebat, fideiussores exigebantur, ibi Alcibiades, ceteris id munus detrectantibus, erat enim homo liberalissimus et popularitatis maxime studiosus, surrexit, Ἐμὲ γράψατ᾽ inquiens, ἐμὸς φίλος ἐστίν. ἐγγυῶμαι [f]. Quod vero ad illam satisdationem adtinet, vide quam prudenter etiam ab hac vehementia licitandi sibi pariter cauerit Iurisprudentia Romana. *Locatio Vectigalium, quae calor licitantis vltra modum solitae conductionis inflauit, ita demum admittenda est, si fideiussores idoneos et cautionem is, qui licitatione vicerit, offerre paratus sit.* L. 9. pr. D. de Publicanis. Quod tamen in isto *Digestorum* loco INFLAVIT scribitur, tu securus emendabis INFLAMMAVIT. Annonam enim *incendere* in hoc sensu ab Antiquis dici video. Et profecto quis tam ineleganter hic scribi patiatur CALOR *licitantis* INFLAVIT, cum in nostra emendatione elegantia cum proprietate ipsa et vsu loquendi certare pariter videatur?

Verum haec quidem Quinquagesima, et quae a me de isto Portorio dicuntur, de *inferendis* solummodo mercimoniis intelligi et debent et possunt. In marmore autem nostro de *efferendis* omnino agitur et de vectigali eo nomine imperato. Sed et haec etiam cura prouidentissimam Remp. exercuit. Nam si loci summam sterilitatem contemplemur et tenuitatem [g] soli, si agrorum naturam neque frugibus, neque, si Oleas excipias, fructibus adcommodam, sapientissime certe Solonem constituisse dixeris, qui τῶν γινομένων διάθεσιν πρὸς ξένους ΕΛΑΙΟΥ μόνον ἔδωκεν, ἄλλα δ᾽ ΕΞΑΓΕΙΝ ἐκώλυσεν [h]. FRVMENTI certe maxima erat et

[b] Τῶν ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ εἰς τὸν Πειραιᾶ φορτίων ἐκ τῆς ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ Πεντηκοστὴν ἐτέλουν οἱ ἔμποροι· καὶ τοῦτο ἐκάλουν Πεντηκοστεύεσθαι, καὶ οἱ τὸ τέλος εἰσπράττοντες Πεντηκοστολόγοι καλοῦνται. Etym. M. Adde *Harpocrat.* in v. *Valesium* ad locum. *Casaub.* ad *Athenaeum* II. 24. *Andocidem de Mysteriis*, *Demosthenem c. Neaeram*, et *Lycurgum* pag. 169. Edit. Cant. 1743. 8°. [c] Poll. L. IX. c. 5. [d] *Publicani dicuntur qui publica vectigalia habent conducta.* l. 12. D. de Publicanis. [e] Vid. Ind. *Lysiae.* [f] Plutarch. in vita *Alcibiadis.* [g] Λεπτογεών vocant Graeci. Vid. *Thucyd.* init. [h] Plutarch. in *Solone.*

incre-

incredibilis inopia [i] : Adeo nihil ex propria ſatione ſupererat, quod exteris nationibus impertirentur, vt grauiſſime eſſet in ciuem Athenienſem conſultum, qui naue peregre rediens in quauis Graeciae vrbe, praeterquam Athenis, frumentum exponeret [k]. Neque minor erat LIGNI quam Frumenti penuria. Gens in claſſibus aedificandis, quae vna erat ſalus ciuitati, diu exercitatiſſima, conqueri ſolebat, neque domi ſat eſſe ad eam rem Materiae, et aegerrime aliunde inferri [l]. Minus itaque mirum, ſi, vt Scholiastes *Aristophanis* admonet [m], ἀπείρηλο ἀπ' Αθηνῶν ἐξάγειν ΞΥΛΑ καὶ πίτλαν, aut ſi *glorioſus* homo, quem depinxit *Theophrastus*, non habuit vnde ſe magis efferret, quam quod inſolentiſſime praedicaret *ſibi ſoli licuiſſe impune lignum exportare.*

Huiuſmodi igitur rebus ſi quando efferendis opus eſſet, quod nonnunquam Reip. commoditas postulare poterat, imperabatur vectigal, ΕΛΛΙΜΕΝΙΟΝ, quod pro rei exigentia vel *Decima*, vel *Viceſima* vel etiam, vt in marmore nostro, *Quinquageſima*, fuit. Ελλιμένιον, ὃ δεῖνα ΠΡΙΝ ΕΙΣΒΗΝΑΙ σε δεῖ· καὶ δεκάτη, καὶ εἰκοστὴ, καὶ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ, καὶ κατὰ τὸ μέρος τῆς ἑκασταχοῦ εἰσπράξεως τὸ ὄνομα. Poll. l. IX. c. 5. Τέλη δ' ἦν παρὰ τοῖς ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΛΟΓΟΙΣ ἢ Ελλιμενισταῖς· ταῦτα δ' ἐκαλεῖτο Ελλιμένια τε καὶ Εμπορικά. Idem VIII. 10. *More veterum, Magistri Tributorum, id est Publicani, operam in portu dabant inferendarum rerum et* efferendarum *vectigal exigentes.* Donat. ad *Ter. Phorm.* I. 2.

Huius igitur Tituli primae voci ſat eſſe conſultum arbitror, quam non dubitabis ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ legere. Sequitur ΚΑΙ ΤΡΟ ..... Vbi forſan dubitare poſſis. Obſeruare tamen expedit vniuerſum hunc titulum non niſi portum ſpectare poſſe, eaſque impenſas, quae, vbi nauem conſcenderis, ſolent fieri. Quis neſcit in istiusmodi locis institui Trochleas ſiue Axis in Peritrochio, quorum ope opera vehementiora nauibus imponuntur, eoque quaestu gentem moribus certe paulo illiberaliorem, viuere conſueſſe? Machina illa a Graecis diuerſe ſcribitur, Τροχαλία, Τροχηλία, Τροχιλία, Τροχηλέα, Τροχιλαία et Τροχειλία [n].

Τὴν δ' ἐκ ΤΡΟΧΙΛΙΑΣ αὖ καλειλυσπωμένην.

Aristoph. *Lyſistr.* 723.

[i] Οτι σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείστῳ χρώμεθα ΕΠΕΙΣΑΚΤΩΙ. Demosth. *de Corona* §. 27. Edit. Foulk. Οτι πλείστῳ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἡμεῖς ΕΠΕΙΣΑΚΤΩΙ σίτῳ χρώμεθα. Id. *adu. Leptin.* pag. 17. Edit. Cant. 4to. [k] Occurrit Lex apud *Lycurg. c. Leocrat.* pag. 175. Edit. Cant. 1743. 8°. [l] Οὐ γὰρ δή ἐστι γε εἰπεῖν, ὡς Αθήνησι μὲν ἀφθόνων ὄντων τῶν ναυπηγησίμων ξύλων, τῶν πόῤῥωθεν καὶ μόλις εἰσκομιζομένων. Demosth. *de foed. Alexandri.* [m] Ad *Equit.* ϒ. 278. De ligno caute exportando, vid. *Valeſ. ad Mauſſac. not. in Harpocr.* p 238. *Spanhem.* ad *Ariſtoph. Ran.* 265. *Caſaub. ad Theophraſt.* l. proxime citando. [n] Vid. viros doctos ad *Polluc. Athen.* p. 208.

Τούτοις δ᾽ ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ ΤΡΟΧΗΛΙΩΝ *εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο.* Athen. l. 5. *Καὶ ἐν τοῖς οἰκοδομικοῖς ἔργοις ῥαδίως κινοῦσι μεγάλα βάρη, μεταφέρουσι γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῆς* ΤΡΟΧΙΛΑΙΑΣ *ἐφ᾽ ἑτέραν, καὶ πάλιν ἀπ᾽ ἐκείνης εἰς ὄνους καὶ μοχλούς. τοῦτο δὲ ταυτόν ἐστι τῷ ποιεῖν πολλὰς τροχιλαίας.* Aristot. *Mechan.* § 19. Add. *Laert.* II. 36. Certe ad figuram huius organi alludebat *Iſidorus*, vbi dixit *Trochleae, quaſi F litera, per quas funes trahuntur.* Illud addo, fuiſſe ſaeculum in quo ista litera ad imaginem Trochleae quam diſertiſſime exarabatur, in aliis non adeo ſimiliter. Id quod *Iſidori* aetatem optimo et constantiſſimo argumento illustrare potest.

Aio igitur in hac Deliorum celebritate obtinuiſſe diutius callidum Niciae commentum[°] qui Theoriam duxit Olymp. xc. 3. atque vt decentius ſacra fierent, et incederent Chori, vnaquaque pentaeteride sterni pontem iunctis ratibus lintribuſque qui Delum vicino litori adnecteret: Huiuſmodi autem TABVLATORVM *precium*, *portorium* atque *oneraturam* his verbis intelligi. Ecce enim:

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ ΚΑΙ ΤΡΟΧΗΛΙΑ
. . . . . ΚΑΙ ΞΥΛΩΝ ΤΙΜΗ
ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΝ ΓΕΦΥΡΑΝ etc.

Quinquageſima et Trochlea
. . . . et lignorum precium
quae ad pontem comparabantur.

Atque haec de primo latere Marmoris a me dicta ſunto.

Col. 2. lin. 1. lege,

ΑΙΔΕ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΤΟ ΤΟΚΟΝ ΕΔΕΙ ΑΥΤΑΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΑΡΧΗΣ ΑΠΟΔΟΝΑΙ
ΕΝΕΛΙΠΟΝ ΚΑΙ ΟΚ ΑΠΕΔΟΣΑΝ

l. 7. lege ΤΕΤΤΑΡΩΝ

l. 9. ΝΑΞΙΟΙ. Ex populis foederatis qui nihil omnino ſoluerunt, erant

Naxii,
Andrii,
Carystii,

et vna praeterea Ciuitas, cuius nomen deletur. Deleri dixi, dedita opera, et conſulto; neque enim fatiſcentis marmoris fortunae imputari fas est, quod et hic, et rurſus l. 28. adeo curioſe extritum est, vt in neutro loco verborum structurae officere, aut ſequentem periodum

° Vid. huius Diſſert. p. 18.

L vel

vel leuiſſimo mactaret infortunio. Tum autem praeterea ſiquis marmor ipſum attentiſſimis oculis inſpiciat, ſedulitatem quae fuit in delendo, et ferri et industriae vestigia in ſingulis quae diſſimulantur elementis planiſſime intelligit. Denique ad normam Iuris Attici [p], cuius nutu et moderatione hoc monumentum exarabatur, *Debitoris nomen, ſolutione facta, ex Tabulis deletum et perpetuo exstinctum* vides.

Cur atro hoc carbone notentur, et lenti nominis infamiam ſubeant praecipue NAXII, ANDRII et CARYSTII, eam quidem rem feliciter ſatis expediuit ſingulari ſuo acumine Vir eruditiſſimus. Olymp. c. 4. quo tempore Callias noster praeturam Athenis geſſit, NAXVS, Ciuitas Amphictyonica, in manu et potestate coepit eſſe Lacedaemoniorum [q]. Vnde alterutrum euenire neceſſe est: vt aut vi prohiberetur facere quod per amicitiam vellet, aut, ſi iam taederet Athenienſium, cauſaretur ſaltem ſe potestate aliena eſſe impeditos, non ſua voluntate. Eadem tempestate qua Naxus a Lacedaemoniis vi capta et expugnata, Ciuitates aliae ſponte ab Athenienſibus deſciuerant, aliae dubiae coeperant eſſe fidei. Nam hoc ipſo Praetore, ad Euboeam, cuius partem CARYSTII incolebant, exercitus tranſduxerunt, quo facilius ea loca in ſocietate retinerent, et Chabrias nauibus ad Cycladas profectus nonnullas ex iis, inter quas Peparethus et Sciathus nominantur, non procul ab ANDRO ſitae, iterum in clientelam redegit Athenienſium.

l. 11. lege. ΑΠΕΔΟΣΑΝ
l. 14. ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΔΗΛΙΟΣ
l. 15. ΑΓΑΚΛΕΗΣ
l. 16. Forte ΘΡΑΣΥΒΟΛΟ
l. 17. Forte ΗΗΗΗΔ ΚΛΕΩΝ ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ
l. 18. ΥΨΟΚΛΕΗΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟ ΔΗΛΙΟΣ, aut ΘΕΟΓΝΗΤΟ. Vid. col. 1. l. 17.
ibid. ΠΡΙΑΝΕΥΣ ΣΥΡΙΟΣ ΓΑΛΗΣΣΙΟ. ΔΔΔΔΠ. ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΔΗΣ etc.

Animaduertes obiter nomen gentile Πριανεὺς hic *proprie* ſumi, tum illud alterum Σύριος inter nomina Patris Filiique contra huius marmoris ceterorumque credo omnium monumentorum rationem.

l. 20. ΙΚΑΡΕΩΝ ΘΡΑΣΩΝΟΣ ΣΦΗΤΤΙΟΣ

Ita omnino. Nam ſi oculos diligentius intendas, Σ literae vestigia deprehendes, qua recepta, vt debet, non noui populum qui huic loco conueniret magis. Deinde autem vti in hoc loco Ἰκαρέων Θράσωνος Σφήττιος, ita l. 22. Θράσων Ἄῤῥωνος Σφήττιος indubie legitur et ſine vlla fere litura. Nimirum in vtroque loco idem Θράσων intelligitur.

p *Petit. LL. Attic.* Lib. IV. Tit. 9. l. 16. q Vid. *Diod. Sic.* l. XV. ad istum annum.

l. 21. Forte. ΑΡΣΙΛΕΩΣ ΝΥΜΦΟΔΩΡΟ Vid. p. 56.
l. 22. ΑΡΙΣΤΗΙΔΗΣ ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ΤΗΝΙΟΣ
ΥΠΕΡ
ΟΙΝΑΛΟΚΛΕΟ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟ
vel
ΑΡΙΣΤΗΙΔΗΣ ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ΤΗΝΙΟΣ
ΥΠΕΡ
ΟΙΝΑΛΟ [vel ΟΙΝΑΔΟ] ΚΛΕΟΒΟΛΟ ΤΗΝΙΟ.

Potuitne esse idem Aristides Tenius qui pro eodem Oenade Tenio col. 1. l. 23. *partem vsurae soluebat*, hic nullam omnino partem soluebat? Vtroque loco eadem est summa Η Η Δ. Quis hunc nodum expediet?

Comma proximum, quod post exiguam intercapedinem, quantam sc. decem literae implere poterant, a linea 24[ta] orditur, et in 30[ma] desinit, huiusmodi est omnino:

ΟΙΔΕΩΦΛΟΝΔΗΛΙΩΝΑΣΕΒΕΙΑΣ....ΡΙΣΑΝΔΡ.
ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΕΝΔΗΛΩΙΔΕΠΑΛΑΙΟΤ.....
ΤΟ...ΠΕ.ΡΑΓΜΕΝΟΝ.ΑΙΑΕΙΦΥΓΙΑΟΡΙ...ΕΚΤΟ
ΙΕ.....ΠΟΛΛΩΝΟΣΤΟΔΗΛΙΟΗ.ΟΝ.ΟΣΑΜΦΙΚΤ
ΥΟΝΑΣΚΑΙΕΤΥ.....ΠΙΓΕΝΗΣΠΟΛΥΚΡΑΤΟΣΜ
ΠΥΡΡΑΙΘΟΣΑΝΤΙΓΟΝΟΜ ΠΑΤΡΟ...ΗΣΕΠΙΣΘ
ΕΝΟΣ Μ octodecim literae erasae ΑΡΙΣΤΟΦΩΝΑΙ...Π
ΠΟ.ΑΝΤΙΦΩΝΤ.ΝΝΩ.ΟΣΜ.ΔΟΙΤΕΛΗΣΑΝΤ....
ΟΜ ΤΗΛ....ΗΣΠΟΛΥΑΡΚΟΣΜ

Dabo quantum mea μαντικὴ excudere ex laceris his verbis possit, et, si-qui post me hoc *saxum voluent*, id egi vt relictum esset vbi solertiam intenderent.

ΟΙΔΕ ΩΦΛΟΝ ΔΗΛΙΩΝ ΑΣΕΒΕΙΑΣ ΕΠΙ
ΚΛΡΙΣΑΝΔΡΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣΙ ΕΝ ΔΗΛΩΙ
ΔΕ ΠΑΛΑΙΟ Τ..... ΤΟ ΕΙΣ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΝ
.ΑΙ ΑΕΙΦΥΓΙΑ ΟΡΙ... ΕΚ ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΟ
Α ΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟ ΔΗΛΙΟ Η.ΟΝ.ΟΣ
ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣ ΚΑΙ ΕΤΥ....
ΕΠΙΓΕΝΗΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΣ Μ
ΠΥΡΡΑΙΘΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟ Μ
ΠΑΤΡΟΚΛΕΗΣ ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ Μ
....
ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ ΑΙ...ΠΠΟ Μ
ΑΝΤΙΦΩΝ Τ.ΝΝΩ.ΟΣ Μ
.ΔΟΙΤΕΛΗΣ ΑΝΤΙΜΑΧΟ Μ
ΤΗΛΕΦΑΝΗΣ ΠΟΛΥΑΡΚΟΣ Μ

Quorum verborum eum esse sensum colligo, vt iudicio ab ipsis nimirum Amphictyonibus habito Ἀσεβείας damnarentur, quorum nomina hic Marmor recenset. Quibus omnibus praeter mulctam *decem mille* drachmarum et illud quoque additum est in sententia iudicum, vt a Templo [s] Apollinis Delii perpetuo arcerentur. Nunc istius commatis singulas partis explico.

l. 24. ΔΗΛΙΩΝ. Impedita sane structura, siue ita interpreteris Οἵδε Δηλίων ὦφλον ἀσεβείας, siue ita, Οἵδε ὦφλον ἀσεβείας Δηλίω, nempe εἰς vel περὶ vel περὶ τὰ Δήλια. Verum prior, rigida licet, potius placet omnino. Nam ea ἀκριβεία et fide exaratum esse credo hoc monumentum, vt post singula in hac periodo capita non dissimularetur nomen gentile, nisi in principio abunde admoniti fuissemus eos omnis ex Insula Delo fuisse. Et quidem Deliacos fuisse ostendit fere quorundam nominum ratio et consuetudo. Cuiusmodi sunt ΕΠΙΓΕΝΗΣ. Vid. col. 1. l. 3. ΠΑΤΡΟΚΛΕΗΣ. col. 1. l. 21. ΕΠΙΣΘΕΝΗΣ. col. 1 l. 23. col. 2. l. 35. 37. ΠΥΡΡΑΙΘΟΣ. col. 2. l. 9. Denique in Receptarum tabulis soli a quibus argentum hoc nomine, ἀσεβείας nempe, exigebatur, Delii erant, vt Episthenes et Pytho. Vid. col. 1. l. 23. 24.

ibid. ΕΠΙ. Vel potuit esse ΑΠΟ, scil. *vsque* ab *eo tempore* quo Charisander magistratum iniuit. Verum illud praefero lubens. Ὀφείλειν δίκην est actus qui in Iure fit, nempe *iudicio esse conuictum, causa cadere*, vt ad vnum simplicissimum euentum adlusisse credam Marmor, qui eo magistratu contigit.

l. 25. ΕΙΣΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΝ, vt col. 1. l. 24. et iterum l. 24. εἰσεπράχθη μηνυθέν.

l. 28. etc. Μ pro Μύριαι. Vid. huius Commentarii pag. 23. scil. Μύριαι Δραχμαί. Qua summa aestimatam fuisse δίκην ἀσεβείας et aliunde etiam, nempe ex scriptoribus antiquis, discere possumus.

ibid. Post Patroclem quidam olim censebatur, qui solutione demum facta, ab hac infamia memoriae liberari coepit, nomine deleto.

[s] Κατάπερ οἱ ἐκ τῆς πενταπόλιος νῦν χώρης Δωριέες, πρότερον δὲ Ἑξαπόλιος τῆς αὐτῆς ταύτης καλεομένης; φυλάσσονται ὦν μηδεμοὺς ἐσδέξασθαι τῶν προσοίκων Δωριέων ἐς τὸ Τριοπικὸν ἱρόν· ἀλλὰ καὶ σφέων αὐτῶν τοὺς περὶ τὸ ἱρὸν ἀνομήσαντας ἐξεκλήϊσαν τῆς μετοχῆς. Herodot. L. I. §. 144.

Com-

Comma quod ſuperest vltimum, facta iterum intercapedine, l. 31. orditur, et quantum ex monumento tam male habito colligi potest, hanc fere habet rationem. Nempe voces quae primo occurrunt, ſunt in tituli vicem, et quaſi argumentum earum rerum quae ſubiiciuntur. ſcil.

ΟΙΚΙΑΙ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΙΕΡΑΙ ΤΟ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟ ΔΗΛΙΟ

l. 32.	ΟΙΚΙΑ ΕΝ ΚΟΛΩΝΩΙ Drachmarum CCC
33.	ΤΟ ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ ΤΟ ....
35.	ΟΙΚΙΑ Η ΗΝ ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ
ibid.	ΧΑΛΚΕΙΟΝ Ο ΗΝ...
36.	... ΩΝ ΟΙΚΗΜΑΤΑ
ibid.	ΟΙΚΙΑ .....
37.	ΟΙΚΙΑ Η ΗΝ ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ
	etc. etc.

Haec, inquam, ex fatiſcente marmore videtur fuiſſe huius loci ratio. Nimirum Titulus ille recenſet *aedis*, *aedificia* omnia, *tabernas* et *officinas* etc. quas istius aetatis religio Apollini conſecraſſet. Harum reditu aliqua ex parte ſumptus in istis ſacris ſuppeditari vidimus. Vid. col. 1. l. 28.

Vir ingenioſiſſimus aliter has ſacras aediculas interpretatur, eaſque pro Hoſpitiis ſiue aedibus ſanctioribus accipit, vbi excipiebantur Theori ceterique qui ex Inſulis Amphictyonicis Delum religionis cauſa appellerent. Erat, teste *Herodoto*[t], iuxta Dianae quod ille appellat ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΚΗΙΩΝ: cuius auctoritate commotus Illustr. *Spanhemius* haec ſcribere non dubitauit[u]. *Harum Cycladum in Delo, ob statos in ea ac ſolennis earundem choros et panegyres, stata etiam erant ac peculiaria domicilia.* Ego tamen longe aliter ſentio, cum, ſi veriſſima fide haec ſcripſerit *Spanhemius*, et ea fuerit maxime mens *Herodoti*, nihil tamen ea aut parum certe ad computi rationem atque huius Marmoris argumentum conferre poterant. Verum neque iſtud Εστιατόριον quidquam fere videtur fuiſſe praeter Diuerſorium, vbi, vt ſolet fieri, prandendi gratia confluere ſolebant qui ex eadem gente, vel ob quaestum, vel ob religionem, vel denique ob animi remiſſionem, aut quacunque demum cauſa peregre ſunt profecti. Certe τὸ Βαλανεῖον l. 33. et Χαλκεῖον l. 35. Viri doctiſſimi interpretationi parum fauent.

Vtcunque demum ea res ſe habuerit, interea video inter aediculas, quas in Delo fuiſſe constat, recenſeri vnam quae erat in Κολωνῷ (ita enim indubie est legendum) quem Atticorum eſſe pagum ignorare

[t] IV. 35. [u] Ad *Callimach. Hymn. in Delum.*

non

non poterit, qui, vt alios taceam, vel *Sophoclem* leuiter ſalutauerit. Et ſimile aliquid ſuſpicor de Κεραμεία l. 33. Fuiſſe tamen et Deli etiam isto nomine populum vix dubitare poſſum, cum in marmore Deliaco diſerte legitur

ΠΟΠΛΙΟΣ.
ΤΟΥΤΟΡΙΟΣ.
ΥΠΕΡ. ΕΑΥΤΟΥ. ΚΑΙ.
ΤΩΝ. ΙΔΙΩΝ. ΣΑΡΑΠΙΔΙ.
ΙΣΙΔΙ. ΑΝΟΥΒΙΔΙ. ΑΡΠΟ
ΚΡΑΤΕΙ. ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙΣ.
ΕΠΙ. ΙΕΡΕΩΣ.
ΣΤΑΣΕΟΥ. ΤΟΥ. ΦΙΛΟ
ΚΛΕΟΥΣ. ΚΟΛΩΝΗΘΕΝ.

Antiparus etiam ex Cycladibus vna, portum quem habuit, Attico vſu appellauit Sunium. Neque adeo mirum Prouincias, quae alienis, non ſuis, moribus viuere, et Remp. moderari diutius adſuefacta fuerint, in locorum publicorum vocabulis, pagis, populiſque deſcribendis eodem exemplo contineri. Qualis huius Populi cum Athenienſibus in Actis publicis omnique genere monumentorum conuenientia [t] ! Nihil in alterutra Ciuitate ratum, niſi quod ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Δῆμος ſuo interuentu ſuaque auctoritate ſanctum eſſe voluit. Parus, vt ex *Chronico Pario* liquet, et Delus, vti ex hoc monumento, annuos Praetores habuit ad normam Reip. Athenienſium, et, vt credi fas est, eadem anni tempestate creatos, qui Rerump. negocia expedirent, et Fastos ſuo nomine ſignarent. In quo argumento, Magistratuum nempe Deliacorum, dormitaſſe virum doctum in *Miſcellaneis Obſeruationibus* deprehendi, qui huius conſuetudinis immemor, negat haec fieri poſſe, aut Prouinciam perculſam et prostratam tam inſolenter ſeſe gerere potuiſſe, vt Dominae Ciuitatis mores in ſua Rep. administranda vſurparet ; cum interea adeo non inſolenter haec omnia, vt potius eum animum quem ille velit luculentiſſime demonstrare poterant. Alius porro itidem huiuſce rei immemor, Archontas omnis Delios, quotquot reperiret, Catalogo Praetorum Athenienſium quem confecerat, rancide nimis et praepropere ſubiunxit. Occurrunt enim, praeter EPIGENEM, PALAEVM, HIPPIAM et PYRRHAETHVM in monumento nostro memoratos, istius auctoritatis plurimi :

[t] Vid. Append. ad *Marm. Oxon.* CLVI. CLVII. CLVIII. *Gruter.* CCCCV. CCCCLX. 1. CIƆCLIX. 2.

ZENO.

ZENO.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ΚΑΙ. ΣΑΜΙΩΝ. ΟΙ.
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ. ΕΝ. ΔΗΛΩ.
ΚΑΙ. ΟΙ. ΕΜΠΟΡΟΙ. ΚΑΙ. ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ. ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ. ΦΛΥΕΑ.
ΑΡΕΤΗΣ. ΕΝΕΚΕΝ. ΚΑΙ. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ.
. . . .
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ. ΔΗΛΟΥ. ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ.
ΕΝ. ΤΩ. ΕΠΙ. ΖΗΝΩΝΟΣ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΕΝΙΑΥΤΩ.
ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

Marm. Oxon. XXVII.
Reines. I. 55.

Cui non dubito et illud quoque subiungere.

NAVSIVS.

ΓΑΙΟΣ. ΓΑΙΟΥ. ΑΧΑΡΝΕΥΣ. ΙΕΡΕΥΣ. ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ.
ΕΝ. ΤΩ. ΕΠΙ. ΝΑΥΣΙΟΥ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΕΝΙΑΥΤΩ.
ΚΑΙ. ΟΙ. ΜΕΛΑΝΗΦΟΡΟΙ. ΚΑΙ. ΟΙ. ΘΕΡΑΠΕΥΤΑΙ. ΥΠΕΡ.
ΤΟΥ. ΔΗΜΟΥ. ΤΩΝ. ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ΚΑΙ. ΤΟΥ. ΔΗΜΟΥ.
ΤΩΝ. ΡΩΜΑΙΩΝ. ΙΣΙΔΙ. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. ΙΔΡΥΣΑΝΤΟ.

Reines. I.135.

Necnon hoc etiam.

DIONYSIVS.
LYCISCVS.

ΓΑΙΟΣ. ΓΑΙΟΥ.
ΑΧΑΡΝΕΥΣ. ΙΕ
ΡΕΥΣ. ΓΕΝΟΜΕ
ΝΟΣ. ΘΕΩΝ. ΜΕ
ΓΑΛΩΝ. ΔΙΟΣ
ΚΟΡΩΝ. ΚΑΒΕΙΡΩΝ.
ΕΝ. ΤΩΙ. ΕΠΙ. ΔΙΟ
ΝΥΣΙΟΥ. ΤΟΥ. ΜΕΤΑ.
ΤΟΝ. ΛΥΚΙΣΚΟΝ. ΑΡ
ΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥ
ΤΩΙ. ΙΔΡΥΣΑΤΟ.

Gruter. CCCXIX. 2.

ARISTAECHMVS.

ΕΠΙ. ΑΡΙΣΤΑΙΧΜΟΥ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ.
ΓΑΜΗΛΙΩΝΟΣ. ΔΕΚΑΤΗ. ΙΣΤΑΜΕΝΟΥ.
ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΚΥΡΙΑ. ΕΝ. ΤΩΙ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΡΙΩΙ.
ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ. ΜΕΛΕΤΕΥΣ. ΕΙΠΕΝ. etc.

Gruter. CCCCV.

PHAE-

PHAEDRIAS.

ΕΠΙ. ΦΑΙΔΡΙΟΥ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΕΛΑΦΗΒΟΛΙΩΝΟΣ. ΟΓΔΟΗ. ΕΚΚΛΗΣΙΑ.
ΕΝ. ΤΩΙ. ΙΕΡΩΙ. ΤΟΥ. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.
ΑΡΧΙΘΙΑΣΙΤΗΣ. ΕΙΠΕΝ.

Spon. Miſcell. Erudit. Antiqu. pag. 343.

Iam autem finem faciam, obnixe orans, vt alios, qui me vel ocio, vel acumine, vel eruditione ſuperent, hortari poſſit haec qualiſcunque commentatio ad illustriſſimum et venerandum hoc monumentum feliciori opera vindicandum; has interea coniecturas eruditorum iudicio lubens ſubmitto.

F I N I S.

INDEX

RERVM MAXIME MEMORABILIVM

Vocum expoſitarum et Auctorum emendatorum

IN

Commentario et Notis ad Marmor Sanduicenſe.

De-

M.

INDEX.

Errata, pag. 54. *l.* 25. ſigna ſiqua
62. *l. Not.* 6. γκαφῆς γραφῆς.

